

Túc Vương Thiên Tuế

Contents

Túc Vương Thiên Tuế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	53
9. Chương 9	60
10. Chương 10	68

Túc Vương Thiên Tuế

Giới thiệu

Một người đàn ông vốn dĩ tình cách anh là thích cả hai phái, nam hay nữ đều muốn trêu chọc, hấn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuc-vuong-thien-tue>

1. Chương 1

Một khe sâu len lỏi giữa hai ngọn núi tạo thành một con đường, mà việc trông coi ở đây cũng bị xem nhẹ nên nạn trộm cướp càng ngày càng gia tăng.

Hôm nay, một đoàn lữ hành lại bất hạnh bị đánh cướp.

Cùng lúc ấy, Tống Vi Lương đang ngồi trong xe ngựa.

Nói thật, nàng cảm thấy cha có thể nghênh ngang đi trên đoạn đường này mà đến bây giờ mới bị cướp đã là một kỳ tích. Điều nàng muốn nói là bọn cướp này thật tinh mắt! Sau bao nhiêu năm thảng chờ đợi mỗi mòn, năm nay, cha rốt cuộc đã được điều đến kinh thành nhậm chức ở trong cung như ước nguyện. Nếu có thể lựa chọn, Tống Vi Lương thà ở lại Ích châu. Cha thật không sáng suốt, lấy tài trí của cha chỉ có thể đảm nhiệm chức quan địa phương bình thường, hơn nữa lại có thể độc bá một phương, tham ô nhận hối lộ, làm trung gian kiếm lời đút túi, nay vào kinh, dưới chân thiên tử, nào có thể ung dung tự tại như xưa.

Không phải nàng bất hiếu, mà nàng biết nhìn xa trông rộng, lần này cha vào kinh chỉ có thể hình dung bằng hai từ —— nguy hiểm.

Chẳng qua, bây giờ nàng cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, vấn đề trước mắt là cha có thể dẫn cả nhà bọn họ bình an qua nơi này hay không.

“Tiểu thư, làm thế nào bây giờ?”

Ghé mắt qua khe cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nha hoàn Hồng Mai quay đầu, vẽ mặt kinh hoàng hỏi nàng, Tống Vi Lương thành thật nói: “Không biết.”

Bất kể thế nào trong tình huống này đều không tới lượt nàng giải quyết, cha cùng gia đình mới là những người các nàng có thể trông cậy.

Hồng Mai chẳng quan tâm tới sự thất vọng của nàng, vội vàng quay về phía cửa sổ xe, nhìn ra bên ngoài.

“Tiểu thư, lão gia đang thương lượng với bọn họ.”

Dùng tiền mua đường, thì ra chủ ý của cha là vậy, dù sao tài sản của cha phần lớn là tiền tài bất nghĩa, cũng không có gì đáng tiếc. Theo cách nói của cha là tiền chi ra rồi sẽ lại vào, đây cũng là lời tự an ủi của ông mỗi khi xài tiền vì

(cấp) trên.

Nếu chỉ lấy tiền thì tốt, nhưng vừa lấy tiền lại vừa cướp sắc, mà càng nguy hơn nếu bọn cướp có ý giết người diệt khẩu, như vậy sự tình càng thêm nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, Tống Vi Lương không nhịn được mà chau mày, kéo nha hoàn ra, nhào người về phía cửa sổ. Chỉ thấy bọn cướp huơ huơ đao về phía cha nàng, người lập tức liền lùi ra phía sau gia đình hộ vệ.

Hồng bát, xem ra bọn cướp muốn mưu kế giết người !

“Tiểu thư, phải làm thế nào bây giờ?”

“Ta cũng không biết” Nàng nói, bởi vì thật sự nàng không nhìn thấy rõ ràng.

Hồng Mai sốt ruột, kéo tiểu thư nhà mình ra, một lần nữa nhào người ra cửa sổ xe.

Tống Vi Lương bĩu môi, không tranh đoạt với nàng. Giờ chỉ có thể nghe theo mệnh trời, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương tay trái gà không chặt, còn có thể làm gì?

“Bọn cướp bắt đầu chuyển cái rương đi.” Hồng Mai vừa xem vừa báo cáo.

Bọn họ chỉ cướp tiền? Tống Vi Lương trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng chẳng bao lâu sau, nàng chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của nữ quyến, tim lại nhảy lên. Chẳng lẽ còn cướp sắc?

“Đại ca, bộ dạng tiểu nương tử này không xấu, mang về cho huynh làm áp trại phu nhân đi.” Có người ngang ngược hô.

“Đại tiểu thư bị lôi ra khỏi xe rồi, đang nằm úp sấp ở cửa xe kêu khóc.” Hồng Mai thuật lại hoàn toàn hiện trường.

Cha nhiều thê thiếp, nhưng đã cố gắng nhiều năm mà vẫn không sinh được một đứa con trai, chỉ có bảy người tỷ muội các nàng, mà trong các tỷ muội, đại tỷ xinh đẹp nhất, mặc dù không thể nói là khuyển quốc khuyển thành, nhưng cũng là tuyệt đại giai nhân. Nữ nhân đều hi vọng mình có vẻ ngoài mỹ lệ, nhưng quá

xinh đẹp đôi khi cũng không phải chuyện tốt, giống như bây giờ, bởi vì đại tỷ nàng quá xuất chúng thành ra lại gặp họa.

Điều này làm cho Tống Vi Lương càng thêm khẳng định làm người nhất định phải biết cúi đầu. Về sau trên đầu chỉ dùng một cây trâm là được, quần áo cũng phải giản dị.

“Gi, đại ca ngại nàng ta khóc suốt suốt nhìn thấy phiền ? Bọn đệ tìm người không khóc cho đại ca.”

Tống Vi Lương mơ hồ nghe được tiếng đại tỷ thét lên “Tam muội”, trong lòng trùng xuống.

“Tiểu thư, không xong rồi.” Hồng Mai kích động quay đầu, “Bọn họ đi về hướng xe ngựa của chúng ta.”

Lần này bị đại tỷ hại chết rồi. Nàng cười khổ.

Màn xe bị xóc lên, ánh mặt trời chiếu vào, Tống Vi Lương đưa tay che mắt. Người nọ đứng ngược sáng, không thể thấy rõ khuôn mặt, chỉ cảm thấy mười phần cao lớn.

“Đại ca, quả nhiên không giống.” Nghe ở khoảng cách gần mới thấy giọng người này vang dội kinh người.

Nàng chau mày.

“Các người không được chạm vào tiểu thư nhà ta.” Hồng Mai vừa thấy đối phương muốn bắt tiểu thư, tình thế khẩn cấp, nàng liền lấy thân ngăn cản. Người nọ dễ dàng xách Hồng Mai qua một bên, lại đưa tay túm nàng ra khỏi xe ngựa.

Bị luồng sức mạnh kinh người lôi kéo, Tống Vi Lương thân bất do kỷ [1] ngã bổ nhào về phía trước, thiếu chút nữa là mặt mũi bầm dập. Không đợi nàng định thần lại, người nọ kiên quyết kéo mạnh nàng tới trước một con ngựa .

Tống Vi Lương hí mắt, cố gắng nhìn người ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, nhưng không thể. Hôm nay, ánh mặt trời quá chói chang, phía sau người đối diện là hàng ngàn tia nắng rực rỡ, tránh mắt tìm dò xét của nàng “Dẫn nàng đi.”

Lòng nàng trầm xuống.

Sau đó, nàng nghe thấy giọng nói của cha, “Các người không phải chỉ cần bạc sao?”

“Người quên chúng ta là cướp sao?”

Tống Hải Trần nghẹn lời.

, phía sau đoàn xe truyền đến một loạt tiếng vó ngựa nhanh, mạnh mẽ, tất cả mọi người đều không khỏi giật người.

Rất nhanh, đoàn người kia đã tới trước mắt.

Con đường hẹp dài bị bọn cướp cùng đoàn xe Tống gia chen chúc chật như nêm, đoàn người kia căn bản không thể đi qua. Cho nên, dù bọn họ nhắm mắt làm ngơ đối với hành vi cướp bóc của bọn cướp, cũng chỉ có thể dừng tại chỗ không thể tiến lên phía trước được. Tống Vi Lương thoáng đánh giá người mặc áo gấm màu xanh ngọc dẫn đầu đoàn người. Phía sau tên cướp là ánh mặt trời chói chang, mà bản thân nam nhân này cũng mang trên người khí chất rực rỡ thu hút sự chú ý của mọi người. Mặt mày tuấn tú mà mang theo quý khí, dưới mày kiếm là một đôi mắt phượng sâu thẳm thẳm như biển, sóng mắt không ngừng lưu chuyển làm cho người ta nhìn không ra nông sâu. Mũi thẳng tắp, môi mỏng mà hồng nhuận, lúc này đang khẽ mỉm, bờ môi hơi cong lên, vẻ mặt lộ ra vài phần hứng thú như đang xem trò vui. (nghe tả mà muốn quỳnh Dương ca)

Nàng không thể không thừa nhận nam nhân này xinh đẹp đến mức làm cho nữ nhân ghen ghét, lại nhìn người hầu đi theo bên cạnh hắn đều cầm đao đeo bội kiếm, liền biết người này không phải nhân vật tầm thường. Chẳng qua, tính khí của hắn cũng thật khác người, người của hắn dẫn theo cứ như vậy thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn cướp tiếp tục khuôn vác rương bạc đánh cướp tài sản của người khác. Thời điểm Tống Vi Lương đánh giá hắn, Phượng Liệt Dương cũng chú ý tới nàng đang bị một người đàn ông to lớn kéo.

Tay áo bó sát màu ngọc lục bảo kết hợp với quần trắng dài chấm đất, chân dài thoáng hiện tôn lên vẻ mảnh mai, uyển chuyển của nàng. Quần áo vì trải qua xô xát mà lộn xộn, nhưng trên mặt lộ vẻ thanh nhã, hoàn toàn không có biểu cảm kinh hoàng.

Hai mắt trong suốt như nước mùa thu, ánh mắt lưu chuyển trong đó dường như chứa đầy thiên ngôn vạn ngữ, bộ dạng lại hết sức phục tùng, lại như hương hoa cổ che đậy, lại như có cả hai.

Cả người như một làn gió xuân, mềm nhẹ mà làm cho người ta quyến luyến.

Mắt thấy đám người mới tới lại khoanh tay đứng nhìn, khéo quan sát ngôn sắc[2] Tổng Hải Trần trong lòng cảm thấy bất lực, trơ mắt nhìn con gái bị tên cướp kéo đi. Ông sợ một khi hành động thiếu suy nghĩ, sẽ không chỉ mất đi một đứa con gái.

“Cha, mọi người nhanh đi đi.” Tổng Vi Lương nhanh chóng quyết định.

Hắn kinh ngạc nhìn đứa con gái thứ ba.

“Nếu có thể thì hãy để đại tỷ lại làm bạn với con.” Câu nói của nàng làm chấn động mọi người.

“Tam muội, sao muội có thể nói vậy?” Tổng đại tiểu thư ở cách đó không xa thét chói tai.

Tổng Vi Lương nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bây giờ muội như vậy không phải bởi vì đại tỷ sao? Như vậy về tình về lý muốn tìm người bầu bạn, muội cũng đành phải tìm đại tỷ.” Nàng không để ý đến tình nghĩa tỷ muội, không hề dọa đại tỷ chút dù nói gì cũng thật xin lỗi chính mình.(ta hoàn toàn đồng ý với Lương tỷ, mình chết phải kéo người khác chết chung mới vui, huống hồ chính người ta đã đẩy mình vào đường này, Lương tỷ: em ngoan*cười*)

“Cha, chúng ta đi mau, không cần để ý nha đầu thối này.”

Tổng Hải Trần không để ý tới sự tức giận của con gái cả, vẻ mặt phức tạp nhìn đứa con thứ ba. Trong phủ vẫn luôn không cảm giác được sự tồn tại của nó, nhưng hôm nay đứa con này để lại cho ông một ấn tượng mạnh mẽ.

“Đại tỷ, nếu tỷ không đi, muội đành kéo tỷ xuống nước vậy.” Nhìn thấy sự chần chừ của cha, Tổng Vi Lương lạnh nhạt nói ra lời uy hiếp, nàng biết đại tỷ nhất định sẽ gấp gáp thúc giục mọi người rời đi. Quả nhiên, Tổng đại tiểu thư lập tức bảo người đánh xe nhanh chóng lên đường.

Trước khi đi Tổng Hải Trần nhìn đứa con gái thứ ba lần cuối, trong mắt tràn đầy vẻ áy náy.

Đoàn xe Tổng gia lập tức lấy tốc độ nhanh nhất mà đi, trong khe núi chỉ còn lại bọn cướp cùng đoàn người Phượng Liệt Dương. Phượng Liệt Dương liếc thấy Tổng Vi Lương cười thần nhiên với mình, trong lòng bật cười không khỏi chột dạ. Lúm đồng tiền ẩn hiện, giống như hoa sen nở rộ, rất tươi đẹp.

“Hiện giờ chỉ còn thiếp trong tay họ, chàng vẫn không cứu vị hôn thê của mình sao?” Lời của nàng hơi ủy khuất, mang theo nghi ngờ, càng nhiều hơn là oán giận. Tất cả bọn cướp kinh ngạc.

Hắn bật cười cười ha ha. Người con gái này làm cho hắn cảm thấy hứng thú! Trong nháy mắt, ngựa chạy về phía trước, thậm chí Tổng Vi Lương còn không kịp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cả người liền bay lên trời, trong phút chốc rơi vào vòng tay rộng lớn mà ấm áp.

“Ta ngay cả vị hôn thê của mình mà không cứu được thì thật mất mặt.” Hắn nói.

Một tiếng quát khê, hắn thúc thật mạnh vào ngựa, mở ra một con đường hẹp giữa bọn cướp. Hơn mười người hầu theo sát phía sau, bay như tên bắn.

Bọn cướp không kịp phản ứng rất nhanh liền bị bỏ lại phía sau, dù sao lúc này rương bạc vẫn quan trọng hơn.

Trả thù! Trả thù trắng trợn! Lấy tốc độ này bọn họ hoàn toàn có thể vượt qua đoàn xe Tổng gia, nhưng người đàn ông đáng xấu hổ dẫn thủ hạ của hắn vòng vo trong rừng cây cả ngày, sau đó, bọn họ đành phải ăn ngủ ở trong vùng núi hoang vu, hẻo lánh. Màn đêm màu đen làm nền cho bầu trời đầy sao phía trên, Mặt trăng ngược lại không biết đã trốn tới nơi nào.

Tống Vi Lương dựa lưng vào gốc cây, hai tay vòng qua đầu gối, ngửa đầu nhìn trời, tuy trong lòng lo lắng nhưng trên mặt lại vẫn lạnh nhạt.

Hắn muốn nhìn nàng kinh hoàng luống cuống, không được! Cách nàng không xa, đám người Phượng Liệt Dương đốt đồng lửa, nướng thức ăn, rất nhanh mùi thịt lan tỏa trong không khí khiến nàng thèm ăn. Sờ sờ cái bụng phẳng lì, đôi mày thanh tú chau lên. Thật đóiiiiiiii! Sao trên đời lại có nam nhân đáng ghét như vậy ? Sau đó nghĩ lại. Nếu có thể có người như đại tỷ, thì có người như hắn kỳ thật cũng không phải kỳ quái. Hai người này xét trên phương diện nào đó, trông cũng thật xứng đôi. Tống Vi Lương bị ý nghĩ của chính mình làm cho khóe miệng cong lên, lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

“Đói bụng mà vui vẻ như vậy sao?”

Nghe tiếng nói, nàng quay ra nhìn, lại thấy nam nhân đáng giận kia cầm hai cái chân thỏ đi về phía mình. Ngay từ đầu nàng đã không dám tự mình đa tình cho là hắn tốt bụng, muốn chia thức ăn cho nàng. Phượng Liệt Dương ngồi xuống cạnh nàng, bắt đầu cắn chân thỏ.

Mùi thịt mê người kích thích thần kinh Tống Vi Lương, cuối cùng bụng đói không chịu nổi phát ra tiếng kêu “Cô lỗ”, làm nàng xấu hổ vô cùng.

“Nói cho ta biết tên, cái chân thỏ này sẽ là của nàng.”

Nàng rất khí thế ngoảnh mặt sang một bên, “Thánh nhân có nói, uy vũ không thể khuất phục, phú quý bất năng dâm [3], nghèo hèn không thể di, chỉ là chịu đói mà thôi, ta còn chịu đựng được.”

Phượng Liệt Dương hứng thú nhướn mày, đem một cái chân thỏ đưa tới trước mặt nàng. “Nàng thật kiên quyết?”

Không, nàng rất không kiên định, nhưng mà, không muốn nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của hắn, nên đành chịu đựng.

“Ta chỉ hỏi tên nàng thôi còn chưa bắt nàng lấy thân báo đáp mà nàng đã sợ vậy sao?” Lời nói của hắn mang một chút nghiền ngẫm. Cho tên chẳng khác nào dán nhãn, đến lúc đó nàng nghĩ không muốn trả nợ cũng khó, cho nên không thể nói.

Tống Vi Lương không cho rằng mình chuyện bé xé ra to, theo quan sát của nàng, chỉ sợ nam nhân này có lai lịch phức tạp, nói trắng ra là nàng không thể đụng vào. Nhưng trong lúc vạn bất đắc dĩ nàng đã trêu chọc hắn rồi, bây giờ đành phải cố gắng không dây dưa với hắn nữa. “Vì sao nàng không cho ta biết tên?” Hắn dụ dỗ.

Trong lòng nàng hừ lạnh một tiếng. Chờ bị người bắt lại rồi sàm sỡ nữa sao? Không nên hỏi nàng tại sao, trực giác nói cho nàng biết, nam nhân này nhất định sẽ làm như vậy.

[1] bất đắc dĩ, không thể tự mình quyết định

[2] thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt

[3] không bị tiền bạc cám dỗ

Mắt Phượng Liệt Dương lóe lên, duỗi cánh tay kéo cổ của nàng, hắn rõ ràng cảm giác được thân mình nàng cứng ngắc, khóe miệng bật cười khê nhếch. “Nương tử, vi phu dứt cho nàng.” Hắn đem miếng chân thỏ đã gặm trên tay phải của mình đưa đến bên miệng nàng. Tống Vi Lương không nghĩ tới hắn có thể vô sỉ đến trình độ này. Không, phải nói là nàng đã nghĩ quá tốt về hắn, một người có thể thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn cướp đánh cướp người khác, vốn đã chẳng phải người lương thiện. Cho nên hắn làm như bây giờ, chỉ là lại một lần nữa chứng minh, hắn không phải người tốt thôi.

Thịt ngay bên miệng nhưng nàng lại không thể ăn, điều này làm cho nàng rất căm tức, quay mặt, “Người. . .”

Hắn thừa dịp nàng há mồm đem chân thỏ nhét vào miệng, làm nàng tức giận nhìn chằm chằm, trong lòng hắn mừng rỡ. Sau đó đem thịt thỏ rút về, một lần nữa đưa đến bên miệng mình, cắn đúng chỗ dính son môi của nàng.

Mặt Tống Vi Lương đỏ bừng. Nam nhân này. . . .

Phượng Liệt Dương cười ha hả. Nàng xấu hổ, buồn bực xen lẫn tức giận như thế lại có vẻ đáng yêu hơn so với lúc nàng bình tĩnh, nhã nhặn, lịch sự, vẻ mặt sinh động hơn nhiều, cũng làm hấn có hứng thú hơn. Bên cạnh đồng lửa, nhóm người hầu từ đầu đến cuối chưa từng nhìn về phía bên này, tuân thủ bốn phận.

Đốm lửa nhỏ nhấp nháy, lửa trại hừng hực, trong lúc sao và ánh lửa chiếu rọi, giai nhân trước mắt có vẻ càng thêm ngon miệng (tiêu =.=). Bờ môi kia dính mỡ, gần trong gang tấc; mắt hạnh phản chiếu ánh lửa bập bùng như dải ngân hà lượn sóng, đáy lòng hấn trào dâng cảm xúc. Trong vô thức, Phượng Liệt Dương thu cánh tay lại, cả người tiến gần nàng.

Hai đôi môi chạm vào nhau, hấn nhắm nháp vị ngọt ngào cùng tê dại đến từ hai cánh môi anh đào (*tung hoa* hôn rồi, hôn rồi).

Mùi máu tươi nhàn nhạt lan ra trong khoang miệng, hấn cứng rắn cạy mở răng cửa nàng, thăm dò vào giữa chơi đùa qua lại. Tống Vi Lương vừa sợ vừa giận, giãy dụa kịch liệt, bất đắc dĩ hai người bẩm sinh thể chất khác biệt, sức mạnh kém xa, làm nàng không thể thoát ra được. Khi hấn buông ra, nàng không chút do dự đánh.

“Bốp ” Tiếng động giòn vang trong đêm yên tĩnh trở nên đặc biệt chói tai.

Phượng Liệt Dương thản nhiên nhìn nàng chậm rãi cong khoe môi, thấy trong mắt nàng lộ ra vẻ kinh hoàng, từng chữ từng chữ nói ra: “Nữ nhân, ta nhớ kỹ hương vị của nàng rồi, cũng nhớ kỹ một tát này.” (vừa ăn cướp vừa la làng này bà con). Có khí chất thanh cao như hoa sen, tính tình lại như lửa, cắn môi hấn, sau đó lại cho hấn một cái tát, đủ cay độc! Người đàn ông này, làm cho người ta không rét mà run.

Tống Vi Lương hối hận vì đã đánh hấn, nàng không biết một người đàn ông không có nhân tính sẽ trả thù mình như thế nào, lòng nàng nhảy mất chìm xuống đáy cốc.

Trong lúc nàng không biết làm sao, Phượng Liệt Dương cúi sát gần môi nàng, cười lui về sau, lấy một cái chân thỏ nhét vào tay nàng, trở về bên cạnh đồng lửa.

Nàng cúi đầu nhìn thỏ thỏ trong tay, mặt biến sắc, trong lòng hỗn loạn, hoang mang lo sợ. Sự tình sao lại thành thế này? Nghe thấy đằng sau có tiếng động, Phượng Liệt Dương quay đầu nhìn, ánh mắt nhìn ra phía xa, bỏ chân thỏ trở lại bên người Tống Vi Lương.

Nàng cuộn mình, cầm đặt trên đầu gối, kinh ngạc nhìn mặt cổ dưới chân, cả người thoát nhìn hơi cô đơn, cũng lộ ra vài phần diễm đạm đáng yêu.

Thủ hạ của hấn thấy miệng hấn bị cắn xước da. Mèo hoang đã bị khiếp sợ không nhỏ nha. Ánh mắt Phượng Liệt Dương biến đổi. Đối với nữ tử dù núi Thái Sơn có sụp đổ mặt cũng không đổi sắc, lúc nào cũng thông dong trấn định, hấn càng muốn nhìn những cảm xúc khác của nàng.

Không những không thấy chán mà hấn càng ngày càng có hứng thú đối với nàng.

Một lần nữa hấn cầm một miếng thịt nướng, đứng dậy đi về phía nàng

Một cái đuôi gà xuất hiện trước mặt, Tống Vi Lương làm như không thấy, mi mắt cũng không thèm chớp, tiếp tục nhìn mặt cổ.

“Giờ vẫn không chịu nói cho ta biết tên của nàng sao?” ngồi bên cạnh nàng, Phượng Liệt Dương cảm thấy người nàng nhảy mất cứng ngắc rồi co rúm lại, nhưng không thấy nàng cử động.

Không thể nghi ngờ nàng là nữ tử thông minh, mặt ngoài biết không thể trực tiếp chống đối hấn, nàng trầm mặc nhưng cũng không nhận lệnh, có đôi lúc coi thường mới là phản kháng mạnh mẽ nhất.

“Nàng không muốn nói cũng được, chẳng qua ta không cách nào cam đoan sẽ không có hành vi khác với nàng.”

Đây là uy hiếp, Tống Vi Lương hiểu, cho nên dù không cam lòng, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Tống Vi Lương”

“Vi Lương?” Trong mắt của hấn hiện lên sự kinh ngạc, rồi sau đó khẽ cười.

“Tên rất hay.” Hấn tên Liệt Dương, nàng gọi Vi Lương, hai cái tên giàu ý vị biết bao. (anh tự sướng ah)

Rất hay sao? Nàng không cho là vậy. Mẫu thân nàng từng nói, lúc đầu tên nàng cùng tỷ muội đều chứa chữ “Vay”, gọi Vay Lương, kết quả lúc ấy có tiểu thiếp được sủng ái nói đùa với cha nàng, “Vay lương vi lương, là hơi chút ôn lương” [4], chỉ sợ tương lai bị nhà chồng bắt nạt, cuối cùng tên của nàng đổi thành Vi Lương.

Vi Lương, Vi Lương, có đôi khi nàng thật nghi ngờ đây cũng là tên người ư? Rất không may, đây thật là tên người, hơn nữa còn là tên nàng.

“Không muốn biết tên ta là gì sao?” Hắn một bên đem chân gà bỏ vào trong tay nàng, một bên không chút để ý hỏi.

“Giúp người không mong được báo đáp, từ trước đến nay là khí phách người quân tử.” Nàng châm chọc.

Không bao giờ gặp lại, cần gì phải biết tên họ của đối phương? Đàn ông nguy hiểm như hắn, nàng nhất định phải tránh thật xa.

“Ta Phượng Liệt Dương chưa bao giờ cho mình là quân tử.” Không nghĩ đến hắn ngang ngược như vậy, thần nhiên thừa nhận chính mình không phải là quân tử. Tống Vi Lương bị lời nói thẳng thắn của hắn làm cho hơi kinh ngạc. Giờ nghĩ lại, người như hắn, luôn làm trái với đạo lý mới gọi là bình thường, nàng không nên ngạc nhiên.

“Ta cũng không nghĩ sẽ tích thủy chi ân sẽ lấy dưng tuyền tương báo [5]” Nàng cũng nói rõ cho hắn biết, nàng sẽ không lấy thân báo đáp, ít nhất sẽ không chủ động.

“Ta đây trước giờ chưa từng hy vọng xa vời.” Nữ tử vừa thông minh mà nội hàm, vừa sắc bén lại giảo hoạt, thú vị.

“Giống nhau, giống nhau.” Nàng ngoài cười nhưng trong không cười.

“Ăn đi, cho dù muốn cùng ta đấu võ mồm, cũng phải có sức mới được.” Tuy rằng hắn không thương hương tiếc ngọc, nhưng nàng không giống với mọi người, hắn sẽ phá lệ một lần.

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Nhìn chân gà trong tay, nàng chậm rãi đưa lên miệng ăn.

Không có sức lực thì không suy đoán sáng suốt được, cho nên ăn no mới là việc ưu tiên hàng đầu.

Sau khi ăn xong, nàng không thể không để ý đến vấn đề ngủ được.

Ăn ngủ ở nơi hoang vu, đối với Tống Vi Lương mà nói thật là thử thách mới lạ.

Nhưng bên cạnh có đàn ông, dù mới hay lạ bên trong cũng đều ẩn chứa nguy hiểm.

Nhìn những người hầu kia như tùy ý nghỉ tạm nhưng nàng phát hiện ra bọn họ hình thành một lưới bảo vệ an toàn, mà nàng và người đàn ông bên cạnh là trung tâm được bảo vệ.

Tống Vi Lương không nhịn được thở dài trong lòng. Kỳ thật đối với nàng nguy hiểm nhất chính là người đàn ông này.

“Buồn ngủ chưa?”

Nàng cảnh giác nhìn hắn.

“Không buồn ngủ.” Có hắn bên cạnh, nàng không thể an tâm mà ngủ.

“Vừa hay ta cũng không buồn ngủ,” đây cũng là ý muốn của Phượng Liệt Dương lúc này, “Chúng ta trò chuyện đi.”

Nàng vẫn nên ngủ thì tốt hơn. “Kỳ thật ta có hơi mệt mỏi.”

Hắn nghiêng ngẫm, cười, “Nhanh vậy sao?”

“Đúng.” Nàng mặt không đổi sắc gạt đầu.

“Vậy nàng ngủ đi.” Trong mắt của hắn chợt lóe tinh quang, có vẻ như đang xem trò vui.

Tuy rằng Tống Vi Lương căn bản không dám ngủ, nhưng mà đã nói như vậy thì vẫn phải giả vờ. Bất đắc dĩ, nàng đành phải tìm chỗ bằng phẳng cạnh đồng lửa nằm xuống, chỉ mong sẽ không bị cảm lạnh.

Phượng Liệt Dương biết nàng giả bộ ngủ, nhưng hắn vẫn không vạch trần nàng, ngược lại đầy hứng thú ngồi một bên.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, hô hấp của nàng cũng đều đều.

Hắn biết nàng đang ngủ.

Cuối mùa xuân, ban đêm vẫn còn hơi lạnh, ánh mắt Phượng Liệt Dương dừng bên cạnh đồng lửa kia, nhìn bóng hình xinh đẹp. Nàng ngủ không được an ổn lắm, cả người cuộn thành cái kén nhỏ.

Ánh mắt hơi trầm xuống, hắn cởi áo khoác trên người xuống, đi tới phủ lên người nàng.

Tổng Vi Lương thấy ấm áp, lông mày dần dần giãn ra, Phượng Liệt Dương cong khóe môi.

Trong số tất cả nữ tử mà hắn đã gặp, nàng không phải xinh đẹp nhất, nhưng không thể nghi ngờ là đặc biệt nhất.

Ở bên nàng bình yên giống như làn gió xuân lướt nhẹ qua, ấm áp mà không lưu lại dấu vết, khắc sâu ấn tượng trong lòng mọi người.

Nàng nhìn qua dường như nhu nhược lại có ý chí kiên cường, cho dù hắn cố ý làm khó dễ, nàng cũng chưa từng thật sự yếu thế. Người như vậy quả mới thú vị. Khóe miệng của hắn dâng lên một chút ý cười xấu xa.

“Vương gia.”

Nghe tiếng gọi nhỏ của thủ hạ, nháy mắt con người hắn thu lại nụ cười, xoay người rời đi.

“Lên đường.” Thủ hạ kia ngẩn ra, ánh mắt không tìm được rơi xuống người đang ngủ say bên cạnh đồng lửa.

“Vị cô nương này. . . .” Hắn không rõ tâm ý chủ nhân, không dám liều lĩnh phỏng đoán.

“Chuyện của bổn vương khi nào thì đến lượt người quan tâm?” Giọng nói Phượng Liệt Dương hơi lạnh lùng.

Người hầu lập tức cảm như hén, không dám nói nhiều.

Trước khi lên ngựa, hắn quay đầu nhìn Tổng Vi Lương, thích thú cười nói: “Bổn vương cũng nên lưu lại cho nàng tín vật.”

Người hầu run lên, lui về phía sau mấy bước.

Khi ánh nắng sáng sớm dừng ở trên mặt, Tổng Vi Lương chậm rãi mở mắt.

Đợi cho nàng nhìn rõ ràng hết thấy trước mắt, không khỏi giật mình.

Cách đó không xa, đồng lửa tỏa ra làn khói nhẹ, như đã hoàn thành sứ mạng của mình.

Tổng Vi Lương thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nói thật, Phượng Liệt Dương cho nàng cảm giác áp bách quá lớn. Lúc cúi đầu, nàng lại thất thần. Trên người nàng khi nào thì có cái áo khoác này? Phía sau vang lên tiếng động làm nàng giật mình, vừa quay đầu đã nhìn thấy một con ngựa lớn toàn thân trắng như tuyết, chỉ có một đốm lông màu đen ở gáy đang thở phì phò, dùng móng trước đào bới trên mặt đất.

Điều làm nàng kinh ngạc là ngựa này lại không bị buộc trên cây? ! Nàng nghĩ đây có khi là ngựa Phượng Liệt Dương cưỡi. Áo khoác, ngựa để cưỡi, hắn có lòng tốt như vậy sao? Ý nghĩ này khiến nàng run lên.

Hắn để lại cho nàng áo khoác coi như có ích, nhưng để một con ngựa. . . . Tổng Vi Lương không nói gì nhìn trời. Nàng căn bản không cưỡi ngựa được, không bằng để cho nàng chút bạc.

Bây giờ, toàn thân nàng từ trên xuống dưới trừ bỏ trên đầu vài món trang sức, tìm không ra thứ gì đáng giá. Chẳng lẽ muốn nàng cưỡi con ngựa này, không, nàng thậm chí còn không dám tới gần con ngựa kia, không có đồng nào làm sao vào kinh? Tổng Vi Lương không nhịn được cau chặt mày. Thật phiền toái!!!!

Nàng chưa bao giờ một mình ra ngoài, nhất là với tình hình trước mắt, nam nhân kia thật quá đáng ghét! Nhìn ra bốn phía, theo bản năng nàng ôm chặt áo khoác trong lòng.

Khu vực này cạnh rừng cây, ai có thể khẳng định sẽ không có dã thú xuất hiện?

Nàng lùi một bước về phía sau, con ngựa phát ra tiếng kêu, nàng giật mình nhảy ra bên cạnh.

“Ta không muốn làm gì cả, người cũng không cần làm ta sợ.” Nàng cẩn thận nhìn chằm chằm con ngựa cao lớn kia, lui từng bước về phía sau. Tống Vi Lương dường như có ảo giác, ánh mắt con ngựa kia nhìn nàng cũng có vẻ khinh thường. (tội Lương tử, đến cả ngựa cũng khinh) “Người người. . . . Người không cần đi theo ta, mọi người đều nói ngựa quen đường cũ, người đi tìm chủ nhân của mình đi.” Nàng vừa nói, vừa tiếp tục lùi lại, sau đó xoay người bỏ chạy. Nàng chạy một hơi rất xa, đến khi xác định ngựa không đuổi theo, mới dừng lại thở.

Sau khi hô hấp đã bình thường, nàng tính tìm hướng để đi thì đằng sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Tống Vi Lương kinh ngạc quay đầu, rất nhanh liền thấy con ngựa trắng kia chạy về phía nàng.

Trong nháy mắt, nàng quên mất phản ứng, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Ngựa chạy vội tới trước mặt nàng, giữa đầu phát ra một tiếng hí dài.

Nàng bị dọa ngồi bệt trên đất, sắc mặt trắng bệch nhìn nó.

Không nghĩ tới, con ngựa kia dụi đầu vào ngực nàng, có vẻ như đang lấy lòng. Mấp máy môi, nàng thử mở miệng: “Người muốn cùng ta đi sao?”

Ngựa cúi đầu đào mặt đất.

Con ngựa này thật thông minh. Tống Vi Lương bình tĩnh lại, sắc mặt khôi phục về bình thường.

Xem ra, phải dắt con ngựa này đi cùng.

Bất đắc dĩ, nàng đứng dậy, mờ mịt nhìn chung quanh, hơi mơ hồ không rõ Đông Nam Tây Bắc.

Cần phải tìm người hỏi, nghĩ nghĩ, nàng chần chờ cầm lấy dây cương, xác định con ngựa vô cùng nghe lời, nàng mới hoàn toàn thả lỏng.

[1] bất đắc dĩ, không thể tự mình quyết định

[2] thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt

[3] không bị tiền bạc cám dỗ

[4] người tốt hiền lành

[5] đại khái ý chị ấy không muốn lấy thân báo đáp anh >”<>

2. Chương 2

Lá cờ tung bay trong gió, trên mặt thêu hai chữ lớn “Cầm đồ”.

Chỉ cầm được vài lượng bạc, Tống Vi Lương thăm than thở. Làm người đơn giản tất nhiên là tốt, nhưng trên người mang nhiều đồ trang sức một chút cũng chưa hẳn không đúng, phòng khi gặp rủi ro.

Bây giờ, trên người nàng không còn đồ trang sức nào khác ngoại trừ vòng tay mà mẹ để lại cho nàng, mái tóc đen cũng chỉ lấy dây gấm buộc gọn lại.

Tống Vi Lương nhìn con ngựa trắng, khỏe mắt hơi run rẩy. Nàng đã nghèo túng như thế, lại còn dắt theo một con ngựa béo tốt rêu rao khắp nơi, nàng cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa.

Nàng mới dắt nó đi được một đoạn đường đã thu hút không ít ánh nhìn, nhưng cũng không có biện pháp nào, không cần nghĩ cũng biết, nam nhân kia sẽ không ngẫu nhiên đưa con tuấn mã thông minh này cho nàng, có trời mới biết nếu nàng dám bán nó đi, ngày nào đó Phượng Liệt Dương tới cửa đòi, nàng lấy gì mà trả, cho nên không thuê nổi xe ngựa nàng cũng đành dắt nó tiếp tục đi bộ như trước.

Ngẩng đầu nhìn ráng chiều nhuộm đỏ đường chân trời, nàng than nhẹ một tiếng.

Cứ theo đà này, nàng cách đoàn xe càng ngày càng xa, nếu nàng biết cưỡi ngựa thì tốt rồi.

Lòng tràn đầy cảm phẫn, Tống Vi Lương dắt ngựa vào trong thành tìm kiếm quán trọ nghỉ chân.

Không tìm được quán trọ nhưng lại nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở đây, lúc này, vành mắt của nàng cũng đỏ lên. “Tiểu thư. . . .”

Nhìn người chạy như bay đến, lòng Tống Vi Lương trào dâng cảm giác ấm áp. Thì ra trong Tống gia vẫn còn có người nhớ tới nàng. “Hong Mai, sao em lại ở đây?”

Hong Mai đỏ mắt nhìn nàng, “Nô tỳ lo lắng cho tiểu thư, đành trốn mọi người quay về tìm tiểu thư.”

“Bọn họ đi qua đây khi nào vậy ?” Lúc hỏi, lòng nàng cũng thấy khẩn trương.

“Sáng sớm hôm qua ạ.”

“Hai ngày nữa. . . .” Tống Vi Lương thì thào, giọng nói mang theo chút mất mát.

“Tiểu thư, chúng ta làm gì bây giờ?”

“Trước tìm quán trọ để ở, ngày mai tiếp tục lên đường”.

“Vâng ạ.” Hong Mai mắt nhìn cương ngựa trong tay chủ nhân, khó nén nổi tò mò mà hỏi: “Tiểu thư, ngựa này người lấy ở đâu vậy?”

“Người khác gởi nuôi.” Nói đến đây, nàng lại cảm thấy buồn bực. Một con ngựa thông minh quý hiếm như vậy lại không thể bán, hại nàng chẳng những đi đường thu hút sự chú ý của mọi người, còn phải bỏ ngân lượng mua thức ăn cho Mã đại gia nữa. (Mã đại gia cơ đấy)

“Tiểu thư, làm sao người chạy trốn khỏi đám cướp kia được?”

“Chủ nhân con ngựa này đã cứu ta.” Tuy không muốn thừa nhận nhưng sự thật đúng là vậy.

“Tiểu thư, người không bị làm sao, thật tốt quá!” Hong Mai kích động.

Nàng cũng biết là vậy, nhưng nếu người cứu nàng mà không phải nam nhân đáng giận kia thì càng tốt hơn. Nghĩ đến mình ngày đó mình bị hấn khinh bạc, da mặt nàng lại nóng lên.

“Để em dắt ngựa cho.”

Tống Vi Lương đưa cương ngựa cho Hong Mai trong lòng nhẹ nhàng thở một hơi. Cuối cùng cũng không cần phải làm người chăn ngựa nữa rồi.

Mà khi đi Hong Mai cũng mang theo đủ tiền để tiêu.

“Em nghĩ, dù ở đâu ngân lượng đều rất cần thiết, nên mang theo hết tiền tiểu thư tích góp từ trước tới giờ.” Đáy mắt Hong Mai hiện lên một chút thương cảm. Nàng nghĩ dù trong trường hợp xấu nhất, nhìn thấy thi thể tiểu thư, nàng cũng muốn chôn cất tiểu thư đàng hoàng. May mắn thay ông trời không tàn nhẫn như vậy. Tống Vi Lương hiểu lòng Hong Mai, vỗ vai nàng, cười khẽ.

Trải qua chuyện lần này nàng cũng hiểu được một điều, luôn mang chút tiền phòng thân cũng là điều tốt.

Sau khi vào quán trọ, Hong Mai đưa tiền mình mang theo cho nàng, Tống Vi Lương liền chia tiền ra thành nhiều phần rồi chia đều cho hai người tự cất giữ.

“Tiểu thư, sao phải làm như vậy?” Nha hoàn khó hiểu.

“Chia ra sẽ an toàn hơn một chút.” Bây giờ không giống như khi các nàng đi theo đoàn xe, hai người con gái đi một mình phải cẩn thận, ngộ nhỡ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, nên phòng trước để tránh gặp tai họa.

“Tiểu thư nói vậy thì nhất định là đúng rồi.” Hong Mai khẳng định không chút do dự.

Kinh thành, phủ Túc Vương.

Bên trong thư phòng rộng lớn, một nam nhân tuấn mỹ mang theo vài phần lười biếng ngồi nghiêng trên ghế, trên tay cầm một quyển sách, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu mang theo tia nghiêng ngăm.

Một gã người hầu áo quần xanh đen cúi đầu đứng trang nghiêm trước thư án, không dám ngẩng đầu nhìn hần.

Thời gian chủ nhân trầm ngâm càng lâu càng gây áp lực lên bọn họ bởi vì họ căn bản không thể đoán được sau đó chủ nhân sẽ tức giận hay vui mừng.

“Nha hoàn của nàng tìm được nàng rồi ?” Giọng nói thản nhiên, nghe không ra cảm xúc khác thường gì.

“Vâng” người nọ càng cúi đầu thấp hơn.

Khỏe miệng Phượng Liệt Dương khẽ nhếch, vẻ mặt sâu xa khó lường.

“Không nghĩ tới Tổng gia còn có người hầu trung thành như vậy.”

“Nha hoàn kia từ nhỏ đã theo hầu Tam tiểu thư Tổng gia, tình nghĩa hai người cũng khá sâu nặng.”

“Thì ra là vậy.” Giọng hần khó nén nổi nghi ngờ, sau lại nghĩ đến cá tính độc đáo của nàng, bật cười. Có chủ nhân như thế, có người hầu như vậy, quả thật cũng không phải là kỳ quái.

Hần đổi lại tư thế cho thoải mái, rồi nói: “Nói như vậy, nàng đi đoạn đường này rất thuận lợi.” Hần không để lại bạc cho nàng, cố ý chỉ để lại con ngựa của mình, muốn xem nàng sẽ làm gì.

Tất nhiên là hần biết người luôn ở trong khuê phòng như nàng sẽ không biết cưỡi ngựa, chỉ cần nhìn nàng bị hần ôm đã sợ hãi cũng đủ để chứng minh.

Chỉ tiếc, ông trời chưa cho hần cơ hội xem kịch vui, bên người nàng có nha hoàn trung thành đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi [1].

Như vậy cũng tốt, chờ họ đến kinh thành, hần lại có thể trêu chọc nàng.

Đã nhiều ngày nay, mỗi khi nghĩ đến Tổng Vi Lương hần lại không kìm nổi nụ cười, mong nàng đến kinh thành nhanh hơn nữa.

“Bây giờ nàng còn cách kinh thành xa lắm không?” Tốc độ thật quá chậm, làm hần có cảm giác trông mòn con mắt.

“Hai ngày nữa sẽ đến nơi.” Người mặc áo xanh trả lời ngắn gọn.

Phượng Liệt Dương trong mắt nổi lên ý cười xấu xa: “Người nói đến lúc đó, bổn vương nên tặng nàng lễ vật gì đây?”

Nam tử áo xanh càng cúi đầu thấp hơn, không nhận được mà cầu nguyện thay Tổng Vi Lương. Làm cho Vương gia cảm thấy thú vị cũng không phải là chuyện tốt gì.

Có bạc, mọi chuyện đều trở nên dễ dàng hơn.

Ngày hôm sau, chủ tớ Tổng Vi Lương thuận lợi thuê một chiếc xe ngựa chạy về phía kinh thành.

Không đến nửa tháng, hai chủ tớ cũng đến được cổng thành.

“Tiểu thư, chúng ta vào thành thôi.”

Tổng Vi Lương đứng nguyên tại chỗ, yên lặng nhìn một nơi khác.

Hồng Mai nhận ra sự khác thường của tiểu thư liền nhìn theo tầm mắt của nàng, chỉ thấy một nam tử áo xanh, tướng mạo cũng không phải đặc biệt tuấn tú. Tiểu thư sao lại nhìn như vậy? Lặng lẽ hít vào, bình tĩnh lại, Tổng Vi Lương bắt đầu cất bước.

Việc gì đến rồi cũng sẽ đến, chỉ có thể đối mặt có trốn tránh cũng không được.

“Tiểu nhân ra mắt Tổng cô nương.”

“Hong Mai, đem ngựa giao cho vị đại ca kia.”

“Dạ, tiểu thư.” Cho dù có thắc mắc, nhưng lời chủ nhân nói. . ., nàng liền lập tức làm theo. Nam tử áo xanh cũng không tiếp nhận, chỉ hành lễ với Tổng Vi Lương: “Công tử sai tiểu nhân tới thăm hỏi tiểu thư, vẫn chưa nói muốn dẫn Tàng Tuyết quay về.”

Tổng Vi Lương nhìn con ngựa trắng. Thì ra tên nó là “Tàng Tuyết” ! Ngay cả tên ngựa còn đẹp hơn tên mình, điều này rất đả kích nàng. (=.=, Lương tỷ bị chứng tự kỉ trầm trọng, còn so đo tính toán với cả con ngựa)

“Hắn muốn gặp ta?” Mặc dù nàng rất rất không thích phỏng đoán này, lại không thể không hỏi.

“Chủ nhân chỉ dặn tiểu nhân nói với cô nương một câu.”

“Là gì?” Tim nàng đập nhanh.

“Cùng ở kinh thành, ngày sau sẽ gặp, kính xin tiểu thư tự bảo trọng.” Nam tử áo xanh nói xong liền khom người với nàng rồi xoay người đi vào trong thành. tự mình bảo trọng tốt? Không hiểu, Tổng Vi Lương lạnh xương sống. Xem ra, nàng phải thật cẩn thận.

“Tiểu thư?” Hồng Mai hoang mang nhìn chủ nhân.

“Không có gì, chúng ta vào thành.” Nàng giấu đi tâm sự của mình, coi như không có việc gì chỉ mỉm cười.

Từ xưa đến nay kinh thành vốn là nơi phồn hoa, nhìn chợ náo nhiệt người đông như nước, Hồng Mai cứ nhìn mãi không rời mắt.

Tổng Vi Lương hâm mộ nhìn nha hoàn vô tư lự, đáy mắt hiện lên chút sầu lo.

Hôm nay Phượng Liệt Dương có thể phái người đến cửa thành đợi nàng, tức là hắn đã điều tra bối cảnh nhà nàng, mà đây không phải là chuyện đáng mừng. Các nàng không mất nhiều thời gian đã tìm được phủ mới của Tổng gia ở kinh thành, nàng vừa vào đã gặp Tổng đại tiểu thư cùng nha hoàn sắp xuất phủ ở cửa. “Tam muội!” Tổng Vi Sắc khó nén kinh ngạc

Tổng Vi Lương mỉm cười mở miệng, “Đại tỷ.”

“Muội không có việc gì?” Nàng rất nghi ngờ.

Vẫn duy trì nụ cười “Thật đáng tiếc.”

Nàng cố ý ngừng lại, nhìn ánh mắt đối phương biến đổi nhiều lần, chậm rãi nói: “Làm đại tỷ thất vọng rồi, tiểu muội hoàn hảo không thương tổn đã trở lại.”

“Người ——” Tổng Vi Sắc lại một lần nữa bị nàng làm tức giận đến không nói nên lời.

“Đại tỷ nếu phải ra ngoài thì tiểu muội không quấy rầy nữa, đi thong thả.” Nàng cứ thế đi vào, như nghĩ ra gì liền dừng bước, nàng quay đầu, thản nhiên cười, nhắc nhở: “Tốt hơn tỷ nên mang thêm vài gia đình, tuy nói dưới chân thiên tử, cũng khó nói trước là không có hạng người xấu mớ ước khuôn mặt xinh đẹp của đại tỷ.”

Tổng Vi Sắc tức giận, oán hận dậm chân, muốn mắng vài câu, nhưng lại nghĩ đang đứng trước cổng chính, sợ bị mất mặt đành phải cố nhịn xuống.

“Tiểu thư, chỉ sợ đại tiểu thư bị người chọc giận tới nỗi khùng rồi.” Hồng Mai theo sát chủ nhân, thì thầm với nàng.

Tổng Vi Lương cong khóe môi, “Nếu nàng không nổi giận, thì sao ta phải nói vậy?”

Hồng Mai che miệng cười trộm. Nàng biết tiểu thư cũng không phải là loại người nhẫn nhục chịu đựng, mà trí nhớ đại tiểu thư lại không tốt, cứ cố tình khiêu khích.

~~

[1] giúp người khi gặp nạn

Có đôi khi nàng không hiểu, rõ ràng tiểu thư không nổi bật, cũng không tranh thủ tình cảm của lão gia, nhưng đại tiểu thư không vẫn vừa mất tiểu thư, lại nghĩ rất nhiều biện pháp chèn ép, nhưng lần nào cũng tự làm chính mình mất mặt mà vẫn chưa rút ra kinh nghiệm, tính cách này, làm cho mọi người thật khó hiểu.

Trải qua kiếp nạn trở về, theo ý cha, nàng phải đến miếu bái tạ Phật tổ đã phù hộ.

Vì vậy mà ngày hôm sau khi hồi phủ, Tổng Vi Lương liền dẫn Hồng Mai đi đến Tướng Quốc Tự bái Phật. Kỳ thật, bái Phật là thứ yếu, giải sầu mới là điểm quan trọng.

Nàng từng xem một chuyện xưa trong sách, có nói có người nhìn thấy Quan Âm Bồ Tát đang bái tạ một pho tượng, người nọ liền hỏi, Bồ Tát đang bái gì? Bồ Tát nói, ta đang bái Quan Âm Bồ Tát.

Người nọ lại hỏi, tại sao lại bái chính mình? Bồ Tát trả lời, cầu người không bằng cầu mình.

Đúng nha, cầu người không bằng cầu mình! Huống hồ, nàng thật không rõ rơi vào tay bọn cướp và bị Phụng Liệt Dương cứu, cái nào bi thảm hơn. Tướng Quốc Tự không hổ là ngôi chùa nổi danh nhất kinh thành, đến chùa, trên đàn hương hương khói hừng hực, trong đại điện người thăm viếng lại trải dài không dứt. Ánh mặt trời chiếu qua bảo điện Đại Hùng, rơi trên tượng Phật, khúc xạ ra ánh sáng chói mắt, Phật quang chiếu sáng khắp nơi. Điều này làm cho người đang đi đến đất Phật là nàng phải híp mắt, lấy tay che rồi mới đi tiếp.

Nhìn tượng Phật cao lớn, nàng do dự mình có nên dập đầu, lấy quẻ, lát nữa đi ra bên ngoài tìm thầy tướng giải quẻ hay không.

Vẫn nên làm vậy! Haiz, có người cha suốt ngày nghĩ tới vinh hoa phú quý có khi thật đau đầu.

Mặc dù nàng mới ở trong phủ một ngày nhưng cũng biết cha đang muốn lấy hôn sự của các nàng để làm bước đệm theo đuổi quyền quý và củng cố địa vị.

Tuy rằng sớm biết sẽ có ngày như vậy nhưng khi phải đối mặt với sự thật, nàng vẫn không tránh được thất vọng. Cha muốn các nàng làm gì đây. Cha đến tột cùng muốn đem các nàng làm gì? Chẳng lẽ các nàng cũng chỉ là thứ để cha lôi kéo lòng người, là bậc thang để leo lên quyền quý? Nàng bắt đầu hối hận sao lại đến kinh thành theo cha, lúc ấy dẫn Hồng Mai trốn đi có lẽ sẽ tốt hơn. Quan hệ huyết thống sẽ là gánh nặng theo mình cả đời.

Lúc Tổng Vi Lương vẫn còn đang suy nghĩ linh tinh trước tượng Phật thì Hồng Mai đã đốt ba nén hương, “Tiểu thư.”

Nhận hương, nàng thành kính quỳ gối trên đệm cói [2] trước Phật. Cho dù Phật tổ không phù hộ nàng, nàng vẫn cúi đầu bái tạ.

Nàng không cầu phú quý chỉ cầu bình an.

Mẹ từng nói, yêu cầu ít, người sẽ sống tốt hơn.

Dâng hương lên, nàng liền dẫn Hồng Mai ra đại điện, giữa chùa có một bóng dáng lững thững đi tới.

Khi thấy người đó, nàng liền dừng lại ngay lập tức, trong lòng khẩn trương.

Lúc này nàng vô cùng thành kính hi vọng Phật tổ có thể phù hộ, đừng để người nọ nhìn thấy nàng.

Đáng tiếc, Phật tổ đã bỏ qua nàng, người nọ vô tình hơi nghiêng đầu đã thấy nàng, khóe miệng cong lên, sau đó không chút do dự đi về phía nàng. “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng [3], Tổng cô nương”. Người được phái đi theo dõi Tổng phủ hồi báo, hôm nay nàng xuất phủ lễ Phật, hắc vị vàng từ trong phủ đến đây, đúng là “ngẫu nhiên gặp”.

Gặp lại như vậy không bằng không gặp. Trong lòng Tổng Vi Lương khổ sở, “Đã lâu không gặp, Phụng Liệt Dương công tử.”

“Đến chùa dâng hương?”

“Đúng vậy.”

“Cầu gì vậy, nhân duyên?” Hắc nhú mày.

Tổng Vi Lương kinh hãi, dường như theo bản năng nàng lập tức phủ nhận, “Không phải.”

Phụng Liệt Dương nở nụ cười, nụ cười kia giống như mặt trời giữa ban ngày có chút chói mắt.

“Vi Lương đã thấp hương xong, bên ngoài nắng nóng không nên nán lại lâu, cáo từ công tử.” Không cho hần cơ hội mở miệng lần nữa, nàng trực tiếp nói lời từ biệt.

Nàng chỉ sợ tránh hần không kịp ! Điều này làm cho đáy mắt Phượng Liệt Dương nổi lên vẻ thâm trầm, đưa tay giữ chặt nàng.

“Làm gì đi vội vậy, vào trong chùa cùng ta nói chuyện giải sầu cũng tốt.”

Nàng sợ mình càng nói càng buồn bực. “Vi Lương quả thật không tiện ở ngoài lâu.” Nàng thanh minh

Hồng Mai nghi hoặc nên không dám xen vào.

Vị công tử tuần mỹ này dường như có quen biết tiểu thư, nhưng trong trí nhớ nàng lại chưa từng có người đặc biệt đến vậy, nhớ tới người cứu tiểu thư, ánh mắt liền sáng ngời.

Nếu đúng là thế, người ra tay cứu giúp tiểu thư lại tuần tú lịch sự như vậy, có thể nói tiểu thư trong họa có phúc rồi. Sau khi nghĩ thông suốt, nàng quyết định im lặng.

“Có sao đâu, ta phải người nói với Tổng đại nhân một tiếng là được.” Hần nói cực kỳ nhẹ nhàng, nghe vào tai Tổng Vi Lương lại là sự khiếp đảm. Thân phận người này rốt cuộc là gì? “Không làm phiền công tử.” Nàng khéo léo từ chối.

“Chuyện nhỏ mà thôi.” Hần vẻ mặt lơ đãng.

Tổng Vi Lương hạ quyết tâm, nói: “Như vậy, chỉ sợ tổn hại đến danh dự công tử.” Uyển chuyển không thành, nàng dứt khoát nói thẳng.

Phượng Liệt Dương nhẹ nhàng cười, ánh mắt càn rỡ nhìn chằm chằm vào môi nàng, ghé sát tai nàng, thấp giọng nói: “Chuyện đêm đó nếu nói ra, chỉ sợ người tổn hại danh dự là nàng.” Sắc mặt nàng khê biến, trong nháy mắt khôi phục lại vẻ bình thường.

“Công tử nói đùa.” Hần rốt cuộc muốn làm gì? Cứ tiến sát từng bước như vậy. . .

“Nàng đi, ta sẽ nói với Tổng đại nhân. . . .”

“Ta đồng ý.” Sợ hần sẽ phái người đi Tổng gia, nàng chỉ có thể thỏa hiệp.

Về mặt hần tự tin: “Ta biết chắc chắn nàng sẽ đồng ý.”

Tổng Vi Lương muốn đá người nào đó.

Hồng Mai bày ra dáng vẻ xem kịch vui. Khí chất vị công tử này giống tiểu thư nhà nàng, bình tĩnh nhưng vẫn trêu chọc người khác thật là cao minh. “Chỉ là không biết nên đi dạo nơi nào?” Tổng Vi Lương khiêu khích.

Phượng Liệt Dương mắt đảo quanh một lượt, gật đầu đồng tình, “Thánh Địa Phật Môn quả thật không thích hợp cho lắm, chúng ta cùng đi ra bên ngoài chùa.” Khóe miệng nàng run rẩy. Hành vi của nam nhân này quả thật không khác gì đồ háo sắc.

“Công tử buông tay trước đã.” Mí mắt nàng cụp xuống, ánh mắt dừng nơi cổ tay đang bị hần nắm chặt.

Hần bình tĩnh, cười, buông tay, “Quên.”

Tổng Vi Lương tự nói với mình, phải nhịn.

“Đi thôi.” Hần xoay người đi trước.

Môi anh đào mấp máy, đuổi theo sau.

Trái ngược với cảnh trong chùa, rừng cây phía sau lại rất thanh tĩnh. Đâu đâu cũng thấy cây cối xanh um tươi tốt làm cho suy nghĩ cũng nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mặt trời sáng lạn mà không quá nóng bức, khí hậu thật hợp lòng người. Nàng thích thời tiết này, cũng rất thích rừng cây thanh tĩnh u nhã sau Tượng Quốc Tự, nhưng thật không thích bên cạnh có một nam nhân như Phượng Liệt Dương.

“Nơi này rất giống với nàng.” Hần tràn đầy cảm xúc.

Tống Vi Lương cảm giác mặc danh kỳ diệu [4]

Phượng Liệt Dương cười nói: “Nơi này cho người ta cảm giác như khí chất tỏa ra trên người nàng.” Yên tĩnh u nhã mà đầy nội hàm”. Nàng không cho là đúng, bĩu môi. Nếu hắn nói nàng giống lá cây, cho người khác cảm giác như phong nền, nàng còn tin. Cho đến giờ, trong nhà sự tồn tại của nàng vẫn giống như lá cây.

“Chúng ta vào trong rừng đi.”

Thấp thoáng dưới bóng cây, nàng cả người tím nhạt lộ ra vài phần xuất trần tựa thiên tiên, làm cho hắn sinh ra vài ý nghĩ khác thường. Tống Vi Lương lại do dự. Cây cối cao lớn hình thành một nơi che chắn tự nhiên, hoàn cảnh như vậy thật không thích hợp cùng nam nhân như hắn ở chung. Phượng Liệt Dương nhìn thấy sự do dự của nàng, nghĩ ngợi một lúc liền cầm tay nàng, ánh mắt nàng kinh ngạc, lùi lại vài bước nhưng vẫn bị hắn lôi kéo vào rừng. Hồng Mai lo lắng muốn đuổi theo nhưng lại bị người hầu của hắn cản lại.

“Người mau buông tay.” Tống Vi Lương gắng gãi dựa.

“Tiết kiệm chút sức lực đi.” Đây là câu trả lời của hắn

“Người muốn làm gì?”

“Nàng nói xem?” Hắn tựa tiểu phi tiểu [5] liếc nàng.

Nàng bất an. “Ta không biết.” Nàng thành thật trả lời.

“Vậy nàng đoán xem.”

“Đối với ta thì, hơn nữa không phải chuyện tốt.” Nàng rất thành thật.

Hắn cười ha ha, tay hơi dùng sức liền kéo cả người nàng vào lòng. “Nàng rất thành thật.”

“Buông tay.” Nàng vừa thẹn vừa giận, nhưng lại không dám cao giọng.

Phượng Liệt Dương áp nàng lên một gốc cây đại thụ, nâng người của nàng lên, không để ý nàng đang giãy dụa cúi đầu hôn. Chưa bao giờ hắn có nỗi nhớ như vậy với một người con gái, loại cảm giác này quá mới lạ, cũng làm cho hắn cảm thấy phiền chán. Nhưng khi gặp nàng, tất cả đều trở nên không quan trọng.

“Đau.” Hắn bị đau rên lên một tiếng đau đớn, thiếu chút nữa đã quên móng vuốt của mèo hoang thật sắc bén.

Lần trước dạy dỗ đã làm hắn khổ, lần này còn khổ hơn, nhưng muốn hắn buông đôi môi ngọt ngào như vậy, không có khả năng. Nụ hôn của hắn mang theo sự trừng phạt, hai tay Tống Vi Lương bị hắn kẹp lại sau người, không thể giãy, càng không thể thoát khỏi sự trêu chọc của hắn, điều này làm cho nàng sợ càng thêm sợ, nước mắt chảy dài.

Miệng nếm được vị mằn mặn, Phượng Liệt Dương hoàn hồn, nhìn đôi mắt lệ châu tràn đầy, hắn liền tỉnh táo lại. Nàng mất bình tĩnh, thiếu ung dung, trong mắt là hắn cùng sự e ngại và chán ghét không chút che giấu. Hắn xác định mình không thích nàng dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn. Trong lòng than nhẹ, hắn nới lỏng vòng tay với nàng. Nước mắt đã chảy xuống, Tống Vi Lương cắn môi dưới, cúi đầu sửa sang lại quần áo. Nàng chán ghét mình không có năng lực phản kháng như vậy, chán ghét Phượng Liệt Dương tùy hứng làm vậy như vậy.

“Đừng khóc.” lau nước mắt cho nàng, nước mắt nàng không ngừng rơi làm tim hắn bối rối. Hắn bất ngờ ôn nhu lại càng làm nàng hoảng sợ, giật mình ngừng đầu.

“Nàng không sợ nha hoàn của nàng sẽ nhận ra sao?”

Lời của hắn đánh thật mạnh vào lòng nàng, nước mắt rơi chậm lại. Đúng vậy nàng không thể để Hồng Mai nhận ra, chuyện này nàng không thể nói với bất kì ai.

Nước mắt rơi làm cho mắt nàng càng thêm trong trẻo, điềm đạm đáng yêu, làm cho lòng người khác nảy sinh triu mến. Phượng Liệt Dương không kiềm được ôm nàng vào lòng

Người Tống Vi Lương cứng ngắc, sau đó bắt đầu giấy dựa.

“Chớ lộn xộn, để ta ôm một lúc.” Hần thấp giọng cảnh cáo.

Nàng sợ tới mức không dám làm gì.

Cứ ôm nàng như vậy, mùi hương trên người nàng quấn quanh cánh mũi, hần cảm thấy lòng yên tĩnh khác thường, giống như trời sinh nàng đã có thể làm vậy.

[1] giúp người khi gặp nạn

[2] đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ

[3] ý là người quen đã lâu không gặp

[4] khó hiểu

[5] cười như không cười

3. Chương 3

Tống Vi Lương cảm thấy rất mất mặt, nàng lại ngủ trong lòng nam nhân đáng giận kia.

Bởi vì hai người ở trong rừng đã lâu, nên nàng không thể không đối mặt với ánh mắt mờ ám của nha hoàn, lại bất hạnh không thể giải thích. Mà Phượng Liệt Dương càng không có lòng tốt giúp nàng giải thích, thậm chí còn cố ý nói dối, điều này làm nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng đành chịu.

“Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy?” Hồng Mai bưng trà vào phòng nhìn thấy chủ nhân cầm một tập thơ tựa bên cạnh cửa sổ, ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ nhìn đến xuất thần, bật cười trêu chọc. Tống Vi Lương vô lực xoa trán, mặt nghiêm túc hiếm thấy, khiển trách: “Hồng Mai, không nên nói lung tung.”

Nàng cúi đầu trả lời, “Dạ, nô tỳ biết sai rồi.”

“Để trà ở đó, em ra ngoài đi.” Lúc này nàng chỉ muốn ở một mình.

“Vâng”

Hồng Mai lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại nàng. Ngoài cửa sổ là bầu trời bao la mờ mịt, Tống Vi Lương nhẹ nhàng thở dài. Hôm nay khí trời giống với lòng nàng, có âm trầm, cũng mang theo áp lực. Kinh thành không thể ở lại, một phần vì cha toan tính sắp đặt hôn sự cho nàng, phần khác là vì Phượng Liệt Dương, nàng thừa nhận mình sợ hần.

Hần làm gì cũng luôn bắt cần, càng không coi lễ giáo ra gì, hơn nữa nàng cảm giác quan hệ hai người tựa như mèo vờn chuột, hần lấy trêu đùa nàng làm niềm vui, lúc trước nàng thật không nên chủ động trêu chọc hần.

Nếu so sánh thì rơi vào tay bọn cướp vẫn còn dễ thoát thân hơn, biết vậy đã chẳng nhờ vả hần.

Nàng buồn bực úp sách lên mặt. Sao lại trở thành thế tiến thoái lưỡng nan như vậy ? Hậu viện vang lên tiếng ngựa kêu làm nàng kinh hãi, đó là tiếng hí của Tàng Tuyết, là ngựa của hần. Điều này làm cho Tống Vi Lương nhảy dựng lên từ nhuyển thấp. Nếu nó gặp chuyện không may, người nọ sao có thể dễ dàng tha cho nàng. Không kịp nghĩ nhiều, nàng vội vàng chạy ra phía sau viện

Nhưng khi nàng bước vào hậu viện, chợt nghe tiếng đại tỷ chất vấn.

“Tam muội, muội tới thật đúng lúc, súc sinh này là muội mang về nhà, tỷ muốn nói vài câu với muội.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng khó nén kinh ngạc nhìn mấy người gia đình cầm gậy vác quanh chuồng ngựa, mà đại tỷ nàng có vẻ hơi chật vật được hai nha hoàn đỡ cách đó không xa.

Tổng Vi Sắc cả giận nói: “Tỷ thấy bộ dạng súc sinh này cũng không tệ, chỉ muốn sờ nó một chút, ai mà biết nó cả gan dám đá tỷ.”

Nàng bắt đầu nhìn, “Ngựa này sợ người lạ, trước khi mang nó về muội đã dặn người chăn ngựa.”

Hừ lạnh, “Ai biết nha đầu người có cố ý hay không!”

Tổng Vi Lương im lặng, trong lòng cũng thấy buồn cười. Mấy năm nay đại tỷ bị nàng chinh nên càng ngày càng đa nghi.

“Giờ đại tỷ cũng đã biết điều muội nói là thật.” Nàng thề mình không có ý cười nhạo. Nhưng khi vào tai Tổng Vi Sắc lại không phải như vậy.

“Tam nha đầu, người đừng quá phận, ta nhất định phải thay cha tìm người chồng kém cõi nhất cho người.”

A, trả thù rõ ràng vậy sao? Nàng thản nhiên cười, “Đại tỷ, có đôi khi làm người phải phúc hậu mới được báo đáp.” Kết cục hơn nửa không như dự tính của mỹ nhân, Tổng Vi Lương thật muốn nàng ta tỉnh ra.

“Đánh cho ta, đánh mạnh vào” Tổng Vi Sắc hạ lệnh với gia đình.

“Dừng tay.” Tổng Vi Lương ngăn lại. Đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, chủ nhân con ngựa này nàng không thể chọc vào, chỉ sợ ngay cả cha cũng không có gan ấy.

“Đánh cho ta.” Đại tiểu thư không cam lòng yếu thế.

“Các người dám?” Tam tiểu thư đe dọa.

Vài gia đình nhìn nhau, không biết làm gì.

Ngày thường đại tiểu thư tác uy tác quái, vênh mặt hất hàm sai khiến, trong phủ không người nào dám hé răng, nhưng hôm nay tác phong của Tam tiểu thư lại khác xưa, thái độ càng kiên quyết hơn đại tiểu thư, điều này làm bọn họ không biết phải làm gì.

“Tam muội, thái độ muội hôm nay thật khác thường, ngựa này là của người yêu muội?” Tổng Vi Sắc hồ nghi nhìn muội muội.

Giọng Tổng Vi Lương trầm xuống: “Đại tỷ đừng nói bừa.”

Bị muội muội hiềm khi nghiêm lạnh (nghiêm túc+lạnh lùng) làm hoảng sợ, nàng không nhịn được càng thêm tức giận. “Ta là đại tỷ của người, người dám trách ta?”

“Chủ nhân chưa cho phép liền tự tiện xử trí, là đại tỷ không tuân thủ phép tắc trước, tiểu muội mới làm vậy. Cho dù phải nói với cha, đại tỷ cứ việc.” Tổng Vi Lương không chút nể tình đáp.

Tổng Vi Sắc cảm giác khí thế muội muội hôm nay rất bức người, khí thế bản thân không tự giác đã giảm đi vài phần, ngoài miệng vẫn không chịu thua: “Nếu là của người khác, vì sao không nhanh trả lại cho người ta, ngược lại nuôi trong chuồng nhà mình?”

Được vậy đã tốt, nàng cũng muốn, nhưng vấn đề là chủ nhân con ngựa này cũng không có muốn dẫn về. “Đại tỷ nói rất đúng, tiểu muội sẽ mau chóng trả ngựa.” Nàng nói.

“Hừ, tốt nhất là nhanh lên.” Tổng Vi Sắc tức giận phát tay áo rời đi.

Gia đình thấy chủ sự đi cũng lập tức giải tán.

Tổng Vi Lương đi đến trước chuồng ngựa, đầu Tăng Tuyết chà chà trên vai nàng, dường như thật cao hứng khi thấy nàng đến thăm. Nàng vuốt đầu nó, trong lòng cảm khái. Nếu chủ nhân của nó cũng hiền lành như nó thì tốt, nàng cũng sẽ không mệt như vậy. (ta thích con ngựa này ghê cơ, vừa khôn vừa hiểu chuyện biết ai xấu ai tốt à)

Nhưng nếu đã phát sinh chuyện này, phải nhanh chóng trả nó, nếu không đại tỷ nhất định dựa vào điểm yếu này mà không tha cho nàng.

Vấn đề là. . . . Nàng thở dài. Nàng phải đi đâu tìm Phượng Liệt Dương? Hắn có thể xuất hiện trước mặt nàng, nhưng ngoại trừ tên hắn ra, nàng hoàn toàn không biết gì về hắn cả.

Họ Phụng, là quốc họ — Tổng Vi Lương giật mình. Quốc họ! Hắn làm gì đều toát ra quý khí, lúc vô tình cũng tỏa áp lực bức người. Nghĩ vậy, tay nàng lạnh toát.

Phụng Liệt Dương, tuổi của hắn, chẳng lẽ là. . . Nàng che ngực. Em trai Tiên hoàng, hoàng thúc của đương kim hoàng thượng, Túc Vương thiên tuế? Không khí trở nên loãng, đầu Tổng Vi Lương trống rỗng trong phút chốc.

Nếu là thật, hắn là Túc Vương. . . Trời ạ, Túc Vương hỉ nô vô thường, thô bạo vô song không ai không biết.

Năm đó Túc Vương vừa mới mười sáu nghe theo di chỉ của Tiên hoàng phụ tá hoàng tử vừa mới một tuổi đăng cơ, trong triều sinh loạn, trong chốc lát vị nhiếp chính vương trẻ tuổi này đã huyết tẩy kinh thành, giết chết tất cả các vị triều thần đối nghịch.

Trải qua việc này, trong triều không còn người nào dám chống đối Túc Vương.

Tuy nói qua nhiều năm tiểu hoàng đế đã lớn, hắn không hề hỏi đến chính sự, nhưng uy hiếp vẫn còn đó, giống như là treo trên đầu mọi người một thanh đao, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, làm người người sợ hãi.

Nàng hy vọng mình đoán sai. Hắn là vậy, như lời đồn thì Túc Vương không gần nữ sắc, đến nay vẫn chưa lập gia đình, có người nói vì thân có bệnh không tiện nói ra, cũng có người nói hắn chỉ yêu nam sắc, mà nàng có thể khẳng định trăm phần trăm Phụng Liệt Dương không có bệnh không tiện nói ra, nên hắn nàng đã đoán sai, nàng không nên tự dọa mình. . . .

Hàng năm, cứ vào độ tháng năm, đám quyền quý trong kinh thành lại tụ tập.

Bình thường sẽ cử hành trong vườn hoàng gia, phần lớn đối tượng tham gia là con nhà quyền quý và thiên kim khuê các vẫn chưa lập gia đình. Căn bản đây là biến hóa của tiệc xem mắt.

Mà không phải bắt hạnh bình thường, năm nay nàng cũng là một trong những người tham gia.

Riêng lần này cha vì tỷ chị em các nàng mà chuẩn bị trang sức mới, mà nàng cũng không thể không đổi bộ váy áo giản dị ngày thường thành màu sắc rực rỡ diễm lệ. Nàng không thích đầu đầy châu ngọc, cho nên chỉ đeo hai, ba cái cho có lệ, chờ ngoài đại sảnh, so với đại tỷ hoa lệ rực rỡ, nàng thấy thật chán nản.

Mỹ nhân, trang sức, hoa phục, nàng tin đêm nay đại tỷ nhất định là người chói lọi nhất.

Nghĩ nghĩ nếu đi theo đại tỷ thì nàng sẽ hoàn toàn bị che khuất. Nghĩ vậy, Tổng Vi Lương cong khóe miệng.

Thật tốt nha! Khi kiệu Tổng gia dừng lại trước ngự uyển, Tổng Vi Lương rời kiệu mới giật mình hiểu ra một đạo lý — không có hoa lệ nhất, chỉ có hoa lệ hơn. Trước mắt đâu đâu cũng là từng nhóm thiên kim tiểu thư trông như những con khổng tước làm người xem phải hoa mắt.

Hơn nữa mùi son phấn nồng nặc, nàng không biết người khác thấy thế nào, nhưng riêng nàng thấy thật khó thở.

Nàng nghĩ người trong nhà nên cùng tiến cùng lùi, thì ra không phải, nhìn đại tỷ bay vào giữa các mỹ nữ, Tổng Vi Lương không nói gì, chốc lát sau bình tĩnh bước lên trên bậc thang.

Trong Ngự uyển không cho phép mang người hầu, không cần biết xuất thân hiển hách cỡ nào, đều chỉ có thể đi vào một mình, điểm này nàng không có gì phản đối. Dù sao đây cũng là ngự uyển, có Ngự Lâm quân canh giữ, hắn rất an toàn.

Hơn nữa người đến cũng đều là quan lại quyền cao chức trọng và vợ con, cho dù ngày thường phóng túng, xưa nay không phải kẻ thánh hiền thì ở đây cũng phải làm dáng nên cũng không cần phải lo sợ cho an nguy.

Cầm kỳ thư họa, lấy văn kết bạn, thế gia danh môn, tiểu thư quan gia, thoát nhìn đều rất hoà thuận vui vẻ.

Tổng Vi Lương dựa trên lan can, nhìn xa xa, không muốn gia nhập.

Chỉ cần đến tan cuộc, thì nàng đã hoàn thành công việc.

Ngẩng đầu nhìn trời, mảnh trăng non hình lưỡi liềm nghiêng nghiêng dính nơi chân trời, màn đêm đen trên cao điểm xuyết mấy ngôi sao xa, làm cho con người có cảm giác trống trải mà nhàn nhã thoải mái. Vô cùng buồn chán đùa nghịch quạt tròn, nàng hi vọng thời gian có thể trôi nhanh hơn, bằng không thật mệt mỏi.

Một đôi bàn tay to không hề báo trước ôm eo của nàng, nháy mắt gọi thần trí Tống Vi Lương quay về.

Thật khó tin, có người không muốn sống dám làm càn trong ngự uyển!

“Nghĩ gì mà xuất thần vậy?”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc mang theo ý cười truyền vào tai, lòng nàng không những không thả lỏng, ngược lại càng nâng cao cảnh giác lên. Phượng Liệt Dương! Hắn xuất hiện ở đây, ít nhất có thể chứng minh hắn là người quyền quý. Về phần có phải Túc Vương thiên tuế - người vừa nghe tên đã làm người ta sợ mất mật hay không, nàng không muốn tìm hiểu. Nàng sợ ngộ nhỡ là thật thì tim nàng không chịu được.

“Làm sao người lại ở đây?”

“Còn nàng?” Hắn không đáp hỏi lại. Nàng tối nay so với trước kia càng thêm vài phần diễm lệ, thiếu hẳn hương vị xuất trần, làm cho mọi người cảm giác cuối cùng nàng cũng chỉ là người thường, không phải tùy lúc sẽ theo gió bay đi. “Đi dự tiệc.” Nàng thờ dãi.

Phượng Liệt Dương cười khê, ôm eo nàng, xoay người nhảy lên, ôm nàng ngồi trên xà ngang. Tống Vi Lương không biết làm sao chỉ có thể dựa vào ngực hắn, không dám giẫy dụa lộn xộn, chỉ sợ sơ sẩy rơi xuống. “Người khi nào mới dẫn Tàng Tuyết đi?” Hắn đã tới, đỡ mất công nàng đi tìm.

“Làm sao vậy, nó không nghe lời?”

“Nó làm đại tỷ ta kinh sợ.” Tuy rằng đây không phải nguyên nhân quan trọng, nhưng nàng cũng không nói dối.

“Muốn học cưỡi ngựa không?” Hắn vừa vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, vừa làm như không có việc gì nói sang chuyện khác.

“Không.” Nàng không chút do dự cự tuyệt. Nói đùa, nếu nàng học cưỡi ngựa, thì Tàng Tuyết sẽ không được đưa đi. Tàng Tuyết không đi thì giữa bọn họ dường như có một sợi dây vô hình không thể cắt rời.

” Nếu học cưỡi ngựa sau này bị người khác bỏ lại cũng không cần phải dắt ngựa đi bộ.” Phượng Liệt Dương nói nhẹ nhàng tự nhiên, cứ như chuyện trước kia hắn bỏ nàng giữa đường là việc bình thường.

“Cám ơn.” Nàng nhẩn nại, nghĩ cái nhau cũng vô ích “Ta nghĩ mình sẽ không xui xẻo như vậy nữa.” Trên đời này nam nhân xấu xa như hắn vẫn hiếm lắm, mà nàng cũng sẽ không xui xẻo đến mức chỉ toàn gặp loại như thế.

“Vậy nếu không khéo lại xui xẻo nữa thì sao?” Hắn tiến gần, ngậm lấy vành tai của nàng, khê cắn, sau đó hôn một đường xuống gáy ngọc, nương theo mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể nàng.

Tống Vi Lương nắm chặt hai tay, nhìn mặt đất cách rất xa, cân nhắc xem có nên nhảy xuống không. . . , tỷ lệ tàn phế cao bao nhiêu. Nhưng không ngờ hai tay bên hông nàng cũng thít chặt lại, bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn kêu gọi của Phượng Liệt Dương, “Nhanh vậy đã muốn chạy rồi?” Hắn vẫn còn chưa làm gì đâu.

“Người cảm thấy mất đi danh tiết so với tàn phế, cái nào hơn?” Nàng cố nén lửa giận nói.

Hắn nghiêm trang trả lời, “Ta cảm thấy mất danh tiết tốt hơn.” (hắc.hắc ,Dương ca vô sỉ)

Vốn không nên hỏi hắn ! Tống Vi Lương ảo não.

“Nàng đã sẵn sàng để mất danh tiết chưa ?” Hắn ngăm hỏi.

“Ta đã sẵn sàng để tàn phế.” Đây là câu trả lời của nàng, cùng lúc đó cũng bắt đầu giẫy dụa muốn nhảy. “Tốt lắm, không đùa nàng nữa.” Hắn ngăn nàng lại, cam đoan.

Một ngọn lửa bùng cháy trong lòng Tống Vi Lương. Hắn nghĩ chọc người rất vui vẻ sao? Nghĩ danh tiết nữ tử là thứ có thể chơi đùa phải không? Thật đáng ghét!

“Ta thích nhìn nàng tức giận.” Phượng Liệt Dương thấy ngọn lửa trong mắt nàng thì cười càng tươi. Tống Vi Lương nhắm mắt rồi tự nói với mình không thể so đo với người điên, nhưng “Ta lại không thích nhìn thấy khuôn mặt người.” Nếu có thể, về sau không gặp lại là tốt nhất.

“Vậy sao?” Về mặt hấn kinh ngạc, “Ta còn nghĩ mình sinh ra trông rất kiệt xuất chứ.” (Dương ca tự cuồng quá)

“Về ngoài tô vàng nạm ngọc [1].” Lãng phí da mặt.

“May nàng không nói mặt người dạ thú.” Hấn cực kì vui mừng.

Nàng buồn cười. Từ khi sinh ra đến giờ, nàng chỉ có thể tặng hấn hai chữ —— bội phục!

“Mấy ngày nữa ta dạy nàng cười ngựa.” Miễn cho hấn nhàm chán chỉ có thể dạo quanh trong phủ.

“Ta không học.” Trả ngựa cho hấn xong nàng có thể chuẩn bị chạy trốn. Kinh thành là nơi lắm thị phi, vẫn nên rời đi càng sớm càng tốt.

“Chỉ sợ không thể theo ý nàng.” Hấn nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tống Vi Lương không phản bác được, hấn nói đúng.

Hấn nâng cằm nàng lên, tự tiểu phi tiểu: “Gương mặt này dù hỉ nộ ái ố cũng làm cho người rung động, bảo ta nên làm gì đây?”

“Không nhìn là được rồi.” Nàng đề xuất

Phượng Liệt Dương muốn cười thật lớn, nhưng nghĩ đến sẽ làm mọi người chú ý, liền cố áp chế ý cười, vùi đầu trong ngực nàng cười không thành tiếng. Nàng thật hợp khẩu vị của hấn, ngôn hành cử chỉ (lời nói và việc làm) đều làm hấn không nỡ buông tay.

“Thả ta xuống, đại tỷ ta sẽ tìm.”

“Nàng nói chúng ta thế này có tính là yêu đương vụng trộm không?” Hấn trêu tức nàng.

Tống Vi Lương giật giật khóe miệng, hừ một tiếng, “Nếu nhất định phải nói, ta thấy dùng hoa hoa công tử đùa giỡn thiếu nữ để hình dung thì đúng hơn.”

Yêu đương vụng trộm? Đó là hai bên cùng yêu, còn nàng và hấn là một người trêu đùa, một người bị trêu đùa.

Về mặt Phượng Liệt Dương hoang mang: “Ta có đùa giỡn nàng sao?”

Giọng nói của nàng ôn hòa: “Có lẽ ngươi không có ý đó, nhưng ta cảm giác như bị người trêu đùa.”

Nói thật hay! Hấn không vui, hấn thích nhìn nàng vừa dè chừng, sợ hãi vừa giãy dụa, phản kháng, cuối cùng mới bắt đầu dần thoải mái.

Nàng không những không vô vị, lại rất đa dạng, làm mắt hấn cứ dán chặt không rời.

“Vậy ta sẽ gắng đùa giỡn nàng hơn nữa.” Hấn cười quyền rũ nàng, rồi cực kỳ nhanh hôn phớt môi nàng.

Tống Vi Lương lấy mu bàn tay ngăn cản môi hấn, ánh mắt phức tạp nhìn hấn.

“Sao vậy?” Hấn hỏi tâm hỉ.

Nàng muốn hỏi rốt cuộc thế nào hấn mới chịu dừng tay, nhưng nàng không làm vậy, cuối cùng chỉ có thể hậm hực dời tầm mắt. “Không có gì.” Phượng Liệt Dương suy nghĩ, kéo nàng sát vào người hấn, hôn lên má nàng, xấu xa nói “Nếu như người khác bị khinh bạc như vậy, chỉ sợ sớm đã tìm cái chết, nàng vì sao không giống?” Nàng rũ mắt, lông mi thật dài che đầy đáy mắt và về mặt nàng: “Thật tiết không phải là lỗi của nữ nhân, vì sao lại muốn họ dùng cái chết để chứng minh?” Hấn ngẩn ra, sau đó mỉm cười. Nữ nhân hấn coi trọng quả nhiên không giống người thường! Có người đi lướt qua hành lang, Tống Vi Lương sợ tới mức theo bản năng nhào vào lồng ngực hấn.

Phượng Liệt Dương cười. Hấn không lo sẽ bị người bắt gặp, hấn thậm chí hơi chờ mong có người thấy bọn họ, không biết sau đó sẽ có chuyện gì xảy ra đây?

Đến khi hai chân Tống Vi Lương chạm xuống đất, nàng thật muốn bẻ gãy quạt tròn. Nam nhân kia, nam nhân đáng giận kia. . .

Nàng cắn răng chạy thật nhanh, rời khỏi nơi này. Về sau nàng tuyệt đối không đi một mình đến những nơi như thế này.

“A. . . .” Chạy quá nhanh, vô ý đâm vào một người.

“Cô nương, nàng không sao chứ?”

“Không sao.” Nàng tránh tay đối phương, lui về sau.

“Xin hỏi cô nương là thiên kim tiểu thư nhà nào?”

Người này rất lễ phép. Tống Vi Lương ngẩng mặt lên.

Ôn nhuần nho nhã, một thân mang đầy vẻ trí thức, không như những công tử thế gia ngả ngớn, kiêu căng, thật hiếm có người khiêm tốn như vậy. “Tại hạ Tô Ngọc Thư, xin hỏi quý danh tiểu thư?” (anh nam thứ chính thức lên sân đây, cơ mà anh này cũng ko xi nhê gì so với nam 9 cả)

Tống Vi Lương cảm thấy kinh ngạc. Thì ra trong tiệc này tất cả mọi người đều thẳng thắn như vậy.

Nhìn mặt hần thẹn đỏ, có thể thấy được cũng là người câu nệ tiểu tiết.

“Tống Vi Lương.” Nàng hiểu ý, cười nhẹ nhàng nói tên mình, không đành lòng khi thấy hần luống cuống như thế. Mùa hạ nóng đêm ngán, mở cửa tìm hơi lạnh (hơi lạnh = Vi Lương). Vi Lương, tên rất hay, thật hợp cảnh.”

Vị thư sinh này trông mười phần ngờ nghệch làm nàng nhìn mà mỉm cười. “Công tử khen sai rồi, tên này vốn bình thường, công tử nói vậy, làm Vi Lương thấy thật hổ thẹn.”

“Đâu có, tại hạ nói thật lòng.”

Nàng lấy quạt che mặt phát ra tiếng cười khẽ. Người này hơi ngốc nhưng thật đáng yêu! Hần mời, “Vừa hay cũng không có người đánh cờ với tại hạ, không biết có hân hạnh được mời tiểu thư, cũng miễn cho tại hạ cô đơn lẻ loi khiến mọi người chê cười.”

Tống Vi Lương trầm ngâm một lát, nhẹ nhàng vuốt cằm, “Được.” Dù sao tiệc vẫn chưa tàn, đánh cờ giết thời gian với hần cũng tốt, cũng không bị người khác quấy rầy.

Tô Ngọc Thư lộ vẻ vui mừng, đem nàng dẫn tới trước bàn cờ cách đó không xa.

“Kỹ nghệ của ta không được tốt lắm, mong Tô công tử hạ thủ lưu tình.”

“Nếu nhường được thì tại hạ sẽ nhường.”

Quả nhiên là một công tử gốc nghệch. Tống Vi Lương âm thầm lắc đầu, bình tĩnh đánh cờ.

Hai người chuyên tâm đánh cờ, nam tuấn nhã, nữ xinh đẹp, khí chất hài hòa thật khó nói, dù ai xem cũng phải cảm thán đây là một đôi bích nhân [2].

Chỉ là, bức tranh đẹp nhường vậy trong mắt một người khác lại rất không thoải mái. (mùi dấm dầy...haha)

“Túc Vương, Túc Vương thiên tuế!”

Tiếng hô nhỏ chân thật biểu đạt sự dè chừng và sợ hãi đối với vị Vương gia quyền cao chức trọng này.

Túc Vương hành động đều dựa trên sở thích, nhiều năm tiệc tùng như vậy cho tới giờ hần cũng chưa từng tham gia, hôm nay xuất hiện làm không ít người kinh ngạc. Phượng Liệt Dương tiêu sái dựa vào nhuyển tháp do thị vệ lấy ra, chăm chú nhìn không chớp mắt vào danh sách người dự tiệc trong tay. Bốn phía lặng ngắt như tờ.

Lòng Tống Vi Lương cũng không đặt toàn bộ trên bàn cờ, cho nên nàng nhận ra ngay sự yên tĩnh xung quanh, sau đó lơ đãng đảo mắt, ngáy người.

“Dừng lại làm gì? Nên làm gì thì cứ làm, chẳng lẽ bốn vương là con hổ, hù dọa các người sao?” Phượng Liệt Dương cũng không ngẩng đầu, lật một trang giấy.

Mãi sau này Tô Ngọc Thư mới lấy hết dũng cảm thấp giọng kinh hô, “Túc Vương!” Hắn thường không tham gia yến tiệc, sao năm nay lại như vậy? Lời này làm Tống Vi Lương lo lắng. Hắn thật sự là Túc Vương đáng sợ trong truyền thuyết ư!

“Tổng tiểu thư, nàng không sao chứ?”

“A, không sao.” Nàng cúi đầu che dấu, cố gắng trấn định tiếp tục đánh cờ.

Tiếng đàn lại vang lên, nếu chú ý kĩ có thể nghe ra vài lỗi sai.

Tô Ngọc Thư khẽ cười: “Kỳ thật, Túc Vương cũng không đáng sợ như trong lời đồn.” Xem ra lại là một người bị lời đồn lừa.

“Phải không?” Nàng thuận miệng đáp, tâm tư hỗn loạn.

“Đúng vậy” Tô Ngọc Thư thoải mái ăn quân của nàng.

Tống Vi Lương hoàn toàn không để tâm trên bàn cờ, rất nhanh binh bại như núi đổ, trong lòng cười khổ.

Người nọ ngồi trong vườn, giống như pho tượng ôn thần, không chỉ nàng, rất nhiều người đều cảm thấy áp lực gấp bội, còn có vài người ở nơi hẻo lánh lại càng tránh xa hơn.

Lúc này nàng vì sợ hắn mà chạy đến đây, tìm nơi đông người, chuyện này muốn tránh cũng không được, rõ ràng chỉ sợ bị người giận cá chém thớt.

Người này rõ ràng lúc này tâm tình còn rất tốt sao bây giờ cả người lại tản mát ra sự âm trầm, làm lòng nàng rối loạn.

Khi thấy Tống Vi Sắc điệu bộ lảng lơ đi về phía hắn, tay nàng run lên. Đại tỷ ngày thường luôn tự cho mình thông minh, vì sao lúc này không xem xét kĩ tình hình ?

“Thực xin lỗi, ta có việc phải đi một chút.” Đây cũng không phải lúc chế giễu người khác! Tống Vi Lương vội vàng xin lỗi Tô Ngọc Thư, đứng dậy ngăn đại tỷ lại.

“Đại tỷ, chân muội hình như bị trật.” Vội đi vài bước, nàng giả bộ trượt chân, vịn vào một góc mép bàn, lớn tiếng nói.

Gần đến chỗ Phượng Liệt Dương, Tống Vi Sắc nghe được tiếng kêu, quay đầu lại theo bản năng.

“Đại tỷ, chân muội đau quá.” Giọng nói nũng nịu làm người khác thương xót lại vang lên.

Tống Vi Sắc thấy muội muội tự nhiên làm nũng cảm thấy thật khó hiểu, muốn không đếm xỉa tới nàng nhưng lại lo lắng để cho mọi người có ấn tượng không tốt, đành phải vừa nguyên rửa vừa đi về phía nàng.

Phượng Liệt Dương vờ vô ý liếc mắt một cái.

“Tổng cô nương, cô không sao chứ?” Giọng nói Tô Ngọc Thư truyền đến từ phía sau.

Vừa thấy ánh mắt lạnh như băng của Phượng Liệt Dương, Tống Vi Lương thầm kêu “hồng rồi”. Đồ ngốc, hắn xen vào làm gì? Nàng chắc tới tám chín phần tâm tình vì Túc Vương kia không tốt sợ rằng có liên quan tới nàng! Nhưng chuyện này cũng là ngoài ý muốn của nàng, dù sao kẻ vừa có quyền có thế như hắn, ham muốn trong tay đại khái cũng khác thường, món đồ chơi trong mắt hắn dù hắn không cần, cũng không cho người khác nhúng chàm.

Đang suy nghĩ, Tô Ngọc Thư đã đi tới, nâng nàng lên làm nàng muốn khóc mà không ra nước mắt.

“Không sao. . . . Cám ơn Tô công tử.” Thật là phiền, đại tỷ vẫn chưa bị làm sao, ngược lại nàng đã gặp rắc rối.

“Tam muội, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Tống Vi Lương cười khổ: “Muội cũng không biết, đang đi thì chân liền đau.” Vừa thấy đại tỷ tới, nàng vội vàng tiến gần đại tỷ.

Nàng tránh ánh mắt như muốn lảng trí người khác của hắn, người này thật là. . . . Nàng rõ ràng cũng không phải của hắn

.

Được rồi, nàng thừa nhận kỳ thực mình cũng sợ chết.

“Tỷ đỡ muội ngồi.”

“Cám ơn đại tỷ.” Nàng tỏ ra cảm kích khôn cùng.

“Tổng tiểu thư, nếu không, ta đưa nàng về nhà.”

Đại ca, ca đừng làm loạn thêm nữa. Tổng Vi Lương chỉ cảm thấy miệng đầy Hoàng Liên [3], ăn không vô nhả không ra, cứ tắc nghẹn ở cổ nuốt mãi không trôi.

“Vậy phiền vị công tử này.” Tổng đại tiểu thư vui vô cùng.

“Chỉ là việc nhỏ việc gì phải để ý.”

“Ta chờ đại tỷ cùng đi.” Tuy rằng dưới ánh mắt khiêu chiến của người kia, nhưng nếu nàng thật để Tô công tử đưa về nhà, kết quả chỉ sợ càng bi thảm.

“Tô Ngọc Thư, trong mắt ngươi chỉ có mỹ nhân, không thấy bốn vương sao?”

“Vương gia, tại hạ chỉ sợ quấy rầy Vương gia đang thanh tĩnh.”

Bọn họ thoát nhìn có vẻ rất quen thuộc, điều này làm cho Tổng Vi Lương kinh ngạc. Phượng Liệt Dương và Tô Ngọc Thư, hai tính cách hoàn toàn trái ngược lại đứng bên nhau, có vẻ không hợp cho lắm.

“Như thế nào, ngươi coi trọng vị tiểu thư này?” Phượng Liệt Dương cực kỳ ngả ngớn hỏi.

Mặt Tô Ngọc Thư đỏ lên, vội vàng nói: “Vương gia không nên nói lung tung.”

Ánh mắt hắn soi mói Tổng Vi Lương, sắc mặt lộ vẻ khinh thường. “Không phải bốn vương nói ngươi, dong chi tục phần như vậy có gì đáng ưa thích.” (vậy mà có người đang ăn dấm chua kia, Dương ca: im ngay *liếc mắt*, *nín khe*)

Nàng tình nguyện bị hắn nói như vậy, tình huống này vẫn còn tốt hơn so với suy nghĩ của nàng nhiều! Chỉ là trong lòng nàng có chút phần uất. Nếu nàng không hợp ý hắn như vậy, việc gì hắn phải đùa giỡn nàng như vậy, còn chiếm tiện nghi của nàng? Quả thật rất buồn cười!

“Vương gia, vẻ đẹp của hoa lan còn tùy vào thần thái, sao có thể chỉ lấy vẻ bề ngoài ra so sánh.” Tô Ngọc Thư không cho là đúng.

“Bốn vương không muốn nghe ngươi thao thao bất tuyệt, theo bốn vương hồi phủ đi, về phần vị tiểu thư này cứ để nàng tự nhiên.” Nàng câu còn không được.

Tô Ngọc Thư nhìn Tổng Vi Lương, cười áy náy: “Tại hạ không thể đưa tiểu thư hồi phủ rồi, ngày khác sẽ qua phủ hồi thăm.”

Nàng vội vàng trả lời, “Không làm phiền công tử, ta không sao.”

“Vương gia, chúng ta đi thôi.”

Người nào đó cảm thấy mỹ mãn hừ một tiếng, ném danh sách trong tay, khoanh tay rời đi.

Túc Vương vừa đi, trong vườn trở lại như trước.

Tổng Vi Lương thả lỏng. Cám ơn trời đất!

[1] hào nhoáng

[2] ý nói đẹp đôi

[3] một vị thuốc đông y

4. Chương 4

Hóa ra, theo như lời đồn, người Túc Vương yêu thích là Tô Ngọc Thư đại công tử của Tể tướng đương triều. Từ hôm nghe được thông tin Hồng Mai tìm hiểu được, Tống Vi Lương tâm tình liền ngũ vị tạp trần [1].

Đã buồn bực lại thêm chút hoài nghi. Nếu hắn yêu Tô Ngọc Thư, sao lại làm ra việc khiến người khác mặt đỏ tim đập, tổn hại danh tiết của nàng? Hay hắn cố ý, muốn mình trở thành bia đỡ đạn nguy trang giúp bọn họ đoạn tụ thành công? Nhưng ánh mắt của hắn lúc đó rõ ràng mang theo dự vọng độc chiếm cùng cảnh cáo mà. . . .

Lắc đầu, nàng muốn cắt những suy nghĩ làm rối loạn tâm trí này.

“Tiểu thư, mấy ngày nay người rất kỳ quái!” Hồng Mai vừa chà lau đồ dùng, vừa lẩm bẩm.

“Ta làm sao mà kỳ quái!” Tống Vi Lương vừa cắn hạt dưa vừa hỏi.

“Mấy ngày nay đều không cho em hầu hạ người tắm rửa, ngay cả lúc rời giường rửa mặt chải đầu cũng không nốt, chẳng lẽ vẫn chưa đủ kỳ quái sao?” Có người suýt nữa bị sặc trong khi cắn hạt dưa, nàng ho một trận trời long đất lở, vì ho nhiều mà khuôn mặt cũng đỏ bừng.

“Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ, sao cắn hạt dưa mà cũng không cẩn thận như vậy?” Hồng Mai đặt khăn lau ra chỗ khác, giúp nàng vỗ lưng.

Nàng cũng không muốn thế, ai bảo Hồng Mai nói đến chủ đề đó.

Sau bữa tiệc hôm đó, trên xà nhà người nào đấy cơ hồ lột hết quần áo trên người nàng, làm cho người nàng xuất hiện rất nhiều vết kì lạ, trông xanh xanh tím tím rất đáng sợ.

Mấy ngày nay nàng vì che dấu đành phải cài áo thật kín, rất sợ người khác sinh nghi, nàng cũng không muốn cổ áo bịt kín như vậy.

Chột dạ, đúng, nàng đang chột dạ.

“Khụ. . . .” Nàng đón lấy ly trà nha hoàn đưa tới uống một ngụm, thấy xuôi xuôi cổ họng mới nói: “Được rồi, ta không sao rồi, em tiếp tục làm việc đi.”

“Vâng.” Hồng Mai nhặt khăn lau lên, nghĩ nghĩ lại quay đầu: “Đúng rồi, tiểu thư, hai ngày này rất nhiều người tới cầu thân nha.”

“Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta?” Tống Vi Lương không cho là đúng.

“Không liên quan nên mới kỳ quái, ngay cả nhị tiểu thư sinh bệnh tham gia yến tiệc cũng còn có người tới cầu thân, vì sao không có người nào đến vì tiểu thư?” Về mặt tiểu nha hoàn hoang mang.

Nàng cười cười. Bị Túc Vương đương triều quyền thế khuynh thiên đánh giá là “dong chi tục phần”, lại còn là người trong lòng của “bạn thân” của hắn - Tô công tử, thân phận như vậy chỉ sợ mọi người tránh còn không kịp. Thấy Hồng Mai mang lời đồn trên phố về, nàng vừa buồn cười nhưng cũng có chút bất đắc dĩ.

Tích tiểu thành đại, “tam nhân thành hổ”, có đôi khi lời đồn so với lưỡi dao lại càng sắc bén hơn, là công cụ giết người vô hình.

Có lẽ Túc Vương cũng không đáng sợ như lời đồn đãi, nhưng lời đồn lại làm cho hắn trở nên càng uy vũ, làm cho mọi người không dám đối đầu.

Tống Vi Lương cau mày. Sao nàng lại bất bình thay hắn? Với tính cách của hắn, tin đồn có tam sao thất bản cũng không phải chuyện lạ.

“Tiểu thư, người không thoải mái ư?”

“A, không có.”

“Nhưng sao người lại nhúu mày thật chặt.” Hồng Mai khó hiểu.

Nàng nghe vậy cười: “Người có biết nhớ thương vui giận, không phải cứ nhúu mày đã là không thoải mái, chỉ là sự phản ánh cảm xúc thôi.”

“Như vậy sao?” Tiểu nha hoàn nghi ngờ.

“Đương nhiên.” Ngừng lại, nàng tò mò: “Đúng rồi, cha ta phản ứng ra sao?”

Nghe đến đó, Hồng Mai gục đầu xuống. Những năm gần đây trong phủ có chuyện gì đều là nàng kể lại cho tiểu thư, ở Tổng phủ, Tam tiểu thư chỉ là một cái bóng.

Nếu không có chuyện cướp bóc và biệt uyển, chắc tiểu thư vẫn chỉ là một cái bóng. Hồng Mai chán ngán không biết nên nói chuyện này là tốt hay xấu nữa.

“Nghe quản gia nói, lão gia vẫn đang lựa chọn chưa biết bỏ ai chọn ai.”

Đến lúc rồi. Nàng mỉm cười.

“Buổi chiều giúp ta chuẩn bị nam trang, ta muốn xuất môn.”

“Tiểu thư, sao lúc này người còn dám xuất môn?” Hồng Mai khó hiểu.

“Vì sao không thể ra ngoài?” Tổng Vi Lương không giải thích.

“Ngộ nhỡ bị người ta nhận ra người là Tam tiểu thư Tổng gia thì biết làm thế nào?”

“Bọn họ không thể ăn ta, còn có thể làm gì ta sao?” Nàng bật cười. Trước đây ở Ích Châu nàng cũng thường giả nam trang xuất môn, cũng chưa từng gặp chuyện gì cả.

“Không giống, đây là kinh thành, hơn nữa lại còn đang lúc lão gia tìm chồng cho các tiểu thư.” Hồng Mai hiểu ý của chủ nhân, nhưng nàng cũng có lý do của mình.

“Dù sao đã không có ai thăm hỏi, chuyện này không sao đâu.” Nàng nghiêm túc nói.

Hồng Mai xoa trán. Có đôi khi, nàng cảm thấy tiểu thư cố ý.

“Được rồi, tiểu thư cẩn thận một chút.” Nàng ở trong phủ che dấu.

“Không thành vấn đề.”

Đứng trên đường phố sầm uất, đáy lòng Tổng Vi Lương than nhẹ. Kinh thành vẫn là kinh thành, dù Ích Châu có phồn hoa náo nhiệt đến thế nào cũng không thể so sánh, đáng tiếc nàng vẫn cảm thấy thích người Ích Châu, đất Ích Châu hơn.

Bình ổn lại tâm trạng, nàng đi về phía quán sách.

Mẫu thân đã qua đời của nàng xuất thân từ thư hương thế gia, ở quê cũng được coi là một tài nữ, từ thuở nàng còn nhỏ đã dạy nàng viết chữ, cho nên nếu so với những chị em khác trong phủ, xem như là người đọc sách nhiều nhất, tuy nhiên hầu hết là sách hỗn tạp.

Thế gian này có rất nhiều thứ trói buộc một cô gái, nàng nghĩ tới những cô gái trên giang hồ, luôn phóng khoáng tự do tự tại.

Có đôi khi, nàng không khỏi cảm thấy thất vọng vì xuất thân của mình, nhưng cho dù thất vọng thì Tổng phủ vẫn là gia đình của nàng. Vì thế, nàng ngày ngày tuân thủ phép tắc, đem tất cả những ý nghĩ ấy chôn sâu tận đáy lòng. Có lẽ, một ngày nào đó, nàng có thể thoải mái, xoay người không chút lưu luyến mà bước đi.

Đứng trước giá sách, Tổng Vi Lương chọn thật kĩ, cả người trầm tĩnh mà tao nhã, điều này làm cho chủ quán sách và người hầu phải liếc mắt vài lần.

Trên người nàng có loại khí chất an tĩnh, phảng phất nơi nào có nàng nơi đó là đất phật, sạch sẽ mà thanh thuần. Cho nên, khi có người không quan tâm quấy nhiễu Tổng Vi Lương, ông chủ cùng người hầu vô cùng lo lắng thay cho vị thư sinh này. Bị Túc Vương hỉ nộ vô thường coi trọng, tuyệt đối là bất hạnh lớn nhất đời nàng. Đã có vết xe đổ là Tô công tử, nàng cũng chẳng buồn quan tâm nữa.

Chợt đọc thấy gì đó buồn cười, khóe miệng nàng cong cong, ánh mắt nhu hòa.

Điều này làm cho Phượng Liệt Dương cũng cười. Gặp được nàng, tất cả những thứ không thoải mái cùng phiền chán của hắn liền không cánh mà bay.

Nàng đem sách đã chọn ôm trong ngực, xoay người đến quầy tính tiền, nhưng không ngờ va vào một người khác, sách cầm trên tay rơi xuống.

“Thực xin lỗi.” Nàng vừa xin lỗi, vừa nhặt sách.

Người nọ cũng giúp nàng nhặt, sau đó đặt vào tay nàng.

“Cám ơn.” Nàng thấp giọng, ngẩng đầu liền thất thần.

“Làm sao vậy, sao nhìn thấy bốn vương lại giật mình?” Hắn ung dung nhìn nàng cười.

“Dân nữ khấu kiến Túc Vương thiên tuế.” Nàng lập tức cúi chào.

Phượng Liệt Dương nhíu mày, hai tay vòng trước ngực, nhìn nàng, không nói một lời.

Hắn không nói, Tống Vi Lương cũng không dám đứng dậy, dần dần hai chân hơi tê dại. Tư thế này còn không thoải mái bằng quỳ hẳn xuống đất. Nhận thấy được nàng nhẹ run, Phượng Liệt Dương mới nhẹ nhàng nói: “Bình thân.”

“Tạ ơn vương gia.” Nàng đứng dậy, thân thể mất cân bằng, mắt thấy sẽ ngã sắp xuống lại được một đôi bàn tay giữ chặt. Sau đó, hắn hơi dùng lực ở cổ tay, dễ dàng ôm nàng vào lòng.

Hắn nhìn nàng, nghiêng ngẫm: “Đọc sách có hiểu lẽ nghĩa không? Tống tiểu thư.”

“Hoàng thúc của hoàng thượng đương triều quyền cao chức trọng.” Nàng không cam lòng yếu thế cái, “Hắn là so với dân nữ càng thấu tình đạt lý hơn.” Phượng Liệt Dương cười ha ha, “Miệng lưỡi thật bén nhọn, mèo hoang.”

Tống Vi Lương khẽ cắn môi dưới, ánh mắt hơi bất mãn.

Hắn xoa bóp người nàng, cười trách, “Chẳng lẽ bốn vương đã nói sai?”

“Vương gia nói tất nhiên là đúng.” Sai cũng là đúng, đó mới là Túc Vương thiên tuế duy ngã độc tôn.

“Vậy nếu bốn vương nói nàng là của ta, nàng sẽ không phản đối chứ?” Hắn suy luận.

“Người, sao người có thể đánh đồng thân với đồ vật. Trên đời này không có ai là của ai, chỉ có nguyện ý trở thành của ai hay không.” Phượng Liệt Dương nghe xong, sau đó nghiêm trang nhìn nàng hỏi: “Vậy nàng có nguyện ý trở thành người của bốn vương hay không?”

Tống Vi Lương cười cười, thản nhiên trả lời, “Vậy cũng phải xem Vương gia muốn nghe lời nói thật hay nói giả.”

“Bốn vương càng ngày càng thích nói chuyện với nàng.” Hắn cúi đầu sát vào nàng, dường như là môi kề môi. “Vương gia đã quá khen rồi.” Nàng ngã ra sau theo bản năng, mượn có tránh sự vô lễ của hắn.

Sắc mặt Phượng Liệt Dương lạnh lùng, vừa kéo nàng đến trước mặt, ánh mắt giống lưỡi dao sắc bén nhìn nàng chằm chằm.

“Lời khen tặng của bốn vương, chỉ sợ không bằng một phần nghìn lời Tô Ngọc Thư nói với nàng?”

“Vương gia đang bắt măn dân nữ và Tô công tử thân mật?” Nàng dò xét.

“Không phải rõ ràng sao?” Hắn hiển nhiên hiểu lầm ý nàng.

“Vậy. . . . Dân nữ đã biết, dân nữ sẽ giữ khoảng cách với Tô công tử, cũng xin Vương gia đừng trút tức giận lên người thân của thân, đừng trêu chọc Vi Lương nữa.”

Phượng Liệt Dương nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, chợt cười rộ lên, “Xem ra nàng cũng nghe theo lời đồn, người khác hiểu lầm ta không quan trọng, sao ngay cả tầm nhìn của nàng cũng hạn hẹp vậy? Còn cần bốn vương dùng hành động chứng minh tình yêu với nàng?”

Khoé miệng hấn giương lên, nâng người nàng lên rồi hôn thật nhanh lên môi nàng.

Nàng lui về sau chạm phải sách dưới đất, sau lại bị hấn ôm ngang đặt trên giá sách, bừa bãi khinh bạc.

Nàng chống hai tay muốn đẩy ra nhưng lại bị hấn bắt chéo ra sau lưng, môi của hấn trượt trên cổ nàng, ngón tay linh hoạt mở xiêm y của nàng, lộ ra da thịt trắng nõn.

Khi thấy nàng quần vải trắng thì ánh mắt hấn khế biến, nói “Vốn đã không lớn, buộc lại càng nhỏ.”

Nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Hấn ném tấm vải trắng xuống đất rồi cúi người hôn môi nàng, miệng lưỡi lưu luyến không rời. Nàng kinh sợ muốn đá hấn lại bị hấn dễ dàng né tránh, đồng thời trước ngực cảm thấy đau xót, bị hấn trừng phạt.

“Người dừng tay.” Người này quả là cầm thú, ở trong thư trại [2] cũng dám làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy với nàng. Hấn bắt lấy hai tay nàng vòng quanh bên hông mình, một lần nữa hôn lên môi nàng, hoàn toàn không nhìn hai tay nàng đang đánh mình. Lực như vậy, hấn coi như đang đầm lưng.

~

[1] ngũ vị tạp trần: 5 vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn trộn lẫn nhau

[2] phòng đọc sách

“Vi Lương, không được lấy lòng nam nhân khác, đây là sự trừng phạt.” Hấn nắm lấy môi nàng gần như nỉ non.

Tổng Vi Lương nhắm mắt, cắn chặt răng.

“Không ngờ nàng muốn ta tiếp tục?” Ngực khí nhẹ nhàng băng quơ lộ ra ý cảnh cáo, hấn không bài xích chuyện muốn nàng ở đây.

“Ta sẽ nghe lời.” Nàng nắm chặt hai tay, không cam tâm mà hứa hẹn. Hấn coi nàng là gì? Một sủng vật để nuôi dưỡng?

“Thật ngoan.” Hấn cắn vai nàng, rồi mới hài lòng buông ra.

Tổng Vi Lương run run nhặt quần áo lên, mặc từng lớp vào, vài lần vì quá run mà làm rơi quần áo.

Phượng Liệt Dương tựa bên giá sách hứng trí dào dạt nhìn, không hề có ý muốn giúp đỡ.

Hấn thích nhìn những dấu ấn của mình để lại trên người nàng, tượng trưng cho nàng thuộc về hấn. Mà hấn từ trước đến nay không thích đồ của mình bị người nào khác chạm vào, cho dù Tô Ngọc Thư cũng không được.

Nàng buộc lại đai lưng, khoanh tay đứng trước giá sách, thấp giọng nói: “Vương gia còn phân phó gì nữa không? Nếu không, đã đến giờ dân nữ phải về.” Hấn cảm nhận được sự buồn bực của nàng, lần này hấn cũng hơi quá, nhưng ngược lại nàng không rơi dù chỉ một giọt nước mắt, ánh mắt quật cường mà tràn ngập tức giận. Nữ nhân nhu nhược lại kiên cường, hấn thích.

“Tạm thời không có.” Hấn cười khế.

“Dân nữ cáo lui.” Nàng không ngẩng đầu đi qua hấn, lại bị hấn giữ chặt cánh tay.

“Nếu là đến mua sách hãy lấy sách đi, ta trả cho nàng.” Hấn vô cùng thân thiết nói bên tai nàng.

“Vâng” nàng đi nhặt vài cuốn sách rơi lả tả trên mặt đất ôm vào trong lòng.

“Bổn vương đã từng nói muốn dạy nàng cưỡi ngựa.”

Tổng Vi Lương không quay đầu lại nói: “Dân nữ cũng đã nói không muốn học.”

“Không biết Tổng đại tiểu thư có phải rất giống nàng hay không.” Hấn như không có việc gì nói.

Nàng cứng đờ.

“Theo bổn vương thấy, Tổng đại tiểu thư hình như rất muốn làm Túc vương phi.” Hấn nói tiếp.

“Người muốn cưới sao?” Nàng nhất châm kiến huyết [3].

“Dùng để ẩm giường cũng không phải không tốt, dù sao cũng là tuyệt đại mỹ nhân.” Ngự khí hần cực kỳ ngả ngớn.

Tổng Vi Lương hận mình trời gà không chặt, nếu không nàng nhất định sẽ xử hần một trận, đỡ phải bực bội trong lòng như vậy.

“Ta nghĩ Tổng đại nhân cũng sẽ không có ý kiến gì.” Hần không ngừng cố gắng.

Nàng cười khỏ. Thái a dua nịnh hót của cha nàng rất hiểu, cha đương nhiên không dám, cũng sẽ không dị nghị.

“Người tính dạy như thế nào?” Nàng nhận thua, chống lại hần, nàng hoàn toàn không thể phản kích.

“Đến lúc đó sẽ biết.”

“Ta đi trước.” Nàng cũng muốn xem, hần không muốn mọi người biết hai người quen nhau, làm thế nào dạy nàng cưới ngựa.

Đúng vậy, từ thái độ hôm yến tiệc của hần, nàng đã phát hiện ra điều này.

“Được.” Tâm tình của hần tốt vô cùng.

Nàng bĩu môi, không quay đầu nhìn, trực tiếp đi ra cửa.

Lúc đi ra thấy thị vệ canh chừng ở ngoài cửa, mà hần - hoàng thúc của hoàng thượng đương triều ở trong phòng đọc sách muốn làm gì nàng thì làm, thái độ gì đây? !

Tổng Vi Lương cả người đau nhức, thật chỉ muốn chết, nàng vô lực nằm úp sấp trên giường, từ đáy lòng nguyện rửa Phụng Liệt Dương.

Mỗi đêm hần lặng lẽ đến phủ mang nàng đi học cưỡi ngựa, mỗi ngày đều một canh giờ, ba ngày liên tiếp, nàng bị chen ép đến mức mất hơn nửa cái mạng.

Chân của nàng đau quá, yên ngựa mài xước da hai bên đùi nàng, bàn tay cũng vì nắm cương mà bị rỉ máu, nhưng hần cũng không chịu buông tha nàng.

Hần là ác ma! Nàng hoài nghi hần cho nàng cưỡi ngựa hoang, nếu nghe lời như Tàng Tuyết, nàng cũng sẽ không vất vả như vậy.

Hồng Mai nhìn nàng trong lòng tràn đầy nghi vấn, cuối cùng dưới ánh mắt sắc bén của chủ nhân mà nuốt lời muốn nói vào lòng. Không có biện pháp, chuyện này nếu nói ra càng phức tạp, chỉ mất công làm nha đầu kia cùng nàng phiền não. Đêm nay nếu hần lại đến, nàng liền trực tiếp nhảy lầu, hết chuyện.

Khi trong bụng Tổng Vi Lương mang đầy oán hận, mơ mơ màng màng ngủ thì một bóng dáng lặng yên không tiếng động nhảy từ cửa sổ vào phòng.

Xốc màn lên, thấy nàng khẽ chau mày nằm nghiêng trên giường, đáy mắt hần hiện lên một chút thương tiếc. Dù gì cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, mới vài ngày về mặt đã đầy mỗi một mang theo chút tiều tụy.

Thời tiết nóng bức, mà nàng đã nhiều ngày vì hần nửa đêm đến thăm nên mặc quần áo kín mít, trán và cổ nàng thấm đầy mồ hôi.

Phụng Liệt Dương ngồi ở cạnh giường, lấy tay lau mồ hôi trên trán nàng, khóe miệng cong lên.

“Phụng Liệt Dương, ngươi là tên khốn kiếp.”

Hần hoảng sợ, thì ra nàng nói mê, cả người hần run run. Đôi mắt hơi đỏ, bắt đầu cởi bỏ áo trên người nàng.

Nàng vất vả như vậy, ngay cả trong mơ cũng nguyện rửa hần, đêm nay bỏ qua cho nàng. Nhưng hần cũng đã đến đây rồi, cứ vậy mà rời đi thì thật không cam lòng.

Nghĩ nghĩ, hần cởi áo ngoài, leo lên giường.

Trên đệm đều là mùi hương của nàng.

Hắn nằm trên giường ngửa mặt nhìn nóc giường xuất thần. Nhiều năm như vậy hắn quen ngủ một mình, bây giờ phát hiện thì ra trên giường có thêm một người cũng tốt.

Sau đó, hắn cười khỏ. E rằng nếu thật cùng hắn đồng giường cộng chăn thì nàng cũng sẽ như người kia nhiều năm trước trong tay cầm con dao sắc nửa đêm mưu hại hắn.

Quay đầu nhìn người bên cạnh, trong lòng hắn phủ nhận. Nàng sẽ không, bên ngoài nàng lạnh nhạt, nhưng hắn phát hiện ra nàng rất yếu đuối, nếu không hắn cũng sẽ không lấy chuyện đại tỷ để uy hiếp nàng, hống chi, sách nàng chọn ở quán sách đều là thể loại du ký, có thể thấy nàng thích tự do, sao lại ngốc nghếch muốn giết người, làm cho mình phải vào tù.

Bây giờ nhìn nàng như bị hắn bắt nạt, nhưng nếu sơ sẩy, hắn tin tưởng, nàng sẽ rời đi, bay đến nơi trời cao biển rộng thuộc về nàng.

Vi Lương, Vi Lương, như không để tâm đến thế giới này, bất cứ lúc nào nàng đều có thể vẫy tay áo tiêu sái mà rời đi.

Tay hắn nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, đáy lòng khắc sâu bóng hình nàng. Tổng Vi Lương, nếu trời đem nàng đến bên ta, ta sẽ không bao giờ dễ dàng buông tay để nàng cao chạy xa bay. Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, hắn thấy thật hạnh phúc.

Bất tri bất giác, hắn ngủ trên giường người khác, chờ đến lúc hắn tỉnh lại thì trời đã tờ mờ sáng, hắn không muốn buông người trong lòng ra, giống như lúc đến im lặng rời đi.

Tỉnh dậy, Tổng Vi Lương cảm thấy thật kỳ quái.

Tối hôm qua tên kia không đến nha, lâu lắm rồi nàng mới có được giấc ngủ ngon như vậy. Tuy rằng ban đêm cảm thấy hơi nóng, giống như bị người khác ôm vào trong ngực.

Nàng rời giường cẩn thận kiểm tra, ngoại trừ áo ngoài rộng mở hơi hỗn độn, thì cũng không có gì khác thường. Có thể giải thích vì gần đây mặc quá nhiều nên vô thức đã tự mở vạt áo.

Tuy rằng theo lý hắn sẽ không dễ dàng dừng tay, nhưng có lẽ tối qua hắn có việc.

Nghĩ vậy, nàng thấy bình thường trở lại.

Thời tiết càng ngày càng nóng, mà trong hoa viên Tổng phủ hoa lại nở càng ngày càng đẹp khiến không ít người đến xem. Sau giữa trưa gió lướt qua vườn mang đến cảm giác dịu mát làm Tổng Vi Lương đang ghé vào lan can lầu hai cảm thấy rất thư thái.

“Tiểu thư, sao người lại nằm ở đây ?” Hồng Mai đi lên lầu, trong tay bưng một chén ô mai ướp lạnh.

“Ta cũng chỉ có thể nằm đây.” Vốn nàng có thể đến hoa viên giải sầu, nhưng mà mấy ngày gần đây trong nhà có quá nhiều khách, nàng không muốn thấy nhiều người nên chỉ có thể chui rúc trong hang ổ của mình.

“Tiểu thư, có nhiều người đến đây đã mấy ngày nay rồi.”

“Có phải phần lớn là các công tử trẻ tuổi tuần tú hay không?” Nàng mỉm cười.

Hồng Mai cũng cười, “Đúng nha.” Rõ ràng là có dụng ý khác, mấy ngày nay đại tiểu thư rất rạng rỡ, cả người toả sáng, càng thêm vẻ mỹ lệ mê người.

“Cứ thuận theo bọn họ đi, dù sao cũng không còn bao nhiêu ngày.”

“Vì sao?” Hồng Mai khó hiểu.

“Chờ hôn sự đại tỷ định xong xuôi sẽ bình thường cả thôi.”

“Nhưng mà nhị tiểu thư, tứ tiểu thư, ngũ tiểu thư cũng đều đến tuổi cập kê.” Nàng không lạc quan như vậy. “Vậy thì cũng phải xem duyên phận mỗi người.” Tổng Vi Lương cũng không cảm thấy đặc biệt hứng thú đề tài này, hơi mất hứng đứng dậy. Trong vườn hoa nở thật tươi, nữ nhi Tổng gia phần lớn đều đến tuổi cập kê, cố gắng đến bây giờ, đây cũng là thời điểm cha mở cờ trong bụng nhất. Đạo này không thấy Phượng Liệt Dương, chắc là hắn đã tìm thấy mục tiêu mới rồi. Sâu trong đáy lòng hiện lên chút mất mát, nàng tự

nhỏ, đây chỉ là di chứng xấu còn đọng lại sau khi hắn đã thân thiết với nàng, cho nên không thể nói đây là cảm giác mất mát.

“Tiểu thư, tinh thần của người không tốt lắm.”

“Thời tiết quá nóng.” Làm cả người nàng đều lười biếng. Nàng không thích mùa hạ, mùa xuân vạn vật sống lại, mùa thu thu hoạch trái cây, cho dù là mùa đông bông tuyết bay tán loạn, vẫn cảm thấy tốt hơn so với mùa hạ nóng bức

“Để nô tỳ đi lấy thêm chút ô mai ướp lạnh cho tiểu thư.”

“Ừ.”

Nhìn Hồng Mai xuống lầu, Tống Vi Lương mỉm cười. Hồng Mai còn giống với tỷ muội trong nhà của nàng hơn.

Nếu nàng phải rời khỏi kinh thành thì nhất định nàng phải mang theo Hồng Mai, đến lúc đó nàng sẽ lấy giấy bán mình của Hồng Mai theo, còn nàng một thân tự do.

Nhìn xuống dưới lầu Tống Vi Lương chau mày. Đây là hậu viện, cho dù là khách cũng chỉ cho phép bọn họ đến hoa viên ngắm hoa, tại sao lại có người xông đến nơi đây? Tuy rằng nghi hoặc, theo trực giác nàng vẫn lảng tránh.

“Vi Lương tiểu thư, xin dừng bước.”

Ai? Nàng quay đầu nhìn, khó nén kinh ngạc: “Ô công tử, sao lại là công tử?”

“Đúng là tại hạ.”

“Đây là hậu viện.” Nàng nhắc nhở hắn.

“Tại hạ đến tìm tiểu thư.” Tô Ngọc Thư đứng ở dưới lầu giữa đầu lên nhìn nàng. (cảnh này làm mình nhớ tới Romeo và Juliet quá xá)

“Công tử tìm ta có chuyện gì không?” Nhớ tới cảnh cáo của ai đấy, nàng theo bản năng lui về sau hai bước.

“Hai ngày nữa là sinh nhật của mẹ ta, muốn mời tiểu thư qua phủ ngắm trăng.”

“Sinh nhật Tô phu nhân chi hỉ, vốn nên chúc mừng, chẳng qua cũng quá đường đột.”

“Tại hạ đã mời Tống đại nhân, đại nhân cũng đã cho phép ta vào trong mời tiểu thư.”

Quả nhiên là tác phong của cha. Tống Vi Lương thầm than trong lòng nhưng trên mặt vẫn lễ phép mỉm cười, “Mời công tử ở dưới lầu chờ một chút, ta sẽ xuống ngay.”

“Được.”

Nàng đi xuống dưới lầu, thì lễ với hắn, “Đây không phải nơi để nói chuyện, không bằng ta cùng công tử ra tiền sảnh. Hắn cười cười, ”Tại hạ cũng hiểu hơi đường đột, nhưng Tống đại nhân nói không sao, thật làm khó tiểu thư, là tại hạ không phải”

“Công tử đã nghĩ nhiều rồi, Vi Lương chẳng qua cảm thấy ở trong này đãi khách thật không phải phép, nếu để người ngoài biết, lại làm tổn hại thanh danh công tử.”

Tô Ngọc Thư biết nàng nói đúng, hiểu ý cười: “Tiểu thư trả lời tại hạ luôn, chúng ta không cần đến tiền sảnh nữa.”

“Nếu cha ta đã đáp ứng, ta cũng nên tuân theo.” Nàng nói như thế.

“Vậy lúc đó tại hạ sẽ ở nhà đợi tiểu thư đến.”

“Đâu có.” Trên đời này có rất nhiều, rất nhiều chuyện không theo ý mình, hai chữ “cũng nên” này mang rất nhiều ý nghĩa, nàng không nghĩ mình đang lừa hắn.

“Vậy, tại hạ cáo từ trước.”

Nhìn hắn rời đi, Tống Vi Lương thấy thật phức tạp. Cha vẫn tự quyết định chuyện của nàng.

Ngẫm lại cũng không thể trách cha, sau khi Túc Vương tỏ vẻ rõ ràng chán ghét mình, chỉ sợ không có người dám cầu thân với nàng. Mà Tô Ngọc Thư trong truyền thuyết này lại dám dũng cảm ra mặt, làm cha mừng rỡ rồi?

— — —
[3] nói trúng tim đen

5. Chương 5

Ngày hôm sau, mới sáng sớm trời đã âm u, oi bức khác thường dường như sắp mưa. Tống Vi Lương ngồi trong sân, ngẩng đầu nhìn những đám mây, như đang suy nghĩ gì đó.

Hôm nay chắc là không có ai đến ngắm hoa ? Rất nhanh, Hồng Mai từ trước sảnh mang đến tin tức khẳng định ý nghĩ của nàng, nhưng mọi chuyện lại không đúng lắm. Hôm nay không có người lấy lý do ngắm hoa để đến Tống phủ, bởi vì có một người nào đó công khai nói muốn ngắm hoa trong phủ, người như vậy ngoại trừ Túc Vương, nàng đoán không ra ai cả.

Nàng không biết hẳn muốn làm gì, nhưng đường hoàng đến Tống phủ thì khẳng định không phải muốn gặp nàng. (chị ăn dưa bỏ rồi, =.=)

Tống Vi Lương cũng không lo lắng cha đắc tội với hân trên triều. Lấy tính cách của cha tuyệt đối không có khả năng đắc tội vị Túc Vương thiên tuế quyền thế này, chỉ sợ nịnh bợ còn chưa kịp.

“Tiểu thư, nô tỳ đem trà và điểm tâm đặt ở đây, người xem sách đi, nô tỳ còn phải đến phòng bếp.”

“Ta biết rồi.” Túc Vương vừa nói muốn đại giá quang lâm, Tống phủ người ngã ngựa đổ [1], aiz, người này thật là phiền.

Nàng thậm chí còn nghĩ, nếu đến lúc đó hẳn lại gỡ thói quan lớn, cha sẽ cảm thấy như thế nào? Như trút được gánh nặng, hay là tức đến ghen thối? Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại nở nụ cười.

“Tam muội, muội rất vui sao.”

Nghe thấy giọng nói này, Tống Vi Lương nhìn ra phía cổng, chỉ thấy Tống Vi Sắc xinh đẹp giống như tiên nữ thiên cung, phong thái yểu điệu đứng ở dưới cổng cười nói tự nhiên, mà nụ cười kia có vài phần tự đắc, cũng hàm chứa vài phần khoe khoang.

“A, ngẫm lại cũng đúng, Túc Vương thiên tuế không thích gặp người – loại con gái dong chi tục phấn, cho nên muội muội tốt nhất đợi ở trong sân, đừng ra ngoài làm mất mặt Tống gia ta.” Tống Vi Lương muốn nói gì đấy, nhưng Tống đại tiểu thư không cho nàng cơ hội, vừa nói xong liền uốn éo rời đi. Thật không biết mình rất cuộc làm gì khiến đại tỷ ghét bỏ, từ nhỏ đến lớn luôn nhắm vào nàng.

Nụ cười chưa sót vệt tắt. Nguy rồi, nếu đại tỷ cứ như vậy thì có trời mới biết nam nhân kia sẽ làm gì ? Nàng đứng lên, rồi lại dừng lại.

Nhưng nếu nàng đuổi theo thì có thể nói gì đây? Cuối cùng, nàng suy sụp ngồi xuống, chỉ mong hẳn sẽ không làm gì quá phận.

Tay cầm sách nhưng xem không vô, uống trà chẳng thấy ngon, ăn điểm tâm cũng không thấy vị gì.

Tống Vi Lương trong lòng buồn bực, đáy mắt hiện lên sự chua xót khó nhận thấy. Nàng vẫn không thể nhìn thấu người đàn ông kia.

Nỗi lòng lo lắng, nàng tiếp tục lật sách, nhưng ánh mắt lại luôn chưa từng dừng ở trên trang sách.

Nàng có nên đi ra tiền sảnh hay không ? Nàng duy trì tư thế ngồi thật lâu, lâu đến cả người rã rời mới bắt đầu di động tay. Cầm ly trà sớm đã nguội lạnh nhấp một ít, trà rất đắng, Hồng Mai hôm nay thả nhiều lá trà hơn mọi ngày. Trời dường như càng âm u, khả năng người kia đến càng ngày càng lớn.

Tổng Vi Lương nhẹ nhàng thở dài.

Nhìn quanh chỗ mình ở, đây là chỗ nàng cố ý chọn lựa, trong Tổng phủ đây cũng là nơi ít được chú ý nhất. Bởi vì nơi này và hậu viện chỉ cách nhau một bức tường, mà nơi đó trong phủ chất rất nhiều củi, nuôi ngựa, cũng là chỗ ở của người hầu.

Phượng Liệt Dương đến Tổng phủ sẽ không đến đây, nên trừ phi nàng ra tiền sánh, nếu không bọn họ sẽ không có khả năng gặp mặt.

Nắm chặt sách trong tay, nàng nhắm mắt, hơi ảo não.

Tại sao nàng lại do dự, rõ ràng là không nên, nam nhân kia có gì đáng giá để nàng do dự? Không phải đó là người nàng chán ghét nhất, thống hận nhất, muốn xa nhất ư! Vậy tại sao trong đầu nàng lại có ý nghĩ muốn đến tiền sảnh? Càng nghĩ càng buồn bực, nàng cắn răng đập tay vào ghế dựa.

Đau! Đau đớn khiến nàng suýt rơi lệ, nhìn tay phải đáng thương của mình đang sưng đỏ, cảm thấy rất uất ức.

Một tiếng cười khê truyền đến từ phía trước, Tổng Vi Lương ngẩng đầu, trên mặt là sự kinh ngạc không kịp che giấu.

“Không nghĩ tới Tam tiểu thư Tổng gia có sở thích tự làm khổ mình.”

Người này cứ mở miệng là chẳng nói được câu nào tốt đẹp cả. Mỗi Tổng Vi Lương giật giật, nói không thành lời.

Phượng Liệt Dương khoanh tay đi vào từ cổng vòm, đánh giá nơi nàng ở. Bình thường luôn đến vào ban đêm nên không thể nhìn kĩ, hôm nay mới phát hiện nơi này rất thanh tịnh. Dọc đường đi vào Tổng phủ, nơi này có thể xem như là nơi hẻo lánh nhất Tổng phủ.

“Dân nữ khấu kiến Túc vương gia.” Nàng cúi người thi lễ.

“Bình thân.” Hần bình thần ung dung ngồi xuống cái ghế nàng vừa ngồi, tiện tay cầm lấy sách lật ra xem, “Chỗ ở của tam tiểu thư thật thanh tĩnh.”

“Vi Lương yêu thích yên tĩnh, nơi này rất hợp sở thích.” Nàng nghĩ không ra hẳn có ý gì, đành phải cẩn thận ứng đối.

Phượng Liệt Dương liếc mắt nhìn nàng một cái, như không có việc gì hướng ra phía ngoài nói, “Nhớ kỹ lời bốn vương vừa nói, không có sự cho phép của bốn vương, bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần đây, các ngươi canh giữ cho cẩn thận.” Ngừng lại, hẳn nói tiếp “Bốn vương cũng muốn xem người làm cho Tô công tử để ý rốt cuộc có gì hơn người.” Sau khi tất cả thị vệ nhất tề đồng thanh, Tổng Vi Lương lui về sau vài bước. (có ai nghĩ thấy mùi gì chua chua không nhỉ!?)

“Giờ mới biết sợ?” Hần chau mày.

Nàng nhìn thấy trong ánh mắt hẳn tràn đầy lạnh lùng cùng tức giận, lại lui hai bước. “Dân nữ chưa làm gì cả, kính xin Vương gia minh giám.”

“Nàng có làm gì hay không, còn phải để bốn vương kiểm tra mới biết được.” Hần bước hai bước về phía trước, tóm lấy nàng. (Oh hô, “kiểm tra” nha)

“Vương gia. . . .” Hần muốn làm gì? Nơi này là Tổng phủ, tuy rằng cha nàng không đáng tin cậy nhưng mà Vương gia ở trong nhà đại thần muốn làm gì con gái nhà người ta thì làm, đúng là không xem vương pháp ra gì.

Nàng bị hẳn lôi kéo lảo đảo, chưa đứng vững đã bị hẳn ném lên giường.

Hần không cho nàng cơ hội đứng dậy liền trực tiếp ép lên người nàng, dán sát vào lỗ tai nàng, dùng giọng nói nguy hiểm nói: “Ta không phải muốn nàng cách xa Tô Ngọc Thư sao? Sao nàng còn đáp ứng đi dự tiệc sinh nhật của mẹ hẳn?”

“Dù gì cũng chỉ là ứng phó thôi, ta cũng không muốn đi.” Nàng không thể không giải thích

“Phải không? Chẳng lẽ sự vui sướng của Tô Ngọc Thư là giả sao?” Tay hắn trượt về phía đai lưng nàng, hơi dùng lực, đai lưng thêu hoa sen màu xanh ngọc liền rơi xuống đất.

“Vương gia, không được, ” nàng vô lực giải thích, “Ta không muốn đi thật mà. . . .”

Trên người hắn có hơi thở của sự cuồng bạo làm nàng sợ hãi. “Nàng nghĩ bốn vương sẽ tin lời nàng sao?” Chẳng qua không tới nhìn nàng vài ngày, thế mà đã hồng hạnh vượt tường [2], là hắn đã dung túng nàng. Dùng sức xé rách áo nàng, da thịt như ngọc liền hiện ra trước mặt hắn, đường cong tinh tế và khô gọt, làm cho đôi mắt hắn đổi màu. Tống Vi Lương cảm thấy nụ hôn của hắn trượt từ vai xuống xương chậu, sau đó tay hắn bắt đầu cởi quần nàng, điều này làm cho nàng càng thêm sợ hãi. Từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ từng cởi quần nàng. . . .

“Phượng Liệt Dương, ta xin ngươi, không được, thật không được. . . .” Cứ như vậy mà thất thân bảo nàng làm sao chịu nổi, cha nàng, tỷ muội nàng đều đang ở ngoài sân. . . . Tay hắn ngừng lại, sau đó một lần nữa di chuyển lên trên, bóp ngực nàng, đồng thời hôn lên lưng nàng. . .

“Ngươi là nữ nhân của bốn vương, cho dù bốn vương không cần, cũng không tới lượt nam nhân khác nhúng chàm, ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ điều này.” Nàng cắn chặt môi, không để mình phát ra tiếng. Nàng có thể cảm giác rõ được vật dưới chân hắn sưng lên.

Lúc này tuyệt đối không thể chọc giận hắn, nếu không đúng là vạn kiếp bất phục [3].

Động tác của Phượng Liệt Dương dần dần trở nên nhẹ nhàng, duỗi tay tháo búi tóc của nàng, làm mái tóc nàng xõa tung ra giống một tấm vải màu đen đang trải trên giường. “Vi Lương, hận ta sao?”

Nàng không trả lời.

“Ta biết, nàng hận ta.” Hắn nói tiếp: “Nhưng mà cho dù nàng hận ta, cũng không thể thoát khỏi ta, nàng là của ta.”

Nàng cười khổ. Cho dù thân thể thoát được hắn, nhưng dấu vết của hắn đã in đậm trong lòng nàng làm thế nào mới mất đi? Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, “Nàng nói, nếu Tô Ngọc Thư biết chuyện hôm nay sẽ phản ứng ra sao?” (Dương ca thật hiếm độc nha,)

Hóa ra, đây là mục đích của hắn. Nàng tiếp tục trầm mặc.

“Một nữ nhân đã bị bốn vương cẩn thận kiểm tra, nàng nghĩ sẽ có người muốn sao?”

“Phượng Liệt Dương!” Nàng cắn răng thấp giọng gọi.

Hắn vuốt mái tóc dài của nàng, “Ta ở đây.”

“Ngươi đừng ức hiếp người quá đáng.”

“Úc hiếp [4] thì thế nào?” Hắn cười càng to. Móng vuốt của mèo hoang lại xuất hiện, mà nàng càng giận trông càng đáng yêu.

Tống Vi Lương trầm mặc, bởi vì nàng không có khả năng làm gì. Nếu so với hắn thì nàng càng nhỏ bé mà bất lực, ở nhà mình cha cũng không thể bảo vệ nàng thì nàng còn có thể làm gì? Có đôi lúc sự thật tàn khốc đến mức làm con người tuyệt vọng.

“Đúng rồi, đại tỷ của nàng hôm nay rất đẹp.” Hắn như không chút để ý nói.

“Nếu không phải thật tâm, mong ngươi buông tha nàng.”

“Vì sao?” Hắn hứng thú.

“Tống gia có ta là đủ rồi.” thì ra nữ nhân sẽ không dễ dàng có được hạnh phúc, nam nhân này vì sao nhất định phải trêu chọc con gái Tống gia.

“Đúng là một người con gái thiện lương, ta nghe quan hệ giữa Tống đại tiểu thư và Tam tiểu thư từ trước đến nay không được hòa thuận cho lắm.” Hắn cũng không nghĩ cứ buông tha nàng như vậy. “Ta cũng nghe nói Túc Vương thích nam sắc.” Nàng không chút khách khí phản kích.

Phượng Liệt Dương ngẩn người, tiếp theo cười rộ lên, “Đúng, nói rất đúng.” Cho dù trong tình huống này, nàng vẫn bình tĩnh, vẫn bướng bỉnh, điều này làm cho hắn vừa thán phục, vừa âm thầm cảm tức. Vì sao ngay cả khi hắn ý loạn tình mê, mà nàng còn có thể tỉnh táo đến vậy? Nếu hắn chỉ có thể xuống địa ngục, thì hắn nhất định sẽ kéo nàng theo. Gió lạnh len lỏi qua cửa sổ, sau đó, họ cùng nghe thấy tiếng mưa đập mạnh vào lá cây, mái nhà.

Mưa rất to, gió thật mạnh! “Chuyến đi này của bốn vương cũng không tệ.” Hắn nhìn người dưới thân cười đắc ý.

Nàng đưa lưng về phía hắn, mặc dù không thấy rõ vẻ mặt hắn nhưng nàng có thể cảm giác được sự sung sướng của hắn.

“Trời mưa rồi, Vương gia có phải nên hồi phủ rồi hay không?” Không phải đến đợi mưa? Bây giờ kết quả hắn muốn đã có, rút đi cho khuất mắt.

“Hồi phủ ư?” Hắn cố ý kéo dài giọng.

“Đúng.” Vị ôn thần này mau đi đi.

Hắn tiến tới, thổi một hơi vào tai nàng, hài lòng khi thấy nàng co rúm người, “Trời mưa lớn như vậy, to như vậy, nàng muốn bốn vương dầm mưa về phủ sao?”

“Ai dám bắt Vương gia dầm mưa về?” Nàng dám cam đoan bằng tính mạng rằng cha nàng tuyệt đối không dám.

“Nhưng bão như vậy, có thể ở trong phòng Tam tiểu thư Tổng gia ôm nhuyễn ngọc ôn hương cũng là một cảm giác mới.” Hắn đùa nàng.

~

[1] người ngã ngựa đổ: rối loạn, hỏng bét

[2] ngoại tình

[3] muôn đời muôn kiếp không trở lại được

[4]: bị người ta ức hiếp

“Vậy chỉ sợ lời đồn Vương gia thích nam sắc sẽ biến mất.” Nàng đánh cuộc, lời đồn là hắn cố ý tạo ra.

Phượng Liệt Dương bật cười, nỉ non: “Vi Lương, Vi Lương của ta, nàng như vậy làm sao ta có thể cam lòng buông tay?”

“Vi Lương chỉ là người Vương gia ngẫu nhiên gặp trên đường thôi, sao có thể nói buông hay không.” Nàng thấy khó chịu. Đúng vậy, dù chỉ là giấy lát thoáng qua.

“Tổng Vi Lương không nên tự coi nhẹ mình như thế.” Hắn ôm nàng, dụ dỗ.

“Vi Lương chỉ là một nữ nhân tầm thường, vốn rất nhỏ bé.” Nàng không cần hắn an ủi.

Hắn không đành lòng chậm rãi buông nàng ra, xuống giường sửa sang áo khoác ngoài của mình.

Tổng Vi Lương không quay đầu lại, vẫn duy trì tư thế cũ.

Cuối cùng hắn liếc nhìn nàng, hơi thất vọng xoay người.

“Không cần cố ý khiêu khích bốn vương, hậu quả nàng không gánh vác được đâu.” Là biểu hiện của hắn chưa đủ rõ ràng, hay là nàng quá trì độn? Mãi thật lâu sau khi hắn rời đi, Tổng Vi Lương mới chậm rãi cử động, quần thật chặt tẩm chăn mỏng trên giường

Tam tiểu thư Tổng gia ngã bệnh sau khi Túc Vương đến Tổng phủ.

Kinh thành liền có lời đồn đãi mới — Túc Vương vì muốn giữ Tô công tử vĩnh viễn bên cạnh, không tiếc công sức hủy hoại người Tô công tử tổ về yêu mến - tam tiểu thư Tổng gia.

Đáng thương thay Tam tiểu thư Tống gia bị tai bay vạ gió, thiên kim tiểu thư bằng thanh ngọc khiết giờ thành tàn hoa bại liễu, chỉ sợ không chỉ đơn giản là ốm đau, chỉ sợ là tìm cái chết sau đó được người nhà cứu, không còn muốn sống nữa. Mà người được mọi người đồng tình sâu sắc, đang ở trong sân, không chịu bước ra khỏi nhà, mỗi ngày dựa trên giường trước cửa sổ đọc sách ngắm cảnh, hoặc là nhìn về nơi xa xăm mà ngẩn người. (lời đồn a lời đồn, bó đao =.)

Sau chuyện này, trong danh sách mời người của Tô phủ tất nhiên sẽ không có Tống Vi Lương, mà nàng thì vui mừng còn chưa hết.

“Hong Mai, hai ngày nữa là ngày giỗ mẹ ta.” Về mặt Tống Vi Lương hiện lên sự thương cảm cùng hoài niệm.

“Người muốn nô tỳ chuẩn bị gì ư?”

“Không cần cố chuẩn bị, giống như năm ngoái là được.” Buông quân cờ trong tay, nàng trầm ngâm một lát, lại nói: “Năm nay chúng ta ở kinh thành, không thể đến mộ tế bái rồi, chỉ đi chùa thôi”

“A?” Hong Mai ngẩn người. Ra ngoài vào lúc này?

“Sao vậy?” Nàng không rõ mình nói gì sai, sao bộ dạng tiểu nha đầu lại quái dị như vậy.

“Tiểu thư, người nhất định muốn ra ngoài bái tế?”

“Đúng vậy.” Nàng gật đầu.

“Nhưng bây giờ bên ngoài nhiều lời đồn như vậy.” Hong Mai lấp bắp.

Tống Vi Lương bưng tỉnh, bật cười, “Vậy thì có liên quan gì đến việc chúng ta xuất phủ bái mẹ ta?” Thánh nhân có nói: phòng miệng dân còn hơn chặn một con sông [1], nàng làm sao có thể chặn được mồm miệng người khác.

Hong Mai do dự, “Không bằng chúng ta bái tế phu nhân trong phủ.” Nếu xuất môn, ngộ nhỡ bị người khác nhìn thấy, chỉ sợ không tốt.

“Không cần lo, ” Tống Vi Lương trấn an nha hoàn, “Bây giờ ai ai cũng biết Tam tiểu thư Tống gia bệnh nặng, không ai nghĩ ta sẽ vui vẻ ra ngoài.”

“Được rồi, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị đồ.”

Nàng gật đầu, tiếp tục đánh cờ một mình.

Hong Mai nhìn chủ nhân chuyên tâm chơi cờ, thấy mình không nói với tiểu thư chuyện Tô công tử đến chơi là đúng. Tiểu thư bình tĩnh như vậy không thể bị người khác ảnh hưởng, tuy nàng thấy đồng cảm với Tô công tử, nhưng hấn làm tiểu thư bị tai bay vạ gió nên nàng càng bất bình thay tiểu thư.

Ngày đó lúc Túc Vương đến, nàng bị phái xuống phòng bếp hỗ trợ, không đi không được, sớm biết đối phương đến để phá hoại danh tiết của tiểu thư, cho dù phải bỏ mạng, nàng cũng sẽ che chở cho tiểu thư. (nếu tỷ biết cái vị đến bại hoại danh dự tiểu thư nhà tỷ là Dương ca mà tỷ biết thì sao nhỉ !?)

Nơi cầu thang có tiếng động, Hong Mai vội vàng ngó ra.

Sau đó, Tống Vi Lương nghe thấy giọng nói nha hoàn mang theo sự cự tuyệt.

“Tô công tử, nô tỳ đã nói, tiểu thư nhà ta không tiện gặp ngài, sao ngài có thể xông vào?”

“Ta nhất định phải trực tiếp nhìn Vi Lương tiểu thư, cho dù nàng đánh ta cũng được, mắng ta cũng thế, tóm lại là ta muốn nhìn nàng.”

“Nhìn thì có thể làm gì? Tiểu thư nhà ta như bây giờ, tất cả đều do công tử hại.” Hong Mai không chút lưu tình chỉ trích.

Trên mặt Tô Ngọc Thư ảo não, sau đó kiên định nói: “Dù có thế nào, tại hạ nhất định phải gặp Vi Lương tiểu thư một lần.”

Trong phòng Tống Vi Lương vuốt vuốt hai quân cờ trong tay, hơi do dự có nên lên tiếng hay không.

“Tiểu thư nhà ta sẽ không gặp ngài.”

“Hong Mai cô nương nếu muốn ngăn cản, tại hạ cũng chỉ có thể mời Tổng đại nhân tự mình đến đây.”

“Ngài. . . .”

“Hong Mai, mời Tô công tử vào.” Nàng không thể không lên tiếng.

Khi Tô Ngọc Thư nhìn Tổng Vi Lương khí sắc bình thường mới ngẩn ra. Đây là nữ tử đáng thương trong lời đồn sao? (ai, thật tội nghiệp Ngọc Thư ca ca)

“Vi Lương tiểu thư.” Hắn không biết nói gì.

“Tô công tử, mời ngồi.”

“Cám ơn.” Tô Ngọc Thư nhìn nàng chăm chăm.

Tổng Vi Lương cười cười, “Chẳng lẽ Vi Lương có chỗ nào không bình thường sao?”

“A?”

“Nếu không sao công tử cứ nhìn chăm chăm vào Vi Lương thế?”

Hắn lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn vào bàn cờ đã đánh hơn nửa. “Tiểu thư đánh cờ một mình?”

“Trong lúc rảnh rỗi đùa nghịch một chút.” Nàng đưa tay đảo loạn ván cờ, lại như không có chuyện gì cất hết cờ.

Tô Ngọc Thư cười khỏ. Không ngờ nàng xa lánh mình hơn trước.

“Nhìn thấy tiểu thư vô sự, ta đã yên tâm rồi.”

Tổng Vi Lương vừa nhặt cờ, vừa nói: “Sự tình vốn không liên quan đến công tử, cho nên công tử cũng không cần để ý.”

Khúc mắc của nàng và Phượng Liệt Dương đã có từ trước khi đến kinh thành. Thần sắc hắn nghiêm lại, “Tiểu thư nói lời này làm cho Ngọc Thư xấu hổ vô cùng, việc này do tại hạ ——”

“Thật sự không liên quan tới công tử.” Nàng đánh gãy lời hắn, rất chân thành nhìn hắn.

“Ta không biết Túc Vương đến tột cùng muốn tiểu thư làm gì? Nhưng ” hắn cầm tay nàng, “Mặc kệ hắn đã làm gì, Vi Lương tiểu thư trong lòng ta luôn vẹn nguyên như lần đầu gặp mặt.”

Tổng Vi Lương cố rút tay về, hắn lại càng giữ chặt. “Tô công tử, xin buông tay.”

“Vi Lương tiểu thư ——”

Hong Mai thấy thế bỏ nhào tới, dùng sức tách hai người ra, cũng sốt ruột bảo vệ cho tiểu thư. “Tô công tử, ngài nếu cũng vô lễ giống Túc Vương, cho dù lão gia đến đây, nô tỳ cũng sẽ tuyệt đối không khách khí với ngài.”

Tô Ngọc Thư lộ vẻ xấu hổ liền vội vàng giải thích, “Tại hạ không có ý gì khác, chỉ là. . . . Là. . . .” Chỉ là không kìm được lòng mình thôi.

Tổng Vi Lương nói: “Vi Lương hiểu, nhưng Vi Lương cũng xin công tử thứ lỗi, bây giờ Vi Lương quả thật không tiện tiếp xúc nhiều với công tử. Còn nữa, điều Vi Lương nói là thật, khúc mắc của ta và Túc Vương thật sự không liên quan tới công tử.”

“Sao lại không liên quan, rõ ràng cũng vì ta, hắn mới. . . .”

“Tin hay không tin tùy công tử, nhưng lời này Vi Lương không thể không nói. Công tử thật không cần cảm thấy có lỗi với Vi Lương, hơn nữa, ” nàng dừng một lát, ánh mắt nhìn phía ra ngoài cửa sổ. “Nếu công tử muốn vì Vi Lương làm gì, vậy thì từ nay về sau cách xa Vi Lương ra, càng xa càng tốt.”

Hắn giật mình.

Hong Mai liếc nhìn chủ tử của mình. Từ trước đến nay tiểu thư luôn ôn hòa, rất ít khi trực tiếp như vậy.

Tổng Vi Lương thở dài, “Có lẽ công tử sẽ cảm thấy Vi Lương không thấu tình đạt lý, nhưng đó là lời thật lòng của Vi Lương.”

Tô Ngọc Thư cười khở, “Vi Lương tiểu thư, nàng đừng nói nữa, ta hiểu, ta hiểu rồi.”

“Vi Lương tạ ơn công tử.” Nàng xoay người cúi người thi lễ với hắn.

“Nàng. . . .” Hắn do dự nhìn nàng.

“Công tử còn muốn nói gì?”

Hắn thở dài, “Không có gì, chỉ cần nàng không sao thì ta cũng sẽ không sao”

Tổng Vi Lương giật mình.

Tô Ngọc Thư tránh ánh mắt của nàng, “Tại hạ cáo từ.”

“Thứ lỗi cho Vi Lương không tiễn.” Dù sao nàng cũng là người ốm đau liệt giường, cứ xuất hiện ngoài phòng khó tránh khỏi làm người trong phủ kinh ngạc.

“Tại hạ hiểu.” Tô Ngọc Thư xoay người rời đi, bóng dáng mang theo vẻ cô đơn, thậm chí còn đi thật nhanh.

“Tiểu thư, chúng ta đối với Tô công tử có quá vô tình hay không?” Hồng Mai có chút đồng cảm với hắn.

Nàng một lần nữa bốc quân cờ từ trong hộp ra, “Có tình, vô tình có đôi khi rất khó nói.”

“Nô tỳ không hiểu.” Vẻ mặt hoang mang.

Tổng Vi Lương đang định đặt cờ bỗng ngừng lại, giật mình đứng lên. Kỳ thật, nàng cũng không hiểu, dường như nàng có cảm tình với Phượng Liệt Dương, chính nàng cũng không rõ rốt cuộc là gì nữa?

“Tô công tử chắc là thích tiểu thư.” Hồng Mai như bừng tỉnh khê lẩm bẩm.

Nàng hồi phục tinh thần, cười nhẹ. Có thích hay không cũng có khác gì nhau, kết quả vẫn vậy.

Tuy rằng nàng không rõ mình với Phượng Liệt Dương là dạng tình cảm gì, nhưng nàng cũng rất rõ ràng, đối với Tô Ngọc Thư, chỉ là quân tử chi giao, đạm (nhạt) như nước.

Nhìn chủ nhân lại bắt đầu đùa nghịch quân cờ, Hồng Mai nhân tiện nói: “Nô tỳ đi giúp tiểu thư lấy thuốc đây.”

“Ừ.” Mỗi ngày đều đổ thuốc đi, chỉ sợ vườn hoa dưới lầu sắp không sinh trưởng được nữa.

Đi tới cửa thì Hồng Mai lại nghĩ đến một chuyện, xoay người hỏi: “Tiểu thư, hôm nay Tô công tử đã nhìn thấy, chúng ta vẫn tiếp tục giả bệnh nữa sao?”

“Không sao.” Tổng Vi Lương không lo.

“Vậy nô tỳ đi.”

“Đi đi.”

Đảo mắt, trong phòng lại chỉ còn có một mình Tổng Vi Lương, nàng buông quân cờ trong tay ra, xoay người nhìn ra cửa sổ. Bầu trời bên ngoài rất cao, nàng lại chỉ có thể ở trong phòng giả bộ bệnh.

Tuy rằng mấy ngày nay Phượng Liệt Dương lại không xuất hiện, nhưng nàng biết giả bộ không thể gạt được hắn, người làm Tổng phủ từ trước đến nay đều rất dễ dàng bị mua chuộc.

Bị Túc Vương thiên tuế bạo ngược, mặc dù chỉ là một món đồ chơi của hắn cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi hắn.

Không hiểu, nàng cảm thấy chua xót, tự thương mình.

Phượng Liệt Dương, đến tột cùng ngươi coi ta là gì? Nàng tự hỏi.

Trên bầu trời vài đám mây trắng nhẹ nhàng trôi, gió mát lướt nhẹ qua tai, nhưng lại không cho nàng đáp án nàng muốn.

[4]: bị người ta ức hiếp

[5]: có thể nói đoạn này người beta chém, mong mọi người tha thứ

6. Chương 6

Am Thủy Trúc là một tòa am ni cô lớn ở ngoại thành

Hương khói mặc dù không nhiều, nhưng cảnh vật lại hết sức thanh tịnh [1].

Bốn phía ngoài am rất tĩnh lặng, xa xa là tiếng nước chảy róc rách, giống như hòa quyện với tiếng mõ nhịp nhàng trong am.

Tống Vi Lương rất thích nơi này, tựa như thế ngoại đào nguyên [2], nàng nghĩ mẹ nhất định cũng sẽ thích nơi này. Nàng yêu cầu xuất phủ bái tế mẹ, cha không cự tuyệt, ngay cả khi nàng lấy giấy bán mình của Hồng Mai về, cha cũng đáp ứng.

Có lẽ cha cảm thấy nợ nàng, khi vào kinh thì trên đường gặp cướp, cha vứt bỏ nàng mà đi, mà nay ở kinh thành lại không thể bảo vệ được nàng.

Áy náy, mắc nợ.

Tống Vi Lương thấy hơi khó xử. Cảm tình của người cha với nàng chỉ có vậy.

Hồng Mai nghĩ rằng chủ nhân sẽ ở nơi này một thời gian, dù sao tiểu thư cũng có vẻ đặc biệt thích nơi này. Trước kia ở Ích Châu khi gặp được cảnh nàng thích đều sẽ cố nán lại lâu hơn một chút.

Nhưng, lần này lại không.

Mà khi Tống Vi Lương đem giấy bán mình đưa cho nàng thì Hồng Mai hơi giật mình.

Đây là thứ giam cầm nàng, bây giờ tiểu thư trả lại cho mình!

“Tiểu thư. . . .” Nàng ghen ngào, nước mắt tuôn rơi.

Tống Vi Lương thản nhiên cười, “Bây giờ em được tự do.”

“Tiểu thư. . . .” Cảm giác vui sướng qua đi, trong lòng Hồng Mai trào dâng cảm giác bất an.

“Người sẽ không làm việc gì ngốc nghếch chứ?” Có lẽ tiểu thư cũng không phải không sao như bề ngoài, nàng lạnh nhạt như vậy, chỉ vì trong lòng nàng đã tính toán trước, hôm nay là ngày giỗ phụ nhân, chẳng lẽ tiểu thư muốn. . . .

Vì suy đoán của mình làm cho mặt trắng bệch, nàng cầm tay chủ nhân.

“Tiểu thư, dù cho có chuyện gì, người cũng không thể có ý nghĩ coi thường mạng sống của bản thân.”

Tống Vi Lương nở nụ cười, sự ấm áp lan tỏa trong lòng.” Hồng Mai ngốc, ta không làm gì cả, ta chỉ là muốn cho em tự do thôi.”

“Thật?” Nàng hoài nghi.

“Thật.” Tống Vi Lương gật đầu.

Hồng Mai cẩn thận đánh giá vẻ mặt chủ nhân, cuối cùng, yên tâm cao giọng, vỗ ngực nói: “Tiểu thư, không nên dọa Hồng Mai.”

“Được, ta không dọa em.” Nàng cam đoan, sau đó tiếp tục nói: “Chúng ta rời khỏi kinh thành đi.”

Tiểu nha hoàn lập tức bị dọa. Rời kinh thành? !

“Tiểu thư ——” nàng bắt mẫn kêu.

Tổng Vi Lương vô tội nhìn nàng, “Ta không dọa em nha.” Chỉ nói rời kinh thành mà thôi, tin này đáng sợ vậy sao?

“Lão gia ở kinh thành, tại sao chúng ta lại phải rời đi?” Hồng Mai hoang mang.

Nàng xoay người nhìn về phía ngọn núi ở phía xa, nhẹ nhàng nói: “Tổng gia không có ta, cũng sẽ không có gì khác biệt.” Một nơi không thể cho người nhà cảm giác che chở và ấm áp vậy thì nên rời khỏi thôi.

Hồng Mai đau lòng thay chủ nhân. Nguyên nhân chắc tại lão gia và mọi người làm tiểu thư thất vọng, hơn nữa gần đây có rất nhiều sóng gió mới khiến tiểu thư có ý nghĩ như vậy.

“Tiểu thư đi đâu, nô tỳ sẽ theo đó.” Nàng vô cùng quả quyết nói.

“Cuộc sống lưu lạc, có lẽ không bằng cẩm y ngọc thực [3] trong Tổng phủ.” Tất cả đều lấy từ tiền hối lộ cha hàng năm tham ô được, nàng lớn lên thế này, đời sống vật chất vẫn rất dư thừa.

Hồng Mai không cười, “Thì có sao đâu, Tổng phủ không có tiểu thư, cũng không đáng để nô tỳ lưu luyến.” Nàng và tiểu thư đã sống cùng nhau một khoảng thời gian dài, những vật khác làm sao có thể thay thế được.

“Chờ cúng bái hành lễ xong cho mẹ ta, sau đó chúng ta sẽ rời đi.” Trước khi rời đi vì mẹ ta làm một cái lễ thật lớn, xem như lời nói biệt ly.

“vâng ạ.”

Trong thư phòng rất yên tĩnh, yên lặng làm cho người không biết gì cảm thấy hoảng hốt.

Mãi về sau, người khoanh tay trước cửa sổ mới có động tác, chậm rãi xoay người, khoe miệng giơ lên nhưng cũng không thể gọi là cười, “Nói như vậy, nàng muốn rời kinh?”

“Đúng vậy, Vương gia.” Người đàn ông áo xanh đang quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu, trong giọng nói chủ nhân nồng đậm mùi vị nguy hiểm.

“Lui ra đi.” Hắc lạnh lùng nói.

Người áo xanh đứng dậy lui ra, không dám dừng lại dù chỉ một chút.

Thư phòng to như vậy chỉ còn lại một mình Phượng Liệt Dương, hắc cười khẽ một tiếng, rồi lại khẽ lẩm bẩm, “Giống như cá tính của nàng, đúng là mèo hoang.” Chỉ không để ý một chút là nàng sẽ gây thương tích cho người.

Còn muốn chạy sao? Trên người đã có dấu ấn của hắn, làm sao có thể dễ dàng chạy được? Ánh mắt của hắn hơi trầm xuống. Là mèo hoang nhỏ cảm thấy hắn đã bỏ qua cho nàng nên trong đầu mới có suy nghĩ rời đi sao? Phượng Liệt Dương thoáng thở dài. Trong triều hỗn loạn, dạo này hắn bận việc quốc sự, mà nàng cũng viện lý do dưỡng bệnh mà thông dong trong Tổng phủ.

Khi Tô Ngọc Thư chỉ trích, hắn chỉ cười giễu cợt, dùng cách tàn nhẫn nhất để đánh tan ý nghĩ xằng bậy của hắn, nhưng không ngờ tên kia lại liều lĩnh đến mức tới Tổng phủ biểu lộ tấm lòng.

Tô Ngọc Thư đến thăm, nàng vạch quan hệ rất rõ ràng. Nhưng hắn chẳng kịp vui sướng được bao lâu thì nàng đã cả gan có ý nghĩ như vậy. Không biết nên nói nàng không biết tốt xấu, không, có lẽ, đây chính là điều nàng đã giấu kỹ trong lòng

Đến tận bây giờ nàng cũng không phải là người làm việc lỗ mãng, hay là gần đây quá yên bình khiến nàng bị ảo giác. Hắn đang bận tối mắt, nàng lại tưởng hắn đã chán ghét nàng mà đi tìm người tình mới. Ha ha, chán ghét ư? Đối với nàng hắn càng ngày càng lún sâu rồi, muốn hắn buông, không có khả năng.

Muốn rời Tổng phủ, cũng tốt, hắn cũng hiểu đó không phải nơi ở tốt. Nhưng, muốn rời khỏi hắn thì tuyệt đối không được.

Thúy Trúc am.

Khóe miệng hần cong lên. Đêm dài đằng đẵng, trong không khí lan tỏa hơi nóng thật khó ngủ, đúng lúc hần cũng muốn ra ngoài giải sầu. Lúc Phượng Liệt Dương phi ngựa tới ngoài Thúy Trúc am thì cũng là buổi đêm, trăng sáng nhô lên cao, rừng trúc trước am thật hỗn độn, tất cả đều tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở phì phò của ngựa. Cửa am gần ngay trước mắt mà hần lại chưa muốn vào.

Khi Phượng Liệt Dương quay đầu ngựa định trở về thì nghe thấy tiếng bước chân.

Quay đầu lại, hai người ngẩn ra.

Nàng không ngờ ngoài am có người.

Hần không nghĩ nàng lúc này vẫn còn chưa ngủ.

Hần quay đầu ngựa, đến trước người nàng rồi dừng lại, sau đó vươn tay về phía nàng.

Tống Vi Lương ngăn người ra, sau đó không kìm được giơ tay ra để hần kéo mình lên ngựa. (cảnh này làm ta liên tưởng tới hoàng tử và công chúa như bên phương tây a)

Phượng Liệt Dương cũng không thúc ngựa mà để ngựa tự do đi.

Ánh trăng bàng bạc như nước chiếu sáng khắp đồi núi, bóng trăng in trên hồ nước, hệt như khảm lên tấm vải một viên dạ minh châu lớn. “Không biết buổi đêm ở đây mê người như thế.” Hần cảm khái

Tống Vi Lương trầm mặc nhìn ánh trăng trong hồ, không nói gì.

“Nghĩ gì đến mức nhập thần vậy?” Hần thu hai tay lại, càng ôm nàng chặt hơn, tham lam ngửi hương vị trên người nàng. Tại sao hần đêm hôm khuya khoắt lại xuất hiện ở đây? Trong lòng Tống Vi Lương mơ hồ có dự cảm không tốt. Người này sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, chỉ sợ kế hoạch của nàng đã có trục trặc.

“Vi Lương, vì sao nàng luôn để cho ta không an tâm thế?”

Lời thì thầm của hần khảm thật sâu vào lòng nàng. Quả nhiên hần có nguyên nhân mới đến ! Nàng cười khổ. Người này cũng không thần thông quảng đại đến mức như vậy chứ? Nàng chỉ lén nói với Hồng Mai nhanh như vậy đã truyền tới tai hần.

“Miệng lưỡi mèo hoang bình thường rất bén nhọn, đêm nay sao lại an tĩnh vậy?” Hần thấp giọng cười.

“Ánh trăng yên tĩnh như vậy vốn nên im lặng thưởng thức.” Nàng trào phúng nói.

Phượng Liệt Dương cười ha hả, hôn vào má nàng một cái, ôm eo nàng nhảy xuống lưng ngựa, ngồi trên tảng đá lớn bên bờ hồ.

“Nghĩ tới mẹ nàng sao?” Hần nhớ hôm nay là ngày giỗ mẹ nàng, hơi cảm tính hồi.

Tống Vi Lương thoáng chần động. Mẹ trong ấn tượng của nàng, vẫn luôn là người phụ nữ ôn nhu tao nhã. Giống như một bông hoa đang tàn lụi, là may mắn nhưng cũng tràn đầy bất hạnh.

“Vương gia có nhớ tới mẫu phi của mình không?”

Hần cũng trầm mặc một lát.

“Là Vi Lương vượt khuôn phép, kính xin Vương gia thứ lỗi.”

“Không sao, bốn vương từ lâu đã quên hình dáng mẫu phi rồi.” Cảm giác được nàng muốn trấn an mình, đáy lòng hần có chút ấm áp.

“Kỳ thật, Vi Lương cũng không nhớ rõ gương mặt của mẹ.”

“Hình như trong Tống phủ có trưng bày bức chân dung của người mà nàng tự tay vẽ.” Hần như không chút để ý nói.

Tống Vi Lương đỏ mặt. Nàng thấy hần ưu thương mới muốn an ủi hần, ai ngờ. . . .

Phượng Liệt Dương tựa đầu vào cổ nàng, giọng nói tràn đầy nhu hòa dị thường.

“Vi Lương, cảm ơn nàng.” Đã rất nhiều năm rồi chưa từng có ai từng muốn an ủi hần.

Khóe miệng nàng cong lên tạo thành nụ cười nhu hòa khuynh đảo.

Ánh trăng hắt lên người họ, người đẹp trong lòng càng thêm mê người, lòng Phượng Liệt Dương xôn xao, lại cố nén xuống. Hắn không muốn phá vỡ khoảnh khắc hòa hợp khó có được giữa hai người, hơn nữa hôm nay là ngày giỗ mẹ nàng — hắn tự thuyết phục mình. Một thời gian sau, Tống Vi Lương hơi buồn ngủ nên tựa vào lồng ngực hắn, không ý thức chìm vào mộng đẹp.

Đợi đến khi Phượng Liệt Dương phát hiện thì bật cười. Đây là lần thứ hai nàng ngủ trong lòng mình, vẻ mặt an bình không hề có chút phòng bị.

“Nha đầu ngọc, nàng ngủ như vậy khuôn mặt thuần khiết rất mê người.” Hắn nói như nỉ non mê hoặc, lại dường như không nói gì cả

Hắn ôm nàng ngang đầu gối, cúi đầu hôn nàng như chuồn chuồn lướt nước.

Nhìn ánh trăng trước mặt, Phượng Liệt Dương có chút bi thương khó hiểu. Hắn không rõ từ bao giờ mình không còn đơn thuần ngắm cảnh, hóng gió như vậy nữa.

Tống Vi Lương lơ mơ tỉnh lại giữa hương thơm của long tiên hương, trong khoảnh khắc mở mắt, nàng hơi mê mang. Trước mắt chần gắm gổ ngọc, lụa sa màn lưới buông xuống, xuyên thấu qua màn lụa mỏng như cánh ve có thể nhìn thấy bài trí bên ngoài, tất cả đều chứng tỏ một điều, nơi này không phải Thúy Trúc am, không phải Tống phủ, như vậy — phủ Túc Vương! Lúc ba chữ kia hiện lên trong đầu thì nàng cơ hồ nhảy dựng lên. Nàng vừa động dậy, liền nghe thấy bên ngoài màn truyền đến một giọng nói của một hầu gái, “Tiểu thư, người đã tỉnh, người muốn tắm rửa thay quần áo hay không?” Tống Vi Lương rụt tay lại, tự kiểm tra người. Quần áo bên ngoài đều đã cởi, trên người chỉ mặc có quần áo lót, điều duy nhất khiến nàng an tâm chính là trên người không có bất kỳ dấu vết nào người nọ lưu lại.

“Tiểu thư?” Thị nữ thăm dò.

Nàng lấy lại bình tĩnh, mở miệng: “Giúp ta thay quần áo.”

“Vâng”

Y phục bằng lụa mỏng, mặc lên người nhẹ như lông hồng, nhẹ nhàng mà thoải mái.

Thị nữ kia linh hoạt chải đầu cho nàng, giúp nàng búi tóc, đeo trang sức rồi mới ngừng tay.

Tống Vi Lương im lặng. Xem ra đã có người dặn dò kĩ lưỡng.

“Vương gia đã dặn, nếu tiểu thư tỉnh thì ăn chút đồ ăn, nếu vui vẻ, cũng có thể đi lại trong Vương Phủ.”

Nàng gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Kỳ thật, nàng không có hứng đi thăm phủ Túc Vương.

Cho nên, sau khi ăn sáng xong, nàng hỏi thị nữ, “Vương gia bây giờ có ở trong phủ không?”

“Vương gia từ sáng đã vào cung, đến giờ vẫn chưa về.”

Đã biết chuyện mình muốn, Tống Vi Lương an tâm, sau đó phân phó, “Người giúp ta tìm hai quyển sách.”

“Tiểu thư không ra ngoài đi dạo?” Thị nữ khó nén nổi kinh ngạc.

“Không cần.” Nàng không muốn huênh hoang như vậy, Phượng Liệt Dương cứ đem nàng mang về phủ Túc Vương như thế, không biết hắn muốn làm gì, nàng vẫn cẩn thận một chút thì hơn.

“Không biết tiểu thư muốn xem sách gì?”

“Gì cũng được.”

“Vậy để nô tỳ đi lấy.”

“Đã phiền người rồi.”

“Nô tỳ không dám.” Thị nữ vì nàng đa lễ mà sợ hãi.

Tổng Vi Lương bắt đầu dĩ bất cười. Kỳ thật nàng không nghĩ địa vị của mình cao đến vậy, nhưng nàng cũng không thể nói gì.

Trong phòng chỉ có một mình nàng, tuy vậy nàng cũng không rảnh mà ngắm căn phòng thanh lịch đẹp để quý giá này, nàng lo Hồng Mai không thấy mình sẽ lo lắng, người nọ chắc cũng không tốt đến mức báo cho nha đầu kia biết một tiếng.

Thời gian chờ đợi càng dài, Tổng Vi Lương càng hoài nghi thị nữ kia có phải bị bắt đi làm việc khác hay không mà đã quên mất nàng vẫn đang chờ sách.

Ngay khi nàng từ bỏ việc chờ đợi, muốn ra ngoài một lúc thì thị nữ kia cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhìn đối phương đang cầm trong tay hộp gấm khắc hoa tử đàn, Tổng Vi Lương nghi hoặc. Nàng rút cuộc lấy sách gì cho nàng? Quý giá đến đâu mà còn để trong hộp gấm?

“Đây là ——” nàng cảm thấy rất quý dị.

Thị nữ kia đem hộp gấm đặt trên bàn trang điểm, nói: “Vương gia muốn nô tỳ đưa vật này cho tiểu thư, nô tỳ cáo lui.”

Tổng Vi Lương còn chẳng kịp gọi lại, thị nữ kia dường như chạy trốn chết. Chẳng lẽ trong hộp gấm này là quái thú ăn thịt người, nếu không tại sao nàng lại e sợ như vậy? Nàng đầy hồ nghi bước đến trước bàn trang điểm, mở hộp gấm ra, bên trong chỉ có mấy quyển sách lựa.

Xem trình độ tinh chế sách lựa này, chẳng lẽ Phương Liệt Dương không cho thị nữ kia động vào cho nên mới phải e ngại như vậy? Nghĩ đến đây, nàng càng tò mò, tiện tay cầm một quyển, lật xem.

Giấy lát, da thịt trắng nõn biến thành đỏ hồng, tay cầm sách lựa như bị bỏng buong ra. Môi không ngừng run run, ánh mắt biến đổi. (haha, mọi người đoán xem là sách gì a)

Cuối cùng, trong đầu nàng sợi dây mang hai chữ “Lý trí” cũng đứt hết.

“Phương Liệt Dương ——” nàng thét chói tai.

“Ha ha, thì ra Tam tiểu thư Tổng gia trầm tĩnh tao nhã cũng có lúc không khống chế được tức giận.” Ngoài cửa truyền đến tiếng người nào đó mang theo ý cười chế nhạo.

Hoàn toàn theo bản năng, nàng nắm hộp gấm kia ném về phía hắn, “Người tên hỗn đản này!”

“Ha ha, Tô công tử, người xem, kỳ thật đây mới là tính tình thật sự của Tam tiểu thư Tổng gia, không nên bị biểu hiện giả dối của nàng mê hoặc.”

Tổng Vi Lương lúc này mới phát hiện còn có một người đứng bên cạnh Phương Liệt Dương thì đã quá trễ, giật mình.

Tô Ngọc Thư ngạc nhiên nhìn nàng tức giận. Hắn không nghĩ tới một người khí chất giống như sen trong nước cũng có lúc mạnh mẽ như vậy. Mà lúc này, má ngọc đỏ bừng, hai mắt phóng hỏa, giống như Phương Hoàng kiều diễm. Tĩnh cũng phong tình, động cũng phong tình, những người con gái bình thường sao có thể có khí chất như vậy. Hắn cảm thán trong lòng.

“Phương Liệt Dương ——” hắn đến tột cùng muốn làm gì? Nàng đã dùng hành động chứng minh không có quan hệ gì với Tô Ngọc Thư, hắn vì sao còn tiếp tục, mà vẫn níu lấy điểm ấy không tha?” Gọi thẳng tục danh bốn vương, đây là gia giáo của Tổng gia sao?” Hắn nhíu mày.

Nàng bừng bừng lửa giận trừng mắt nhìn hắn, cắn răng: “Vậy thì gia giáo Vương gia càng kém.”

“Vi Lương tiểu thư.” Tô Ngọc Thư nhắc nhở.

Tổng Vi Lương hoàn toàn không để ý tới ý tốt của hắn. Hôm nay nàng không đếm xỉa đến, dù sao nàng có làm gì thì Phương Liệt Dương vẫn làm theo ý mình, sẽ không vì nàng yếu thế mà nhượng bộ.

Hắn xoay người nhặt một quyển sách lựa dưới chân, hứng trí dạt dào lật hai trang, mặt lộ vẻ khen ngợi: “Theo bốn vương thấy, sách này cũng không tệ lắm.” (=.=)

Tô Ngọc Thư bật cười tò mò, cũng nhặt một quyển muốn lên xem.

Nàng cả kinh, theo bản năng ngăn hấn lại, “Tô công tử, người không nên xem.”

“Vì sao?”

“Đúng rồi, vì sao hấn không nên xem?” Phượng Liệt Dương tỏ vẻ nghiền ngẫm.

Tổng Vi Lương cướp quyển sách trong tay Tô Ngọc Thư, quay đầu trừng mắt nhìn người đã khởi xướng. Vì sao? Hấn lại còn mặt dày hỏi.

Vô cùng tò mò, Tô công tử không nhanh không chậm lật một quyển sách khác, lật xem, sau đó hóa đá. . . . Thì ra là thế! Phượng Liệt Dương vỗ vỗ quyển sách, rất nghiêm trang nói: “Đây là bản giới hạn, kỹ thuật họa sĩ không tòi.”

Tô - Tổng hai người không hện mà cùng đỏ mặt.

Người nào đó coi như không có gì, nhưng bọn họ không làm được, không thể bình tĩnh như ai đó.

Đồng cung bí đồ [4]. Vật như vậy nên giữ thật kín, không thể để người ngoài xem. Nhưng, người nào đó lại không đúng lúc đem vật này cho một cô gái chưa lấy chồng, chuyện này rất tế nhị nha.

Ánh mắt Tô Ngọc Thư di chuyển giữa hai người: trong lòng thật khác thường.

“Vi Lương tiểu thư, sao nàng lại ở đây?” Sau khi lấy lại bình tĩnh, hấn nhìn Tổng Vi Lương hỏi.

Tổng Vi Lương nhìn hấn, mặt lạnh băng. Kỳ thật, nàng còn muốn biết hơn hấn. “Tô công tử, đáp án không phải như ngài nghĩ sao, sao còn muốn ta chứng thực?”

Hấn biến sắc, “Vi Lương tiểu thư, các người. . . .”

Phượng Liệt Dương chọn lúc mà hừ lạnh một tiếng.

Tô Ngọc Thư nhìn hấn, sự không đồng tình hiện rõ trên mặt.

“Bổn vương đã nói, nữ nhân này không cho người chạm vào.”

“Vậy người làm như vậy, về sau muốn giải quyết như nào?”

“Đó là chuyện của nàng, vì sao người lại lo lắng?” Giọng Phượng Liệt Dương lạnh lùng.

“Ta muốn đưa nàng đi.”

“Tô Ngọc Thư.” Hấn trầm giọng.

Tô Ngọc Thư kiên định nhìn hấn, “Nàng không nên ở đây.”

Tổng Vi Lương hồ nghi nhìn hai người, nhưng vẫn chỉ duy trì im lặng.

“Chẳng lẽ nên để nàng ở phủ tế tướng?”

Tô Ngọc Thư hơi bị lúng túng, “Tóm lại, đây không phải nơi nàng nên ở.”

“Tô công tử, đây là chuyện của Vi Lương và Túc Vương, công tử vẫn nên nói ít thôi.” Người nọ đã rất mất kiên nhẫn, tuy rằng nàng nhận ra quan hệ của họ không phải bình thường, nhưng nàng không thể chắc chắn nếu Tô Ngọc Thư khiêu khích lần nữa thì người nọ sẽ không trở mặt.

Phượng Liệt Dương lập tức trừng mắt cảnh cáo nàng.

Tổng Vi Lương trừng trở lại. Sao? Trong mắt hấn hiện lên ý cười, sau đó như không có gì dời tầm mắt.

“Vi Lương tiểu thư. . . .” Tô Ngọc Thư thấy khó tin.

Nàng lấy lại quyển sách lựa trong tay hấn, xoay người, “Vi Lương đã sớm nói, việc này vốn không liên quan với công tử.”

Tô Ngọc Thư khẽ run, áp lực nói: “Ta không cần nàng lo lắng, bảo vệ ta.” Hấn chỉ mong nàng sẽ không nói vậy.

Lại có người hừ lạnh.

“Bổn vương nhìn không ra hai người lại tình chàng ý thiếp như thế.”

Thật muốn lấy cái gì đó đập vỡ đầu Tô công tử xem bên trong rốt cuộc chứa những gì? Vì sao hắn lại không thông suốt như vậy? Nàng nói rất thật, vì sao hắn lại không tin? Dù sao cũng đúng, người không biết chuyện cũng sẽ giống hắn thôi. Nhưng, cũng không thể nói rõ khúc mắc giữa Phượng Liệt Dương và nàng cho hắn.

Bình tĩnh lại, Tống Vi Lương quyết định, xoay người nói với hắn: “Tô công tử, thứ lỗi cho Vi Lương thành thật nói một câu, công tử không xứng làm người hy sinh cho Vi Lương.” Lời nói rất đả kích, nhưng nàng chỉ có thể nói vậy.

Tô Ngọc Thư bi thương nhìn nàng.

Phượng Liệt Dương kinh ngạc nhìn nàng.

“Vi Lương tiểu thư, nàng là thật lòng?” Hắn muốn xác định.

“Đương nhiên.” Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, trong mắt chỉ có kiên định và chân thành.

Cuối cùng, ánh mắt Tô Ngọc Thư buồn bã, nhẹ giọng nói: “Nếu đây là lựa chọn của nàng, ta không còn lời nào để nói.” Tống Vi Lương như đông cứng tại chỗ. Lựa chọn của nàng? Nàng căn bản không có lựa chọn.

Sau khi Tô Ngọc Thư rời khỏi, Tống Vi Lương trầm mặc thật lâu.

Lâu đến mức dường như Phượng Liệt Dương cũng mất hết kiên nhẫn, trực tiếp kéo nàng ôm vào lòng, thô bạo hôn lên môi nàng.

Giật mình, nàng bắt đầu giãy dụa, cuối cùng trong phòng vang lên tiếng bạt tai nghe thật thanh thúy.

“Lần thứ hai.” Ánh mắt hắn tối sầm lại nhìn chằm chằm nàng. (ôi! bị tát đến 2 lần cơ,)

Nàng lui về phía bàn trang điểm, lấy tay lau tờ máu trên môi. “Người muốn thế nào? Muốn giam cầm ta cả đời? Rồi đến khi người chơi chán, đùa giỡn chán thì vứt bỏ sao?”

Hắn tiến về phía nàng, ép nàng trên bàn trang điểm. “Mèo hoang, rốt cục cũng vươn móng vuốt của nàng rồi?” Tay hắn lướt qua mặt của nàng, ngừng lại trên cổ áo nàng.

“Ta muốn gì, là chuyện của ta, phối hợp hay không, là chuyện của nàng.”

“Tại sao ta phải phối hợp với người?”

“Vậy nàng phải hỏi mình rồi.”

“Phượng Liệt Dương, đồ vô lại!”

“Vô lại. . . .” Ánh mắt hắn sầm lại, xé áo nàng, lộ ra xương quai xanh khêu gợi. “Người dừng tay ——” nàng vô lực ngăn cản.

Hắn cúi đầu hôn lần lượt trên người nàng, tay cũng dò vào trong vạt áo của nàng.

Nàng giãy dụa càng kịch liệt, hắn càng thăm dò sâu hơn nữa, hai người cứ giằng co, dây dưa như vậy, cho đến khi cùng ngã trên giường lớn thoải mái.

Người thì giãy, người thì áp chế, cả hai đều tổn không ít sức, ra không ít mồ hôi, tuy vậy Phượng Liệt Dương vẫn chiếm ưu thế. Thể lực nam nữ vốn sinh ra đã khác biệt, Tống Vi Lương hoàn toàn không có khả năng xoay chuyển trời đất.

Nhìn người dưới thân, Phượng Liệt Dương cười khế, “Hôm nay nàng không phục tùng lắm, điều gì khiến nàng khác thường như vậy?”

“Hong Mai đâu?”

Hắn bị nàng hỏi câu không liên quan khiến cho ngẩn ra, khóe miệng cong lên. “Nha hoàn kia thật trung thành và tận tâm với nàng. . . .”

“Người làm gì nàng rồi?”

“Bổn vương có thể làm gì nàng chứ?” Hấn mỉm cười, ” Sắc đẹp nàng không giống chủ nhân mình không thể ăn được, trên người cũng không có gì khiến bổn vương thích, bổn vương tự nhiên chỉ có thể để nàng ở trong am ni cô thay tiểu thư mình hoàn thành nốt công việc cúng bái với người đã mất.”

Tống Vi Lương an tâm hơn một chút.

“Tốt lắm, nàng đã biết hết rồi, vậy kế tiếp, có phải cũng nên thỏa mãn nhu cầu của bổn vương hay không?” Hấn cười xấu xa.

Mặt của nàng đỏ bừng. Ý của hấn nàng hiểu, nhưng vì nghe thấy hấn nói, nàng mới càng xấu hổ.

Này đông cung bí đồ. Đồ nam nhân vô sỉ hạ lưu!

Phượng Liệt Dương vì nàng ngưng ngưng mà sung sướng, đùa giỡn nàng, luôn làm cho tâm tình hấn trở nên vui vẻ, khiến hấn làm không biết mệt.

“Không cần.” Nàng quả quyết cự tuyệt.

“Nàng cho nàng có thể cự tuyệt sao?” Hấn nhướn mày.

“Nếu Vương gia nhất định phải dùng sức mạnh, Vi Lương cũng chỉ có thể oán hận khí lực mình không bằng người, nhưng cũng sẽ không cam tâm tình nguyện.”

“Cam tâm tình nguyện.” Hấn thích thú nhìn nàng, bàn tay xấu xa xoa nắn nhẹ ngực nàng, “Nếu ý loạn tình mê thì sao?”

Nàng không dám há mồm, sợ vừa lên tiếng, sẽ bật ra tiếng kêu làm nàng xấu hổ vô cùng.

Hấn kéo chăn mỏng trên giường trùm lên người nàng đang gần như lộ ra trọn vẹn, nói: “Bổn vương chờ nàng cam tâm tình nguyện.” Tống Vi Lương biết ngày đó cũng không còn xa nữa rồi, nhưng nàng không muốn thừa nhận.

[1] thanh u: thanh tĩnh và đẹp đẽ

[2] thể ngoại đào nguyên: chốn bồng lai tiên cảnh

[3] cẩm y ngọc thực: mặc áo gấm, thức ăn ngon

[4] là tranh mô tả về những chuyện phòng the

7. Chương 7

Hấn bắt nàng về phủ chẳng qua là để diễn kịch mà thôi.

Cho dù lúc đó nàng không vì tranh đông cung mà giận dữ, hấn cũng sẽ tìm việc khác để Tô Ngọc Thư hết hy vọng.

Sau đó, nàng liền bị hấn đuổi về Thúy Trúc am.

Hồng Mai thấy nàng trở về, vẻ mặt vui sướng, lúc đầu nàng còn sợ người kia nói dối lừa nàng, bây giờ nhìn chủ nhân bình an trở về mới thả lỏng. Bình an mà không an bình, từ sau khi gặp Phượng Liệt Dương, cuộc sống của nàng khác hẳn trước kia, lòng nàng cũng rối loạn như tơ vò. Càng ngày nàng càng cảm thấy hấn dường như thích mình, nhưng ngay lập tức lại phủ định ý nghĩ này. Ảo giác, nhất định là ảo giác! Nếu đó là phương pháp biểu thị tình yêu của hấn, nàng chỉ có thể nói xin thứ cho kẻ bất tài, yêu như vậy rất đau khổ. (ta: thật tội nghiệp Lương tỷ. bị một kẻ biến thái yêu cũng thật đau khổ a, Dương ca: *liếc* nói gì thế?, ta: *toát mồ hôi* Lương tỷ thật là may mắn a, được một người tài giỏi tiêu sái như Dương ca để ý, haha, Lương tỷ: *trùng*nói gì?, ta:*xách dép chạy*)

“Tiểu thư, ngày mai cúng bái hành lễ xong, chúng ta rời khỏi kinh thành luôn sao?”

Câu hỏi của Hồng Mai cắt ngang suy nghĩ Tống Vi Lương, nàng lắc đầu, thở dài: “Chỉ sợ tạm thời chúng ta vẫn chưa thể rời đi.” Người nọ nắm rõ hành vi cử chỉ của nàng, trước khi hấn chán ghét nàng, hành động thiếu suy nghĩ của nàng chỉ rước lấy thủ đoạn càng thâm độc của hắn.

Được rồi! Nàng tức. Nàng cũng muốn xem Túc Vương thiên tuế này đến tột cùng muốn làm sao, nàng sẽ theo đến cùng.

Thất thân, mất đi trái tim, cuối cùng lại liên lụy một mạng người ? Tống Vi Lương bật cười. Trong lòng đã nghĩ tới việc tệ nhất có thể xảy ra ngược lại ngoài ý muốn trở nên thoải mái. (chị phán đoán thật tài tình a, không làm thầy bói thật uống nha)

“Tiểu thư, người cười lên thật đẹp.” Hồng Mai nói thật tâm.

Vẻ mặt tiểu thư tươi cười từ tận đáy lòng mang theo cảm giác vượt lên hồng trần thoát tục, làm người nhìn cũng cảm thấy rất thoải mái. Chỉ tiếc, sau khi rời khỏi Ích Châu, rất ít khi thấy tiểu thư cười như vậy.

Nàng cười nhìn nha hoàn, trách móc: “Miệng càng ngày càng ngọt, như mật ong vậy.”

Hồng Mai nghiêm trang: ” Từ trước đến nay nô tỳ chỉ nói sự thật.”

“Ừ ” nàng gật đầu, “Nghe như nói dối vậy.”

“Tiểu thư ——”

Tống Vi Lương bật cười.

Hồng Mai cũng cười rộ lên.

Trên ngọn núi rét lạnh quanh năm.

Hai người chủ tớ dường như đã quên phải về nhà, cứ như vậy ngày ngày ở trong Thúy Trúc am, mỗi ngày đều ngắm cảnh sắc núi, thỉnh thoảng tham thiền [1] lễ Phật.

Tống Vi Lương rất thích ngắm hồ cách Thúy Trúc am không xa, dường như mỗi ngày đều phải ngồi bên bờ hồ một lát, vui vẻ đọc sách dưới bóng râm, vui vẻ khẽ vuốt đàn ngọc trước hồ nước mỹ lệ, có khi không làm gì cả, chỉ đơn giản ngồi bên hồ.

Đến một ngày đẹp trời, bên cạnh hồ tự nhiên xuất hiện một tòa lương đình bằng thúy trúc, giống như xuất hiện trong vòng một đêm.

Hồng Mai thán phục không thôi, nói ni cô trong am suy nghĩ rất chu đáo. (tỷ ơi phải là khen Dương ca chu đáo chứ)

Tống Vi Lương cười mà không nói, như có suy nghĩ gì nhìn về phía kinh thành.

Rất nhanh cuộc sống vui vẻ như vậy ở trên núi đã biến mất.

“Cha!” Từ trước đến giờ khi không có việc gì cha chưa từng tìm đến nàng, Tống Vi Lương không thể không kinh ngạc.

Tống Hải Trần hơi kích động, giống như một cái cây sắp đổ nhìn con gái như người cứu mạng, “Vi Lương, con nhất định phải cứu cha, nhất định phải cứu cha!”

“Con ư?”

“Bây giờ chỉ có con mới có thể cứu cha. . . .”

Nhìn người cha gầy guộc, phát hiện trên đỉnh đầu người dường như bạc hơn mấy phần, điều này làm nàng càng kinh ngạc hơn. Từ trước đến nay cha rất coi trọng chuyện chăm sóc sức khỏe, lần này gặp lại cảm thấy cha già nua hơn trước rất nhiều.

“Cha, người không nên gấp, từ từ mà nói.”

“Làm sao có thể chậm, chậm nữa thì cha sẽ phải lưu đây đến nơi biên cương băng giá khắc nghiệt.”

“A?” Lưu đây? Chẳng lẽ chuyện cha hàng năm nhận hối lộ, làm rối loạn kỉ cương đã bại lộ rồi sao ?

“Lương nhi, con đừng kinh ngạc, hãy nghĩ cách cứu cha đi.”

Cái gì? Nàng trở thành quân sư cho cha từ khi nào? Vì sao nàng không có ấn tượng gì hết?

“Nhưng, cha, người muốn con giúp người thế nào? Con không biết gì về chốn quan trường cả.”

Tổng Hải Trần buột miệng nói: “Con đi cầu Túc Vương.” Sau đó hơi mất tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

Tổng Vi Lương cười cười, “Cha cho rằng con có tư cách này sao?” Đó là cha nàng, không có chuyện gì coi nàng như không tồn tại, lúc có chuyện liền kéo nàng giải quyết. (hừ, ta là ta khinh)

“Con cũng đã là người của hắn, làm sao có thể không có tư cách?” Hắn nói bừa.

Như bị người tát một cái, nàng xoay người nhìn về phía ngọn núi ở phía xa, giọng nói lạnh lùng, “Cha, người đã hiểu kính nhường người đó bao nhiêu ngân lượng rồi chẳng lẽ không qua được cửa ải này sao?”

Hắn tức giận: “Không cần nói những người đó, bọn họ chỉ lo cho mình, làm sao đếm xỉa đến sự sống chết của ta!” Sau đó phục hồi tinh thần, kinh ngạc nhìn lưng nữ nhi.

“Làm sao con biết?” Việc này hắn chưa từng nói cho nữ nhân trong nhà biết

“Từ xưa đến nay, quan trường đều là vậy.” Nàng nói thật nhẹ như gió thổi mây bay.

Tổng Hải Trần phát hiện mình rất thất bại, có một con gái thông minh như vậy mà lại không biết. ()

“Lương nhi, không cần so đo với cha nhiều như vậy, dù sao chúng ta cũng là cha con.”

“Nữ nhi không dám oán hận cha.”

“Vậy con sẽ giúp cha chứ?”

Nàng lặng lẽ nắm tay lại, “Không biết cha muốn con giúp như thế nào?”

“Cha muốn đưa con cho Túc Vương.”

Tuy rằng sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Tổng Vi Lương vẫn không thể không tức giận, nàng hít sâu một hơi, nói: “ Cha hãy làm chủ.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Trước khi đến, hắn còn lo ngộ nhỡ con gái không chịu, nếu hắn bức nàng đi, biết đâu sẽ không được gì, bây giờ hắn mới thả lỏng.

“Ta lập tức đưa người đón con hồi phủ, con và Hồng Mai nhanh thu dọn hành lý, biết chưa?”

Tổng Hải Trần vừa rời đi, Hồng Mai đã lay lay cánh tay chủ nhân, muốn nàng thức tỉnh, “Tiểu thư, sao người có thể đáp ứng?”

“Ta sao lại có thể không đáp ứng?”

Hồng Mai yên lặng. Đúng nha, làm sao có thể không đáp ứng? “Tiểu thư, chúng ta rời đi thôi, bây giờ chúng ta lập tức rời đi, cách xa kinh thành rồi thì sẽ không có người có thể tổn thương tiểu thư, cũng không có ai có thể bắt tiểu thư làm gì cả.”

Nàng xoay người, mỉm cười với nha hoàn đang lo lắng đau khổ, nhẹ nhàng nói: “Hồng Mai, em ở đây chờ ta sắp xếp hết tất cả.” Có lẽ có một ngày, nàng có thể tự do cùng nàng (Hồng Mai) đi ngao du thiên hạ.

“Không, nô tỳ sẽ tiến phủ Túc Vương với tiểu thư.” Hồng Mai kiên định khác thường.

“Cám ơn em.”

“Đây là chuyện Hồng Mai phải làm.”

Tổng Vi Lương cầm tay nàng, hốc mắt cũng ẩm ướt.

Xế chiều hôm đó, Tổng Vi Lương lưu luyến quay đầu nhìn Thúy Trúc am, rồi mới xoay người đi về phía xe ngựa tới đón nàng.

Ngay khi nàng bước lên ghế ngựa thì nghe thấy Hồng Mai phát ra một tiếng kêu rên, không khỏi nghi ngờ quay đầu lại, sau đó trước mắt nàng tối sầm, gì cũng không biết.

Khi nàng tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là đau đớn từ phía sau truyền lại, nàng vừa lấy tay xoa nhẹ, vừa nhìn quanh xem đây là đâu.

Là một gian phòng bày trí bình thường, không phải là khuê phòng nàng, lại càng không giống phủ Túc Vương. Tại sao lại bắt nàng đến đây? Hồng Mai sao rồi? Rõ ràng người đến là tôi tớ Tổng gia, nàng sẽ không nhận sai, nhưng sao lại ra tay hại với nàng? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Trong đầu Tống Vi Lương tràn ngập nghi vấn, mơ hồ có dự cảm bất an.

Ánh mắt nàng dừng trên lư hương đang đốt trên bàn kia. Mùi nhang này nàng chưa từng ngửi qua, nhạt, không giống mùi hương bình thường.

Thời gian trôi qua, nàng cảm thấy người không thoải mái, khô nóng dường như mất cân bằng, như cả người được đưa vào trong một cái lò luyện thật lớn, như đang được nấu lên. Sâu trong đáy lòng có cảm giác kì lạ, làm nàng muốn đánh vỡ thứ gì đó. . .

Ánh mắt nhìn chằm chằm lư hương kia, trực giác mách bảo, vấn đề ở lư hương này. Nàng đi loạng choạng cố gắng dốc sức tiến về phía đó, đánh vỡ lư hương, sau đó dùng chân đạp tắt mùi hương, rồi mở cửa sổ làm vơi bớt mùi hương kì lạ này.

Cũng vì vậy mà nàng phát hiện cửa sổ đóng chặt, căn bản không thể mở từ bên trong.

Hương có vấn đề! Rốt cuộc là gì? một ý nghĩ chợt lóe lên trong tâm trí nàng, chợt lạnh. Xuân được! Nàng đã từng đọc trong tiểu thuyết, làm cho người ta mất tự chủ, mất lý trí, loại thuốc làm sự tình không thể vãn hồi. Vì sao? Chẳng lẽ cha sợ nàng sinh sự, muốn dùng phương pháp này bắt nàng thuận theo Phượng Liệt Dương? Đau xót trong lòng, nàng cắn chặt môi dưới, sau đó cảm thấy hương vị máu tươi tanh mặn trong cổ họng.

Cửa bị người ngoài mở ra, nàng như một con thỏ giật mình quay đầu.

Là một nam nhân, nhưng không phải Phượng Liệt Dương.

“Người là ai?” Nàng nắm chặt mép bàn, cố gắng áp chế cảm xúc trong cơ thể.

“Mỹ nhân, cần gì phải hỏi ta là ai, chỉ cần ta có thể cho nàng khoái hoạt là được.” Người nọ cười đậm tà, từng bước một tiến gần nàng.

“Cút ngay.”

“Nàng đang rất khó chịu đúng hay không? Không cần gắng gượng, ta sẽ giúp nàng.”

Tống Vi Lương cười lạnh, “Người là diêm vương thì có.” Nàng lách mình tránh hấn, đúng lúc rút một cây trâm bạc xuống, không chút do dự đâm về cánh tay mình, duy trì thần trí tỉnh táo.

Người nọ hứng thú nhìn nàng tự mình hại mình, cười đến đáng khinh mà kiêu ngạo, “Không có ích gì đâu, nàng không chạy thoát được.” Tình huống rất không ổn, trong lòng nàng rất rõ ràng, bởi vì lúc trước vô tình hít vào quá nhiều hương, cho nên có lẽ chỉ còn một con đường cho mình.

“Ta không biết người là ai, nhưng người tốt nhất nên cầu nguyện cho tương lai của mình đi.” Nàng chắc chắn Phượng Liệt Dương sẽ không bỏ qua cho người này, dù sao trong mắt người kia đã sớm coi nàng là vật sở hữu của hắn. (chắc chắn rồi, tên này thật ngu muội, Dương ca sẽ hắn)

“Mỹ nhân, bộ dạng nàng uy hiếp rất mê người!”

Tống Vi Lương tự giễu mình, dứt khoát nắm chặt trâm bạc trong tay, sau đó khi hấn nhào về phía mình thì không chút do dự đâm vào cổ họng mình.

Chết có lẽ không đau đớn lắm, đối với nàng, nếu phải chọn giữa cái chết và việc tàn khốc sắp xảy ra, có lẽ cái chết mới là sự giải thoát. Lúc Phượng Liệt Dương phá cửa vào thấy nàng đâm trâm về cổ họng mình, tim hắn như chậm lại một nhịp, chỉ kịp bắn khí làm đầu trâm bị chệch khỏi hướng khác.

Hắn không nghĩ có người dám to gan làm vậy, là hắn đã coi thường lòng người, trong Tổng phủ có người dám động tới Vi Lương của hắn, vừa nhận được tin tức hắn liền chạy tới ngay lập tức, may mà vẫn còn kịp.

“Tổng Vi Lương, nàng dám chết trước mặt bổn vương!” Hắn cuồn nộ quát.

Nhìn thấy hắn, nàng mất tất cả khí lực, cả người chậm rãi trượt xuống, hai tay gắt gao níu lấy vạt áo, thở phì phò. Rất tốt, hắn đã đến.

Nếu nhất định phải thất thân, thì nàng tình nguyện là Phượng Liệt Dương mà không phải ai khác. Ít nhất, hắn đã từng cứu nàng, lấy thân báo đáp cũng không sao. “Vứt tên này ra ngoài cho bổn vương.”

Dưới cơn thịnh nộ của Túc Vương không ai dám vượt râu hùm, trong phòng rất nhanh chỉ còn lại hai người. “Ta muốn nước lạnh.” Nàng cố đè nén dục hỏa trong người, cố gắng duy trì thần trí thanh tỉnh.

Ánh mắt hắn biến đổi, cũng không quay đầu nói: “Lấy nước lạnh vào đây.”

Rất nhanh, một bồn tắm đầy nước lạnh được đưa vào.

Tổng Vi Lương không chút do dự nhảy vào, cả người ngâm trong nước, muốn ngăn trở kích thích không còn cách nào khác ngoài cách này. Sau khi thay nhiều lần nước, được tính trong người nàng dần dần biến mất, mà trải qua kiếp nạn này, nàng cũng kiệt sức, động tay cũng thấy thật khó khăn.

Phượng Liệt Dương đứng ngoài thùng nhìn nàng, giọng nói lộ ra sự khác thường. “Bây giờ, cho dù bổn vương muốn làm gì chỉ sợ nàng cũng không còn sức lực để phản kháng.”

Nàng tựa người vào mép thùng, mắt hạnh nhắm lại, khoe miệng hiện lên sự chua xót. “Cho dù không phải bây giờ, ta có thể phản kháng Vương gia được sao?”

Hắn ngẩn ra, bật cười, bế nàng trong thùng nước lên.

Cũng đúng, bị hắn ôm ra ngoài làm Tổng Vi Lương giật mình.

Quần áo ướt đầm dán chặt vào người, vòng quanh dáng người duyên dáng của nàng, cũng dễ dàng khơi ra dục tính của hắn.

” Đã sớm biết kết quả, sao còn muốn chịu tội như vậy?” Ngón tay của hắn cởi quần áo trên người, giọng nói mang theo chút áp lực, hô hấp cũng dồn dập.

Đáng chết, hắn giống như một tiểu tử lần đầu ném trái cấm, chỉ sợ đã thương nàng.

“Ít nhất ta sẽ không hận mình.” Trong tình huống mất đi lý trí chủ động thất thân sẽ làm nàng hối hận cả đời.

“Nói rất đúng.” Hắn đem bộ áo lót cuối cùng trên người nàng cởi ra, ôm nàng đặt trên giường.

Ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc, trong màn xuân tình dâng cao. . . .

“Bốp ” một tiếng tát sắc nhọn vang lên trong đại sảnh Tổng phủ

“Cha ——” Tổng Vi Sắc khó tin nhìn người cha yêu thương mình nhất, “Sao cha có thể vì nha đầu kia mà tát con?”

“Ta sao có thể có đứa con gái ngu xuẩn như ngươi?” Trừ bỏ bộ dáng xinh đẹp bên ngoài nàng còn có gì? Tổng Hải Trần buồn bực.

“Rõ ràng là cha không đúng, lấy dung mạo xinh đẹp của con nhất định có thể rung động Túc Vương thiên tuế, tại sao lại đưa Vi Lương đi, con không tin bây giờ Túc Vương còn có thể muốn nàng.”

“Ngươi, ngươi ——” Tổng Hải Trần tức giận không nói thành lời. Khi hắn sốt ruột chờ đợi, lại không thấy xe ngựa đến đón Vi Lương đâu, vô ý nghe thấy tiếng hạ nhân thì thầm, liền đi tìm con gái lớn, vừa hỏi đã làm hắn tức điên lên. Hắn vứt bỏ tự trọng, cầu xin Lương nhi cam chịu phục vụ Túc Vương, không ngờ bị nha đầu Vi Sắc ngu xuẩn này tự cho mình là đúng phá hỏng kế hoạch.

Dung mạo xinh đẹp ? Mười mấy năm qua, chưa từng thấy Túc Vương có hứng thú với mỹ nữ ! Dân gian chỉ đồn rằng hắn sủng hạnh Tô công tử. Lần trước, Túc Vương đến phủ, hắn vào thẳng sân hỏi Lương nhi,

hơn nữa cứ đi về phía đó, hấn còn chẳng có gan nhìn Túc Vương. Cho nên mấy hôm trước trên triều hấn mới giật mình, thì ra Túc Vương là người đàn ông ngày ấy hấn gặp trên đường đến kinh, điều này làm hấn dám đảm bảo, người cứu Lương nhi chính là Túc Vương.

Đáng tiếc, người biết chân tướng chỉ có Lương nhi.

Mặc kệ hấn có tình cảm gì với Lương nhi, Lương nhi trong mắt hấn, tuyệt đối không tầm thường. Đưa Lương nhi qua phủ, cho dù không thể được sủng ái, nhưng chỉ cần Túc Vương nhận nàng, vậy thái độ mọi người trong triều cũng sẽ khác. Nhưng, tất cả kế hoạch bây giờ đều bị nha đầu Vi Sắc kia phá hỏng.

“Cha, nếu muốn đưa, phải đưa thứ tốt nhất, trong tất cả con gái của người con xinh đẹp nhất, vì sao người cho rằng chỉ có nha đầu kia mới có thể?” Tống Vi Sắc không phục nhìn cha. (bà này đem mình là hàng hóa sao mà đưa là phải đưa tốt nhất, bà không được 1/1000 phẩm chất của Lương tỷ nha, đúng là bệnh hoạn)

“Người cút cho ta.” Tống Hải Trần vỗ bàn rống giận.

“Con. . . .”

“Cút!”

Tống Vi Sắc che mặt chạy đi.

Trong phòng, Tống Hải Trần nặng nề thở dài, thúc thủ vô sách [2]

Vừa động đầu đón liền truyền vào óc, nàng như con rùa núp trong vỏ không muốn nhìn thế giới.

Bên tai vang lên tiếng cười khê trầm thấp khêu gợi, một bàn tay véo nhẹ má nàng: “Xem ra nàng rất mệt, ngủ đến giờ còn không chịu tỉnh a.”

Thật xấu hổ, nàng chôn mặt trong gối mềm. Thân mình thật không thoải mái. Bên tai tiếng cười càng lớn hơn, sau đó kéo cả người nàng vào lòng.

“Vi Lương, nếu giờ bốn vương bán nàng, chỉ sợ nàng cũng không biết.”

Không muốn đối mặt, nhưng lại không thể trốn thoát khỏi sự thật. Tống Vi Lương nhú mày không tình nguyện mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại gần trong gang tấc.

“Muốn bán thiệp cho ai?” Nàng hỏi.

Phượng Liệt Dương nhú lông mày lại, “Nàng không tức giận?”

Nàng thản nhiên cười, “Bây giờ cho dù bị Vương gia vứt bỏ, Vi Lương cũng sẽ không thấy kỳ quái.” Hấn vuốt vết nhăn giữa lông mày nàng, thở dài: “Cứ không tình nguyện như vậy trao thân cho ta sao?”

“Chàng sẽ làm gì cha thiệp?” Lúc trao thân cho hấn nàng hiểu hấn sẽ không tha cho cha nàng

Hấn hôn nàng một cái, cười rất thoải mái: “Nàng thật càng ngày càng hợp khẩu vị bốn vương.”

Tống Vi Lương cười khổ.

“Nếu đã biết kết quả, vì sao không phản kháng?”

“Sức lực không bằng.”

“Chắc là trái tim bằng giá không muốn phản kháng?” Hấn không lưu tình vạch trần lời nói dối của nàng.

Đúng, trái tim nàng bằng giá, trái tim bằng giá đối với thái độ người nhà với nàng, trái tim bằng giá đến mức không muốn để bọn họ lại hy sinh nàng lần nữa.

“Thì tính sao, tóm lại, vẫn là theo ý của Vương gia.” Nàng không có tình thần nói.

Phượng Liệt Dương nhìn nàng, sau một lúc lâu mới kéo nàng, ôm chặt trong lòng. Vẻ mặt nàng như vậy làm tim của hấn rất đau: “Không muốn biết ai đã sai khiến sao?”

“Không muốn.” Nàng không chút do dự trả lời.

“Nàng nhất định đoán ra.”

“Ta đoán không ra.” Giọng nói của nàng rầu rĩ.

“Bây giờ ta có thể rời khỏi kinh thành không?” Khi hấn buông tay đứng dậy, nàng hết sức nhẹ nhàng hỏi. (rồi lại sờ đuôi lão hổ)

Cả người hấn chấn động, quay đầu, ánh mắt như một mũi dao bén nhọn, giọng nói lạnh lùng, “Đây là nguyên nhân nàng bằng lòng thuận theo bốn vương.”

“Vương gia nghĩ thế cũng được.”

“Chọc giận bốn vương với nàng có ích lợi gì?”

“Không có lợi ích nhưng cũng sẽ không tệ hơn.” Nàng nhất châm kiến huyết nói [3].

Hấn trở lại, mang theo thô bạo cùng tức giận hung hăng tiến vào trong cơ thể nàng, tùy ý đoạt lấy, mãnh liệt đòi lấy. . . .

Khi hấn buông nàng ra thì sức lực nàng đã cạn kiệt, muốn động tay cũng không được, ý thức như rời khỏi người.

“Như vậy nàng sẽ không đau đớn sao?” Hấn hỏi bên tai nàng, giọng điệu mang theo đùa cợt

Nàng cúi đầu trả lời: “Càng đau đớn.” Thân và tâm đều đau.

“Nàng ngoan ngoãn đợi ở đây, chỗ nào cũng không thể đi.”

“Ta muốn quay về Thúy Trúc am.”

Hấn trầm mặc hiem thấy, cuối cùng đến khi nàng nghĩ hấn sẽ không trả lời thì hấn lại nói, “Được.” Vì thế, Tống Vi Lương an tâm nhắm mắt. Ngủ sẽ không đau đớn. . . .

Phượng Liệt Dương lặng yên nhìn nàng, sau đó đứng dậy rời đi.

Khi Phượng Liệt Dương tự mình hộ tống chủ tử Tống Vi Lương lại trở lại Thúy Trúc am, một lần nữa sống cuộc sống yên bình nơi tĩnh mịch [4].

Có đôi khi ban đêm Hồng Mai sẽ ngẫu nhiên nghe thấy trong phòng chủ nhân có động tĩnh khác thường, nhưng ngại chủ nhân đã dặn dò, nàng cũng chỉ có thể áp chế bản tính tò mò. ()

“Tiểu thư, vị công tử cứu người thật tốt.” Nhiều lần cứu tiểu thư, mặc kệ bên ngoài có ồn ã như thế nào vẫn trước sau như một đối đãi với tiểu thư.

Tống Vi Lương nghe được câu này thì thản nhiên liếc mắt nhìn Hồng Mai một cái, dường như không chút để ý: “Biết hấn là ai sao?”

“Tiểu thư biết là công tử nhà nào sao?” Hồng Mai lập tức tò mò tới gần.

Nàng cong khóe miệng, nhả lời vàng ngọc: “Túc Vương, Phượng Liệt Dương.”

Miệng nha hoàn mở thật lớn đủ để nhét một quả trứng vịt. (ta biết mà, Hồng Mai tỷ shock chưa?)

Tống Vi Lương rất hài lòng trước sự chấn động của tiểu nha đầu, cảm thấy thỏa mãn tiếp tục xem sách. Nha đầu kia gần đây vẫn hay dạy bảo nàng, bây giờ rốt cục có thể thanh tĩnh đọc sách được rồi.

Đáng tiếc, tốc độ khôi phục của Hồng Mai so với dự đoán của nàng nhanh hơn rất nhiều.

“Túc Vương, điều này sao có thể?” Nàng không tin, quá ảo tưởng. Một người tuân mỹ lịch sự tao nhã như vậy mà lại là Túc Vương trong truyền thuyết hung ác tàn bạo! “Sự thật luôn tàn khốc.” Nghĩ đến chuyện phát sinh trước đó không lâu trong mắt hiện lên chút đau buồn.

“Tiểu thư, Túc Vương rất mâu thuẫn.” Hồng Mai hoang mang cau mày.

Nàng cười cười, lật Nhất Hiệt thư ra.

Tiểu nha đầu còn đang nhăn mặt, “Hấn cứu người, lại hại người, rất không hợp lý.”

Tổng Vi Lương rất không để ý: “Em có thể coi hấn là kẻ điên.” (kẻ điên a, Dương ca mà nghe được thì... hắc hắc)

Hồng Mai nhìn chủ nhân, ghen ngào. Nói Túc Vương như vậy, tiểu thư thật thật to gan. (chính xác nha)

“Nhưng, tiểu thư, lão gia không phải muốn đưa người cho Túc Vương sao, vì sao hấn lại đem đuổi người về Thúy Trúc am?” Nghĩ tới việc này, tiểu nha hoàn chần chừ hỏi.

Nàng cười khổ lắc đầu, không trả lời nói lảng sang chuyện khác. “Hong Mai, quay về am giúp ta lấy bản kinh Phật đi, ta muốn tĩnh tâm.” Nàng nói.

Hồng Mai chần chừ rồi đứng dậy rời đi.

Tâm trạng tiểu thư gần đây rất suy sụp, không ở bên cạnh tiểu thư, nàng cảm thấy không an tâm.

Vừa nghĩ vậy, nàng chạy thật nhanh, muốn đi nhanh về nhanh.

Bờ hồ lương đình chỉ còn lại mình Tổng Vi Lương, nàng buông sách, chậm rãi đi ra lương đình, sau đó dừng lại bên hồ, như có suy tư mà nhìn mặt hồ sáng trong như gương.

Lúc Phượng Liệt Dương đến, thấy nàng đang đứng bên cạnh hồ, làm người nhìn có cảm giác thê lương.

Một trận gió thổi qua, tay áo nàng nhẹ bay, dường như chỉ cần nàng bước thêm hai bước nữa là sẽ mọc cánh thành tiên, rời khỏi hồng trần không sạch sẽ này.

Hấn bắt động thanh sắc chậm rãi đến gần, sau đó kéo nàng vào lòng.

“Tổng Vi Lương, nàng muốn chết sao?”

“Vương gia suy nghĩ nhiều rồi.”

“Là bốn vương nghĩ nhiều sao?” Hấn hừ lạnh.

“Vương gia hay tự cho mình là đúng, tâm người vốn là thứ khó lý giải nhất trên đời, Vương gia lấy lòng mình nhìn tâm Vi Lương tất nhiên sẽ không chính xác.”

“Nếu không phải bốn vương suy nghĩ nhiều, thì nàng đã trầm lặng nhiều ngày nay như vậy chẳng lẽ là giả ư?”

Nàng cười khế, “Vương gia, ta đã ra ngoài ở nhưng Tổng gia cực khổ, chẳng lẽ ta có thể dứt khoát dứt bỏ ư?”

Hấn vòng tay bên hông nàng, giọng nói lạnh lùng như cũ. “Muốn làm bốn vương ấy nấy sao?”

“Vi Lương chưa bao giờ có hy vọng quá xa vời như vậy.”

“Người vương gia vẫn yêu chính là một Vi Lương thức thời, ha ha.” Nàng cúi đầu bật cười thật to, không mang chút vui sướng.

“Không được cười, thật khó nghe.” Hấn giễu cợt.

“ ”

Thân thể Phượng Liệt Dương cứng đờ, vì tay Tổng Vi Lương lại vòng quanh hông hấn. Đây là lần đầu tiên từ khi bọn họ quen biết tới nay, sau khi thân thể thân mật tiếp xúc, lần đầu tiên nàng chủ động ôm, tay của hấn càng siết chặt hơn.

“Phượng Liệt Dương, kỳ thật chàng yêu thích thiếp ư?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Hấn nhìn ánh mắt đen sẫm của nàng rất nhanh thấp giọng cười, “Nàng nói xem?”

“Yêu thích của chàng làm người khác nhìn không thấu.” Nàng đánh giá.

Hấn lại không tức giận, cười càng tươi.

[1] tham thiên: vào hầu

[2] thúc thủ vô sách: bó tay hết cách

[3] nói trúng tim đen

[4] ăn khuất

8. Chương 8

Hộ bộ Thị Lang Tổng Hải Trần đang ngồi tù, còn dây mơ rễ má tới rất nhiều người do Thái Sư cầm đầu, mà Thái Sư lại là cha của Thái Hậu, vẫn không cách nào tránh khỏi kết cục bi thảm bị Túc Vương lãnh khốc vô tình tịch thu tài sản và giết cả nhà. Nghe nói, Thái Hậu vì thế mà bệnh nặng không dậy nổi, cả vua và thần dân đều thấy hoảng sợ.

Nhưng ở ngoại ô kinh thành, Thúy Trúc am lại tĩnh lặng như trước, tuyệt không vì trong thành nổi gió mà thay đổi. Đằng sau tiếng tụng kinh của môn đồ là một tiểu viện độc lập, được bao bọc bởi Thúy Trúc am, đây cũng là nơi chiêu đãi khách hành hương tạm trú ở đây, khắp sân đâu đâu cũng trồng trúc xanh hoặc u lan, phù hợp với rừng trúc cao vút bên ngoài tường tạo thành một hàng rào bảo vệ.

Trong ngày hè nắng chói chang, tiểu viện lại đẹp dễ tươi mát như vậy, làm người ta lưu luyến không muốn về.

Tổng Vi Lương tựa trên ghế tre trước cửa sổ đọc sách, trên gối phủ một tấm vải mỏng manh. Mấy ngày nay toàn mưa, nên trong không khí phảng phất hương thơm mát mẻ, Hồng Mai lại khăng khăng muốn nàng giữ ẩm.

Tiểu nha hoàn chạy vội từ ngoài vào, “Tiểu thư, Tô công tử đến.”

Người trên ghế ngẩng người, chậm rãi quay đầu. “Tô công tử?”

“Đúng vậy, hắn còn dắt theo ngựa của tiểu thư.”

“Ở đâu?”

“Ở cửa sau.”

“Cho hắn vào.”

Cửa sau của am nỉ cô cách tiểu viện không xa, vì vậy mà Tô Ngọc Thư vào rất nhanh.

Khi hắn bước vào thì một làn gió mát rượi thổi qua, mà bóng dáng màu trắng mảnh khảnh đang đứng ngắm một gốc hoa lan, khí chất tỏa ra từ người nàng cũng như loài hoa lan mà nàng đang ngắm vậy.

“Vi Lương tiểu thư.”

“Không biết công tử tìm Vi Lương có chuyện gì?”

Đáy mắt hắn lướt qua một chút ảm đạm, khóe miệng cười thật miễn cưỡng. “Ta tới đem trả ngựa cho tiểu thư.”

Tổng Vi Lương khó hiểu nhìn hắn.

Giọng nói Tô Ngọc Thư thấp dần, “Nhìn con ngựa này ta mới hiểu lời nói hôm trước của tiểu thư, khúc mắc của nàng và Vương gia quả thật không liên quan tới ta.”

“Tô công tử. . . .”

“Vi Lương tiểu thư, nàng có cảm thấy hạnh phúc không?”

Nàng giật mình, hắn hỏi đột ngột khiến nàng thật khó trả lời.

“Thứ cho Vi Lương ngu dốt, vì sao công tử lại hỏi vậy?”

“Tổng phủ bị tịch thu.” Tô Ngọc Thư hỏi một đằng trả lời một nẻo [1].

Tổng Vi Lương cúi đầu nghiêng người, chăm chú nhìn hoa lan dưới chân, thật thần nhiên.

“Công tử muốn chất vấn Vi Lương ?” Lãnh huyết, ích kỷ, khoanh tay đứng nhìn?

“Trước khi Tổng đại nhân bị định tội, từng mời ta qua phủ, ta liền thấy Tàng Tuyết ở trong chuồng.” Mà người giỏi về thăm dò ý người qua lời nói và sắc mặt - Tổng Hải Trần nhận ra hần để ý tới Tàng Tuyết, liền tặng ngựa cho hần.

“Là Vi Lương mang nó vào kinh.” Nàng thay hần nói tiếp.

“Tàng Tuyết là do ngoại tộc [2] tiến cống, có thể ngày đi ngàn dặm mà lại thông minh hiểu người, người bình thường không thể tiếp cận, Túc Vương tự đắc rất yêu thích con ngựa này, chưa bao giờ cho người khác cưỡi.”

“Vi Lương không biết cưỡi ngựa.”

Mắt Tô Ngọc Thư hiện lên sự do dự, nhưng vẫn tiếp tục nói, “ Thanh danh Túc Vương xưa nay không được tốt, nhưng tiểu thư nếu ở cùng Vương gia cũng rất tốt.”

“Túc Vương mời ngài đến ư ?” Tổng Vi Lương nhắm mắt, nhẹ nhàng hỏi.

“Không phải, Tổng đại nhân tặng Tàng Tuyết cho ta, mà ta cảm thấy vật nên quy về chủ. Ông ấy cũng không có quyền tặng Tàng tuyết cho ai cả, nó là của tiểu thư.”

“Đúng như công tử nói, nó là của Túc Vương, công tử hần nên trực tiếp trả nó cho Túc Vương.”

“Nếu thật sự muốn trả lại, sợ rằng tiểu thư nên tự mình đi trả, nếu là người khác, chỉ sợ Vương gia sẽ tức giận.”

“Vi Lương đa tạ công tử đã trả Tàng Tuyết lại.” Nàng xoay người nhìn hần, nhẹ nhàng cúi chào, hoàn toàn chỉ là lễ nghi.

Tô Ngọc Thư nhìn nàng, đáy mắt hiện lên sự đau đớn, cắn răng: “Tại hạ không quấy rầy tiểu thư nữa, cáo từ.”

“Hong Mai, thay ta tiễn Tô công tử.”

“Dạ, tiểu thư.”

Hần xoay người đi thật nhanh, chỉ sợ chậm một bước lại không thể kiên quyết rời đi.

Tổng Vi Lương nhìn hần rời đi dường như có suy nghĩ gì.

Một đôi bàn tay to nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, một tiếng nói trầm thấp mà khêu gợi truyền vào tai nàng.“Sao vậy, luyến tiếc?”

“Muốn Vi Lương nói Vương gia mới là người luyến tiếc đã làm tổn thương Tô công tử.”

“Sao?”

“Trước kia hai người có ám muội thể nào, không phải tuyên bố với mọi người Tô công tử là người Túc Vương bảo vệ, sau lại quanh co lòng vòng làm hần hiểu được quan hệ của ta và chàng nhưng lại không muốn giáp mặt nói rõ, từ hai điểm này cũng đủ thấy Vương gia rất coi trọng Tô công tử kia.”

Hần khẽ hôn tai nàng, “ Nha đầu khôn lỏi, bốn vương làm sao mà buông tay được, tuy vậy, Vi Lương cũng mới chỉ biết một chút không biết hai.”

“Xin thỉnh giáo.” Tổng Vi Lương muốn tránh cái ôm của hần, ngược lại hần càng ôm chặt hơn, một đôi tay không kiêng nể ngao du trên người nàng.

“Có một số việc không biết vẫn tốt hơn, biết nhiều sẽ dẫn tới họa sát thân.”

Hong Mai vừa tiễn người xong lúc trở lại thấy người nào đó vô cùng thân thiết ôm ấp lấy tiểu thư, đỏ mặt, lập tức ra ngoài viện, đi dạo một mình.

Đang mãi tránh né ma quỷ không an phận, Tống Vi Lương vẫn chưa phát hiện nha hoàn đã trở về và cũng đã rời đi, mà Phụng Liệt Dương lại cười rất vừa lòng. Nha đầu kia thật thức thời.

“Ban ngày ban mặt, chàng nào loạn đủ chưa?” Nàng không thể giãi, then quá thành giận, thấp giọng khiển trách.

“Ban ngày ban mặt thì sao, luật pháp đâu có quy định ban ngày không cho phép sinh hoạt vợ chồng?” Hân nhướng mày, liền đem nàng từ chỗ ngồi vào sường phòng, đá mạnh lên cửa phòng. (ca thật vô sỉ nha)

Không lâu sau, trong phòng truyền ra ngoài tiếng giường gỗ kịch liệt lay động, cùng với tiếng phụ nữ thở gấp và tiếng gầm của đàn ông.

Ngoài phòng, tầng tầng lớp lớp mây trên bầu trời khiến cho sắc trời càng ngày càng âm u, mưa bụi tung bay.

Mưa rơi tí tách trên đất, đập vào lá trúc đang bay bay trong gió phát ra như đang nghẹn ngào.

Tống Vi Lương bình tĩnh trong giấc ngủ say, nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay to lớn đang đặt trên eo, đứng dậy khoác áo bước xuống giường.

Nàng đứng trước cửa sổ, xuyên thấu qua màn mưa nhìn về phương xa. Cha nàng hẳn đang trên đường đi lưu đày, mà nàng chỉ có thể đứng đây, bốn bề vắng lặng nhìn về phương xa.

Túc Vương không phải người có thể dễ dàng cầu xin, mà chuyện lần này cũng không thể cầu xin.

“Đêm mưa, nàng xem gì vậy?” Nàng rơi vào trong lồng ngực quen thuộc, bị hân ôm thật chặt.

“Vương gia đã tỉnh?”

“Trong lòng bốn vương thiếu nàng, làm sao có thể ngủ?”

Tống Vi Lương nhẹ nhàng nở nụ cười, “Vi Lương chẳng qua cũng chỉ là cái gối, muốn đổi cũng không khó.”

Dường như đêm nào hân cũng đến đây, dây dưa với nàng trên giường, sau đó luôn lặng lẽ rời đi khi trời vẫn chưa sáng, chỉ để lại cho nàng cảm giác lạnh lẽo, chán mềm trống rỗng, phẳng phất tất cả đều chỉ là mộng xuân.

Phụng Liệt Dương cười, “Lời này bốn vương nghe thế nào cũng có cảm giác nàng đang làm nũng?”

“Phải không?” Nàng từ chối cho ý kiến.

Hân ôm chặt lấy nàng đang nhìn về màn mưa trống rỗng, như không chút để ý hỏi: “Nàng nói giường nơi này và giường Vương Phủ có gì khác nhau?” Tống Vi Lương không trả lời.

“Vi Lương, không có nàng trên giường bốn vương thấy không quen, hiểu không?”

“Ta không muốn.” Nàng rời khỏi ngực của hân, trở lại giường.

Hân cũng vội vàng đi theo, lại đem nàng kéo vào trong lòng. “Nếu có một ngày, bốn vương chết, nàng có rơi nước mắt vì ta không?”

“Nước mắt vui mừng ư?” Nàng không sợ chết hỏi lại.

Phụng Liệt Dương lại cười, cắn một cái trên đầu vai trần của nàng. “Cảm thấy may mắn vì có thể thoát khỏi ta, có phải hay không?”

“Đó là phản ứng bình thường nhất của ta, không phải sao?” Nàng đau đớn, chau mày, cũng không quên chọc tức hân.

“Bình thường?” Hân cười rộ lên. Từ đầu tới cuối, trong mắt hân nàng chưa từng bình thường, rõ ràng không giống người thường, lại cố tình tự cho mình bình thường, không hề đặc biệt, nàng như vậy rất đáng yêu. (2 kẻ không bình thường tự cho mình là bình thường =.)

“Sắc trời không còn sớm, Vương gia cần phải đi rồi.” Nàng hoàn toàn không nhìn tâm tình sung sướng của hân, đuổi người.

“Lá gan càng ngày càng lớn.” Hắc ôm người vào trong lòng, bàn tay không giấu giếm dò vào trong vạt áo nàng, không kiêng nể gì cả.

“Thời gian. . . . A. . . . Không. . . . Không còn sớm. . . .” Lời nói cuối cùng biến mất trong môi hắc, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ tiếng hoàn toàn che dấu tiếng động trên giường.

Đêm hôm đó, Phượng Liệt Dương không rời đi.

Sáng sớm hôm sau bị thủ hạ vội vã kêu đi.

Tổng Vi Lương không biết kinh thành phát sinh biến cố gì, nhưng dám khẳng định tình thế nghiêm trọng mới có thể làm mặt hắc hiện lên sự bối rối cùng tức giận như vậy.

Không liên quan đến chuyện của nàng, nhưng cả một ngày nay, tâm trạng nàng đều rất bất ổn.

“Tiểu thư cầm sách ngược.” Hồng Mai nhắc nhở.

“Tiểu thư, trà đồ.”

“”

Cuối cùng, nàng bị Hồng Mai ấn ngồi trên ghế dựa ngoài phòng bên cạnh chậu hoa lan.

Kinh thành rất loạn, nghe nói hoàng đế trong cung bị người hạ độc tính mạng bị đe dọa, Thái Hậu triệu quần thần lên điện, mũi dùi nhằm về phía Túc Vương thiên tuế.

Đây là tin tức Hồng Mai sau khi trở về thành nghe được.

Mà Tổng Vi Lương rốt cuộc cũng hiểu vì sao sắc mặt Phượng Liệt Dương lúc rời đi lại khó coi như vậy. Đây là bàn cờ, người thiết lập ván cờ rất có khả năng là Thái Hậu. Thái Hậu vì báo thù thay cha là người có khả năng nhất, nhưng nếu là vì thế xuống tay với con mình, chẳng những cực đoan, lại rất máu lạnh.

Nàng nhìn về phía kinh thành, thở dài. Hoàng tộc có quá nhiều thứ thân bất do kỷ, có đôi khi còn không an nhàn bằng dân thường.

Ánh mắt dừng trên người Tàng Tuyết đang ăn cỏ cách đó không xa, sau khi tháo dây cương, Tàng Tuyết thoát nhìn rất cao hứng, đầu tiên là tung tăng chạy ở vùng lân cận nửa ngày, rồi mới im lặng ăn cỏ uống nước bên hồ.

“Túc Vương không sao chứ tiểu thư?” Hồng Mai hơi lo lắng.

Tổng Vi Lương nhìn nàng, “Đấy không phải chuyện chúng ta cần lo lắng.”

Không cần phải hoài nghi năng lực Phượng Liệt Dương, đối với kẻ địch, mặc kệ là ai hắc tuyệt không nương tay.

Hồng Mai thận trọng nhìn nét mặt chủ nhân, cuối cùng ngửa mặt nhìn trời than thở.

Mấy ngày nay trong lòng không yên, nhưng bây giờ nói ra, đó là tiểu thư của nàng, vĩnh viễn không dễ dàng yếu đuối bày tỏ lòng mình trước mặt người khác.

Lúc này đột nhiên một đám người áo đen từ bốn phương tám hướng xuất hiện, nháy mắt đã vây các nàng ở giữa.

Hồng Mai bị dọa, mặt trắng bệch, nhưng vẫn kiên định che chắn cho người đằng sau.

“Các người là ai? Ban ngày ban mặt muốn làm gì?”

Ánh mắt trời xuyên qua khe hở lá cây rơi trên những ngọn đao, phản chiếu lại thật chói mắt lạnh lẽo.

Ánh mắt kẻ áo đen cũng sắc lạnh như đao kiếm, trong lòng Tổng Vi Lương hiện lên dự cảm bất an.

Cảnh tàn sát diễn ra trong nháy mắt, mấy bóng người màu xanh lên vào trong tích tắc, tiếng đao kiếm va chạm cùng tiếng kêu rên khiến khung cảnh rừng rợn ghê người.

Tổng Vi Lương bị nha hoàn che chở thật khó chạy trốn.

“Tiểu thư chạy mau. . . . A. . . .”

Nàng nghe được tiếng kêu thảm thiết của Hồng Mai, muốn quay đầu nhìn, lưỡi đao dường như dính bên má nóng, khóe mắt chỉ kịp thấy Hồng Mai ngã trên vũng máu, kẻ áo đen đuổi theo phía sau khiến nàng chỉ có thể tiếp tục né tránh.

Nàng chạy không nhanh, cánh tay liên dính một đao, đau nhức làm nàng đổ mồ hôi lạnh, bước chân càng hỗn loạn.

Phía sau lại truyền đến tiếng va chạm của đao kiếm, nàng cũng chẳng thèm quay đầu, vẫn tiếp tục chạy về phía trước theo bản năng. Kẻ áo đen là ai, mà mấy người áo xanh là ai, nàng cũng chẳng rảnh rỗi để suy nghĩ, máu chảy trên cánh tay rơi xuống cỏ xanh, mồ hôi lăn trên hai má, nàng chỉ có thể quật cường cắn môi, không kêu lên.

Trong hoảng hốt, nàng nhìn thấy Tàng Tuyết nhuốm máu, sau đó chật vật lên ngựa. Nằm rạp người trên lưng ngựa, chỉ nghe bên tai vù vù tiếng gió, ý thức dần dần biến mất, trước mặt tối sầm.

Mà kẻ áo đen đuổi Tàng Tuyết đang chở Tống Vi Lương tới sát sườn đồi, nhún người nhảy xuống vách núi vạn trượng.

Hoàng đế tỉnh lại, biến nguy thành an, Thái Hậu lại chết bất đắc kỳ tử trong cung.

Sau khi an táng Thái Hậu, Túc Vương phụ tá hoàng đế tròn mười ba năm yêu cầu bỏ hết chức tước, biến mất không có tin tức, hoàng đế đã phải rất nhiều người tìm kiếm, nhưng trước sau vẫn không có kết quả.

Nửa năm sau, trong một hiệu cầm đồ, một thợ săn cầm một đôi vòng ngọc khắc hoa màu xanh biếc, lại bị vài người không biết tốt xấu bắt được.

Hồng Mai đang cầm vòng ngọc được bọc trong vải bông, trông mắt rưng rưng, kích động nói không ra lời.

Thợ săn thật thà phúc hậu nhìn nàng, hồ nghi hỏi: “Chẳng lẽ cô nương biết chủ nhân vòng ngọc?”

“Thợ săn đại ca, là của tiểu thư nhà ta, nàng có sao không, nàng đang ở đâu?” Sau khi Hồng Mai trấn tĩnh lại vội vàng truy hỏi.

“Vòng tay này là của một cô nương tặng cho ta.”

“Tại sao lại đưa người vật này? Trên người tiểu thư còn có trang sức khác, đây là đồ cưới phu nhân để lại cho tiểu thư, nàng tuyệt đối sẽ không tặng người khác.” Nàng không tin.

Thợ săn gãi đầu, ” cô nương kia bị thương rất nặng, thứ đáng giá trên người đều đã cho thầy thuốc khi chữa bệnh rồi, đây là đồ tạ lễ cô nương kia đưa cho ta trước khi đi.”

“Không thể có chuyện đó, đây là vật tiểu thư quý trọng nhất.” Hồng Mai vẫn không tin.

Đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một người xông tới, ngay lập tức tóm chặt vật áo thợ săn kia, lạnh lùng nói: ” Nàng ở đâu?”

“Khụ. . . .” Thợ săn bị lực tay của đối phương ép không nói ra lời.

“Chủ nhân, hần không thể nói.”

“Đúng nha, cô gia, người thả lỏng đi.”

Phượng Liệt Dương mới hơi buông tay ra, ánh mắt nhìn chằm chằm thợ săn, “Nói, nàng ở đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Không biết.”

“Có phải người hại nàng hay không, chiếm vòng tay của nàng?” Ánh mắt Phượng Liệt Dương lập tức sắc bén.

Thợ săn sợ tới mức chân hơi mềm nhũn, vội vàng phản bác, “Không có không có, cô nương kia dường như quên rất nhiều chuyện, ngay cả tên cũng là sau này mới nhớ lại.”

“Mất trí nhớ?” Hần sợ run lên, sau đó lại hỏi thợ săn. “Nàng gọi là gì?”

“Ta nghe cô nương kia nói, con ngựa trắng đã cứu nàng, cho nên nàng lấy họ bạch họ, danh là tuyết.”

“Bạch Tuyết.” (ta đang nghĩ tới BT và 7 chú lùn, có thợ săn, hoàng hậu độc ác, hoàng tử, thật biết chọn tên *gật gù* mà trong này ko có 7 chú lùn,)

Phượng Liệt Dương buông thợ săn ra, nắm chặt nắm đấm.

“Nàng rời đi lúc nào?”

“Ba tháng trước.”

“Vậy sao đến giờ mới đến cầm vòng tay?”

“Trong nhà vợ ta sinh con, cuộc sống túng thiếu, lúc này mới nghĩ dùng vòng tay do cô nương kia lưu lại.” Thợ săn đổ mồ hôi lạnh.

“Người đâu, cho hần năm mươi lượng bạc.”

“Dạ, chủ nhân.”

“Tạ ơn gia gia.”

“Nàng có nói đi đâu không?”

“Tiểu nhân cũng có hỏi, nàng lúc ấy cười cười, chỉ nói một câu, thiên hạ to lớn không nơi nào không thể đi, nếu không có trí nhớ trước kia, liền tích lũy lần nữa.”

“Tiểu thư. . . .” Hồng Mai rơi lệ. Quả nhiên là tiểu thư của nàng, cho dù gặp rủi ro, cho dù mất trí nhớ, vẫn bình tĩnh, tiêu sái.

“Người đi đi.”

Thợ săn như được đại xá, ôm bạc chạy thật nhanh

Phượng Liệt Dương vô lực ngồi trên ghế. Thiên hạ to lớn, muốn tìm một người, nói dễ hơn làm? Nhưng tinh thần của hần lại tốt lên. Chỉ cần nàng còn sống, hần nhất định sẽ tìm thấy nàng. Muốn thoát khỏi hần, không dễ dàng như vậy.

Nàng tốt nhất đừng có giả cho người khác, sinh con, nếu không cho dù phải cướp vợ người thì hần cũng muốn đoạt nàng trở về. (cường hào thủ đoạt a)

“Cô gia, chúng ta đi đâu tìm tiểu thư ạ?” Hồng Mai đau khổ hỏi.

Hần cau mày suy nghĩ, sau đó nói: “Tiểu thư nhà người có thể có nơi nào nhớ mãi không quên sao?”

Nàng mờ mịt lắc đầu, “Tiểu thư hàng năm ở trong phủ, chưa từng nghe người nói đến nơi nào nhớ mãi không quên.”

Phượng Liệt Dương bật cười. Đúng nha, nàng là một thiên kim tiểu thư, cũng không phải nam nhi có thể dạo chơi trong thiên hạ, làm sao có thể có nơi nào nhớ mãi không quên ?

Mùa đông đã đến, thời tiết lạnh giá như đòi mạng người.

Một người ăn mặc kín đáo đi vào trong một tiệm thêu.

Trong cửa hàng người làm thuê vừa nhìn thấy nàng, mặt mày liền vui vẻ. “Bạch cô nương, lại tới đưa vải thêu.” Bạch cô nương dù nhìn thế nào cũng không giống một người thêu vải, ngược lại có vài phần khí chất tiểu thư khuê các, mặt mày tú lệ, cử chỉ tao nhã, khiến mọi người thấy rất thoải mái.

“Chào tiểu nhị ca.” Người tới vừa nói, vừa cầm bọc vải xanh mở ra trên quầy, lấy mấy tấm thêu linh động ra.

Tiểu nhị nhìn vài bức sau đó lấy tiền công đưa cho nàng.” Vải thêu của Bạch cô nương luôn chất lượng, đây là tiền công của cô.”

“Cám ơn tiểu nhị ca, ta đi đây.”

“Bạch cô nương đi thông thả.”

Bạch Tuyết cất tiền công rồi đi trên đường cái rét lạnh.

Sắc trời đã hơi tối nên người đi trên đường cũng thưa thớt, mà ngày mai nàng cũng muốn tới nơi khác, theo bản năng sờ túi. Phí đi đường như vậy chắc là đủ.

Khi nàng tỉnh lại giữa thâm cốc, trong đầu trống rỗng, ngay cả mình là ai cũng không nhớ. Khi nhìn thấy con ngựa trắng dưới thân, đầy máu thì nước mắt mơ hồ chảy xuống, trực giác mách bảo nàng con ngựa này đã cứu nàng.

Cho nên, khi nàng hấp hối leo ra khỏi thâm cốc, được người khác cứu, sau khi tỉnh lại, liền quyết định lấy tên mình là Bạch Tuyết để tưởng nhớ con ngựa trắng đã cứu nàng.

Kỳ thật, nàng cũng không biết mình muốn đi đâu, nhưng sâu trong đáy lòng có một giọng mách bảo, phải đi thật xa, càng xa càng tốt.

Có khi, tỉnh mộng giữa đêm khuya, nàng mơ thấy một nha hoàn cả người đầy máu hô gì đó, khi nàng tỉnh lại nước mắt rơi đầy mặt, nhưng mỗi khi nàng cố gắng nhớ lại thì đầu sẽ đau đến kịch liệt, làm nàng chỉ có thể buông xuôi. Khi nàng đi qua góc đường gặp một gia đình thì không tìm được mà dừng bước, thấy ngoài tường là một cảnh hồng mai kiêu ngạo, nở rộ trước gió trông thật đẹp.

Nàng thích hoa mai, nhất là hồng mai, mỗi lần nhìn hồng mai là nàng lại nghĩ tới nha hoàn cả người toàn máu kia, nàng thậm chí còn cảm giác nha hoàn kia tên Hồng Mai.

Bạch Tuyết, Hồng Mai, ha. Nàng bật cười khê. Đi với nhau lại càng tô thêm vẻ đẹp.

Bởi vì thấy cảnh hoa mai kia, tâm tình Bạch Tuyết cao hứng vô cùng, ngay cả cước bộ cũng nhẹ nhàng, vừa chà xát tay, vừa tìm nhà trọ.

Một con ngựa chạy từ trong ra, vài người sợ hãi la lớn.

Bạch Tuyết ngạc nhiên nhìn con ngựa kia chạy về phía mình, dường như theo bản năng mà lách mình né qua, trong đầu hiện lên một đoạn kí ức ngắn ngủi, tựa như có người ác ý không điều khiển con ngựa, làm nàng sợ tới mức ngã nhào trên đất, lại bật cười ha ha.

(tỷ ý đang nhớ tới thời điểm bị Dương ca ép học cưỡi ngựa đấy, tội ghê cơ)

Nàng không nhìn rõ mặt người nọ, tất cả âm thanh đều trở nên mơ hồ. . . . Đầu nàng lại đau lên, nàng ôm đầu, chậm rãi kẻ lên tường, cố gắng buông thả trí nhớ trong đầu.

Không nghĩ, nàng không muốn nghĩ.

Dần dần, đau đớn biến mất, nàng vịn tường đứng lên, con ngựa kia đã không thấy bóng dáng, mà người ven đường thấy nàng đứng lên, trên mặt bình thường, lại tiếp tục làm việc.

Dân chúng, phần lớn đều lương thiện, không giống quan gia. . . . Nàng lại thất thần. Vì sao nàng có ý nghĩ như vậy? Bạch Tuyết mất hồn mất vía nhẹ nhàng quay về nhà trọ, rửa mặt chải đầu rồi đi ngủ sớm.

Nhưng, trong mộng tiếng đao kiếm chém giết rõ ràng và tiếng kêu thê lương của cô gái, còn có. . . . Còn có. . . . Nàng giật mình tỉnh lại, người đầy mồ hôi, liền đứng dậy đến bên bàn rót một ly trà lạnh.

Ác mộng, lại là ác mộng.

Ác mộng bị người đuổi giết vẫn quấy rầy nàng khiến nàng ngủ bất an, đêm không thể say giấc, giống như bị mắc xương cá ở cổ họng, nuốt không trôi nhả không ra.

Lau mồ hôi lạnh chảy trên trán, nàng định thần lại. Không sợ, đây là quán trọ, không phải cái cốc sâu vạn trượng đầy dã thú kia, không tràn đầy lạnh lẽo và tuyệt vọng.

Có vài lần thiếu chút nữa trở thành thức ăn ngon trong miệng dã thú khắc ghi trong đầu nàng, chỉ hơi không phòng bị sẽ có con vật gì đó nhảy ra từ trong đêm tối. Một đôi mắt xanh lè, cả miệng phun đầy nước miếng. . . . Nàng chật vật, bắt đầu ôm chặt thân thể.

Không sợ, nàng không sợ, nàng không ngừng tự nhủ. . . Trong mơ mơ màng màng, nàng rốt cục không an ổn đi vào giấc ngủ, nhưng lần này không mơ thấy gì cả cho tới hừng sáng.

Sau khi thanh toán tiền phòng trọ, nàng gánh bọc hành lý ra khỏi thành, khi đi ngang qua một miếu thờ ngoài thành thì dừng bước.

Có lẽ, bùa cầu bình an sẽ làm nàng ngủ được an ổn hơn vào ban đêm.

Miếu tuy rằng không lớn nhưng hương khói lại cực vượng, vì nàng ở ngoài miếu nên nhìn thấy một chiếc xe ngựa to, trang sức trên xe mang vài phần quý khí.

Mua ba cây hương, nàng thành kính đi vào đại điện, hi vọng Phật tổ có thể phù hộ nàng.

Cùng lúc đó, nàng cảm thấy một ánh mắt mãnh liệt nhìn mình chăm chú, điều này làm cho nàng quay người lại. Một nam tử mặc áo gấm màu trắng tuấn mỹ, cho dù là khoan tay đứng đó cũng mang đầy áp lực vô hình.

Một đoạn kí ức ngắn hiện lên trong đầu, Bạch Tuyết thống khổ ôm đầu ngồi xổm xuống. Không cần nhớ, nàng không cần nhớ. . . .

“Vi Lương ——” có người chạy vội tới, nàng nghe thấy một cái tên không hiểu sao thật quen thuộc. - Vi Lương, mở cửa sổ đón gió đi - không nhớ ai đã từng nói vậy.

“Đau, đau quá. . . . Ta không cần nhớ. . . .”

“Được, Vi Lương, chúng ta không nhớ, không nhớ. . . .” Một vòng tay quen thuộc ôm nàng vào lòng, giọng nói dẫn dắt lộ ra chút vui mừng.

Hồng Mai đang lạy khấn cầu Phật thấy một màn như vậy thì nước mắt rơi đầy mặt. Tiểu thư, chúng ta rốt cuộc đã tìm thấy người!

Chú thích:

[1] đáp phi sở vấn: hỏi một đằng trả lời một nẻo

[2] nước ngoài

9. Chương 9

Nàng nhận ra Hồng Mai rất nhanh, nhưng đối với hắn lại luôn mang theo vài phần phòng bị, điều này làm trong lòng Phượng Liệt Dương cảm thấy rất không vui.

“Công tử là chồng của ta?” Nàng hoài nghi nhìn hắn.

Phượng Liệt Dương không chút chột dạ gật đầu, “Đúng.” (Dương ca rất gian trá a)

“Hồng Mai, thật ư?” Nàng chứng thực với nha hoàn.

Hồng Mai dưới ánh mắt người nào đó, trái lương tâm trả lời, “Đúng vậy, tiểu thư.” Dù sao nàng cũng gọi cô gia rồi, tiểu thư cùng cô gia cũng sớm có vợ chồng chi thực [1], cũng không tính là nàng nói dối. Vì thế, Hồng Mai cũng yên lòng yên dạ.

“Nhưng sao ta cảm giác không phải?” Tống Vi Lương thì thào.

“Ảo giác.” Có người ngay thẳng mang theo nghiêm túc, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết nói dối.

Tổng Vi Lương không tin hẳn, nhưng mọi người đều nói họ là vợ chồng nên nàng cũng chỉ có thể ở cùng hẳn trong một phòng.

Nhìn vẻ mặt phòng bị của nàng, Phượng Liệt Dương cảm giác nhớ tới khoảng thời gian bọn họ mới quen, khi đó nàng cũng không phòng bị mình như bây giờ.

“Nàng thật sự không nhớ ta?”

Nàng lắc đầu.

“Vi Lương. . . .”

Nhìn vẻ mặt ảm đạm của hẳn, nàng bổ sung: “Ta cảm thấy ngực của ngươi rất quen thuộc, rất an toàn.” Nhưng nàng không đành lòng đem khuôn mặt tuấn tú trước mắt đặt cạnh người xấu xa trong đoạn kí ức trong đầu.

Phượng Liệt Dương vui hơn, vừa kéo nàng vào lòng, vừa chống cằm ở hõm vai nàng, thở dài: “Thì ra nàng cũng không hoàn toàn quên ta.”

Nàng trầm mặc, sau đó mở miệng, “Ta mệt, muốn đi ngủ.” Có người giúp đỡ, có lẽ nàng sẽ không lại mơ thấy ác mộng chứ.

“Được.” Hẳn hơi hưng phấn khác thường.

Rất nhanh, nàng biết được sự hưng phấn của hẳn từ đâu mà có.

“Ta không nhớ gì cả, tạm thời công tử không nên đụng vào ta.” Nàng thương lượng với hẳn.

Hẳn vuốt mặt nàng, quyến luyến nhìn mắt nàng, giọng nói mang theo mỉa mai: “Vi Lương, chúng ta đã thật thật lâu không thân thiết rồi, có lẽ, nàng có thể từ đó mà nhớ tới một ít gì đó?”

Nàng dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn hẳn.

Phượng Liệt Dương không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trực tiếp dùng hành động thay thế ngôn ngữ, ngựa quen đường cũ động đến nàng, làm nàng cũng trầm luân trong thế giới của hẳn.

Đến khi màn dao động kịch liệt chấm dứt, đêm đã khuya, mà tinh thần Phượng Liệt Dương vẫn hưng phấn như cũ. Tìm nàng lâu như vậy, lại có thể cảm nhận nàng ở trong lòng khiến hẳn cảm động. Loại tình cảm vui sướng này đã lâu lắm rồi hẳn mới lại có.

Cảm tạ ông trời, đã để nàng hoàn hảo không thương tổn trở lại bên cạnh hẳn.

Người trong lòng giật mình, hai tay gắt gao bám vào eo hẳn, dường như gặp phải chuyện gì thật đáng sợ. Phượng Liệt Dương cúi đầu nhìn nàng, thấy trán nàng chảy kín mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng tái nhợt như giấy, môi không ngừng run run lại không phát ra tiếng gì.

Nàng đã bị khiếp sợ thế nào? Hẳn vỗ nhẹ lưng nàng, ôn nhu trấn an, “Vi Lương, không sợ, có ta ở đây, có ta ở đây. . . .”

Dần dần, người trong lòng bắt đầu thả lỏng, biểu tình cũng trở nên bình thường.

Sau đó Phượng Liệt Dương lại phẫn nộ, chỉ một lúc sau nàng lại bị ác mộng quẩn thân, cả người đổ mồ hôi lạnh. Thái Hậu chết tiệt, nếu không phải bà ta phái sát thủ đi giết nàng để trả thù hẳn, Vi Lương của hẳn làm sao có thể như bây giờ? Ban cho bà ta một ly rượu độc đã là rất hời rồi. Tổng Vi Lương nghe giọng nói nhu hòa trấn an của hẳn dần dần bình tĩnh, rồi đi vào giấc ngủ.

Hẳn ôm người trong lòng, phẫn nộ nắm chặt tay, hẳn không thể về kinh thành ngay lúc này, đào mộ Thái Hậu lên, hành hạ cho hả giận (huynh à dù sao người ta đã chết rồi mờ =.= *nhủ thâm* ko thể đắc tội với Lương tỷ a)

“Nàng muốn đi Ích Châu?” Khi bọn họ ngồi trên xe ngựa tiến về Ích Châu thì Phượng Liệt Dương ôm nàng nửa tựa vào nệm êm, đôi mắt nhắm hờ, dường như không chút để ý hỏi.

“Sao chàng biết?” Tổng Vi Lương kinh ngạc.

Nơi nàng sống lâu nhất là Ích Châu, cho nên hẳn cả gan đoán nàng có thể sẽ về Ích Châu.

Quả nhiên, bọn họ đang trên đường đi Ích châu thì gặp nàng.

Tính toán thời gian, lộ trình của nàng sẽ không chậm, nhưng tiền không đủ dùng nên cứ đi một đoạn nàng phải ngừng, hẳn đi xe ngựa sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Dọc đường đi, Hồng Mai gặp miếu liên cúng bái mong Phật tổ phù hộ, cuối cùng lại thấy nàng ở Phật Môn.

“Nàng lớn lên ở Ích Châu, nơi đó chắc để lại ấn tượng sâu đậm nhất.” Hấn nói.

Nàng mấp máy môi, gật đầu, “Khó trách ta cứ theo bản năng mà đi về Ích Châu.”

“Còn nhớ rõ tên thật của ta không?” Lúc này hẳn mới nhớ tới một ngày trước kia, nàng sống chết không muốn biết tên của hẳn, mà hẳn kiên quyết nói tên cho nàng.

Tổng Vi Lương lắc đầu.

Tay bên hông nắm thật chặt, giọng nói lộ ra vài phần cô đơn, “Cứ quên ta như vậy sao?”

Nàng không dám nói cho hẳn, trong đầu nàng thường xuyên xuất hiện một giọng nói của nam nhân rất đáng giận y hệt giọng hẳn, nàng nghĩ, nếu nói chuyện này hẳn còn bị đả kích lớn hơn. (cho chừa á, dám ăn hiếp Lương tử, nói luôn đi Lương tử, sợ gì, Dương ca: hử *nhường mày*, ta *run run* em sai rồi *nửa khóc nửa cười*)

Trong trí nhớ ít ỏi của mình, tất cả đều là hành vi ác liệt của người này, nên nàng rất nghi ngờ chuyện hẳn là chồng của mình. Nhưng thân thể của nàng lại vô cùng quen thuộc với sự thân thiết của hẳn. Thời tiết bên ngoài tuy vẫn rét lạnh nhưng bên trong xe lại rất ấm áp vui vẻ, khi nàng nhắc rèm xe lên quan sát bên ngoài thì cơn gió mùa thu thổi qua làm nàng co rúm lại.

“Gió lạnh lắm, cẩn thận.” Một cái chăn mỏng được đắp lên người nàng.

Gió lạnh thổi vào cửa sổ xe, nhìn cảnh vật bên đường không ngừng trôi qua, Tổng Vi Lương như nghĩ gì đó, “Mỗi khi ta ngồi trên xe ngựa thì luôn có những đoạn kí ức nhỏ hiện lên trong đầu.”

“Là gì?” Hấn hứng thú hỏi.

“Cường đạo.” (cướp)

“Lúc nàng theo cha nhận chức [3] vào kinh, quả thật có gặp cướp.”

“Còn có con ngựa trắng.” Vì sao nàng lại nhớ cường đạo cướp con ngựa trắng? Nhưng con ngựa trắng rõ ràng đã cứu mình, nàng nghĩ thế nào vẫn không thể giải thích được.

Khi nàng hỏi người nào đó thì sắc mặt hẳn lại biến đổi.

Nhìn vẻ mặt nàng hoang mang vô tội, tức giận chưa kịp phát tiết lại cứ thế mà biến mất. Có lẽ trong lòng nàng thì hẳn cũng giống với cường đạo (*gật gù*chính xác a, Dương ca*lườm*, ta*cảm miệng lưỡi xa*)

Sau đó nghĩ đến những chuyện mình đã từng làm, hẳn bật cười. Không trách nàng nhớ nhầm như vậy. Hấn ôm chặt nàng, cảm thán: “Thì ra đến Tàng Tuyết cũng để lại ấn tượng sâu sắc với nàng hơn là ta.”

“Nó đã cứu ta. ” Tổng Vi Lương nghiêm túc nói: “Nếu không phải nó ở dưới người ta, chỉ sợ ta đã tan xương nát thịt.”

Phượng Liệt Dương không kìm được mà nhắm mắt lại, cố gắng xua đi hình ảnh đáng sợ hiện ra trong đầu. Kết quả như vậy hẳn không chịu nổi.“Nàng còn sống, cũng đủ để ta cảm tạ Phật tổ.”

“Trong đầu ta thường hiện lên khung cảnh rừng trúc hùng vĩ, còn một cái hồ, một chòi nghỉ mát, đó rốt cuộc là nơi nào?”

Khóe miệng hẳn cong lên, giọng nói trở nên nhẹ nhàng gợi cảm, hôn lên mặt nàng, nói: ” Nơi nàng theo ta tư thủ [4].”

“Phải không?” Nàng hoài nghi nhìn hẳn.

Nhân phẩm của hấn không đáng tin như vậy sao? Nàng lại nghi ngờ độ tin cậy của hấn.

“Đương nhiên là. . . .” hấn như nghĩ đến cái gì đó, nhướn mày: “Ta thấy chúng ta vẫn nên trở lại kinh thành, có lẽ nơi có thể giúp nàng mau chóng khôi phục trí nhớ hơn Ích Châu.”

Nghe thấy hai chữ “Kinh thành”, nàng co người lại theo bản năng, lắc đầu, “Ta không muốn trở lại kinh thành.” Phượng Liệt Dương bị đá kích, “Vì sao? Nơi đó có nhà của chúng ta.”

“Dao kiếm, đuổi giết, máu, kêu thảm thiết. . . . Đau. . . .” Nàng che đầu mình, kêu đau.

“Không trở về, chúng ta vĩnh viễn không trở về kinh thành, không đau, Vi Lương, chúng ta không trở về nữa. . . .” Hấn ôm nàng thật chặt. Nàng dần dần bình tĩnh trở lại, hai tay vòng quanh hông hấn, trên mặt vẫn còn vẻ hoảng loạn, rúc vào ngực hấn mà ngủ.

Hấn chạm tay lên mặt nàng, đôi mắt sâu tối như biển cả khiến lòng người sợ hãi.

Khi mọi người vẫn chưa có nhận thức thì mùa xuân đã âm thầm lặng lẽ kéo đến, đến lúc nhận ra thì vạn vật đã khoác trên mình một màu xanh biếc. Đoàn người thông thả mà nhàn nhã tiến vào thành Ích Châu.

Một chiếc xe ngựa to lớn, đơn giản nhưng cũng không kém phần tinh xảo, theo sau là một chiếc xe ngựa nhỏ, mà bên cạnh xe ngựa là mười mấy người áo xanh khuôn mặt nghiêm nghị theo hầu.

Người trong xe vén rèm lên hé lộ dung nhan tú lệ mà tao nhã, nhìn như đã từng thân thuộc với nơi đây, nàng thì thào, “Cảm giác này rất thân quen.”

Người đằng sau ôm nàng, thản nhiên cười. Tất nhiên rất thân quen, ngày này năm ngoái nàng vẫn còn theo cha vào kinh. Năm ngoái nàng rời khỏi Ích Châu, bây giờ lại trở lại Ích Châu, khung cảnh tương tự quả nhiên khơi gợi trí nhớ của nàng, điều này làm hấn rất hài lòng. Tuy rằng nàng không nhớ rõ chuyện trước kia nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của bọn họ bây giờ, nhưng hấn rất không thích nàng bị ác mộng quấy nhiễu.

Mà sợ rằng, chỉ khi nàng nhớ hết tất cả mọi chuyện mới có thể cắt đứt ác mộng như hình với bóng kia. Nếu Ích Châu không thể giúp nàng khôi phục trí nhớ, như vậy cũng đành phải dùng loại thuốc mạnh nhất —— trở lại kinh thành.

Đương nhiên, hấn sẽ gạt nàng.

Gần giữa trưa, bọn họ nghỉ tạm ở một quán trọ bên đường.

Tuy vậy, khẩu vị Tống Vi Lương lại vẫn không tốt, sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn không có hứng thú với đồ ăn trên bàn chỉ nói muốn quay về nghỉ ngơi.

Gần đây, nàng luôn mệt mỏi, thiếu sức sống.

Nhìn Hồng Mai đỡ nàng lên xe ngựa, Phượng Liệt Dương đã quyết định.

“Sau khi vào thành, ta muốn gặp thầy thuốc tốt nhất.”

“Dạ, chủ nhân.” Một người hầu lĩnh mệnh rời đi.

Đợi đến khi xe vào thị trấn kế tiếp thì người áo xanh kia đã hoàn thành sứ mệnh, mang một thầy thuốc đến chờ ở cửa thành.

Thầy thuốc lên xe bắt mạch cho Tống Vi Lương đang ngủ mê man, lúc nào nàng cũng ngủ, trên đường đi cứ nửa tỉnh nửa ngủ.

Mây lão thầy thuốc nhăn tít lại, như suy tư mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cau mày đang nằm ngủ.

“Nàng rốt cuộc bị sao?”

Lão thầy thuốc thở dài nặng nề.

Phượng Liệt Dương mày sít chặt, “Rất nghiêm trọng sao?”

“Thân thể vị phu nhân này rất suy yếu, lúc này có thai với nàng là gánh nặng quá lớn. Hơn nữa, phu nhân thấy khó chịu vì không ngủ được.” (*tung bông, tung hoa* có baby rồi nè)

Hắn chờ người ra.

“Đại phu, người nói tiểu thư nhà ta mang thai?” Hồng Mai vui mừng.

“Đúng vậy.” Đại phu gật đầu.

“Tình hình rốt cuộc thế nào?” Hắn cố gắng áp chế tâm trạng, kiềm chế kích động hỏi.

“Chúng ta xuống xe rồi nói.” Lão đại phu vừa nói vừa xuống xe.

Phượng Liệt Dương nhìn người đang ngủ, cũng xuống xe.

“Có lời gì, người cứ nói thẳng.” Hắn nói thẳng vào trọng tâm.

Lão thầy thuốc gật đầu, “Tốt lắm, lão hủ cũng không quanh co lòng vòng, mạch tượng phu nhân rất không ổn định, tình hình thai nhi không được tốt, khả năng sảy thai rất cao, công tử tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý.”

“Nếu không có đứa bé, thân thể của nàng có thể tốt hơn hay không?”

Lão đại phu hơi lấp bắp kinh hãi, không đoán ra công tử mang theo quý khí này sẽ đặt câu hỏi như vậy. Nhưng hắn dù sao cũng đã trên năm mươi, đã trải đủ sự đời, rất nhanh liền thu lại kinh ngạc, nói: “Nguyên nhân bệnh của phu nhân không phải do thai nhi, muốn giúp phu nhân hồi phục, phải trị chứng bệnh bóng đè [6] của nàng.”

Phượng Liệt Dương suy nghĩ một lúc, nói: “Nàng chịu khiếp sợ quá lớn, bây giờ bị mất ký ức.”

Lão đại phu cả kinh.

Hắn nói tiếp: “Nàng không muốn nhớ lại chuyện trước kia, nếu làm vậy nàng sẽ rất đau khổ. . . .” Hắn không nói gì thêm.

Lão đại phu hiểu, hơi tán thưởng hắn, vuốt cằm nói: “Phu nhân có trạng thái như công tử sẽ rất hạnh phúc.”

Trong lòng Phượng Liệt Dương chua xót. Nàng bị như vậy cũng là vì hắn.

“Công tử, có đôi khi muốn trị thương phải dùng thuốc mạnh, có thể làm bệnh nhân đau khổ nhưng đau dài không bằng đau ngắn, đến đúng thời điểm, nhấn tâm mới là cách chữa bệnh tốt nhất.”

Hắn gật đầu, “Cám ơn đại phu, ta biết nên làm thế nào.”

Sau khi được đại phu khám và chẩn bệnh, đoàn người Phượng Liệt Dương cách Ích Châu chưa đến mấy trăm dặm liền quay đầu đi về phía kinh thành. Mà tất cả mọi chuyện đều giấu Tống Vi Lương.

Trên thực tế, cho dù không lừa nàng, nàng cũng không có khả năng phát hiện.

Bởi vì càng ngày nàng càng suy yếu, cho dù Hồng Mai nghĩ tất cả các cách, Phượng Liệt Dương dùng tất cả các thủ đoạn, nàng vẫn rất khó ăn, một ngày cũng chỉ ăn có vài miếng. Có lần Phượng Liệt Dương tức giận, cứng rắn nhét đồ ăn vào miệng nàng, lại làm nàng ói lên ói xuống, vốn trong bụng cũng chẳng có gì, sau khi ói lại càng thêm suy yếu. Bọn họ đi không đến nửa tháng đã tới nơi, lộ trình theo kế hoạch đáng lẽ phải mất ba, bốn tháng.

Xóc nảy khó có thể tránh, nhưng hắn bắt chấp tất cả.

Hắn sợ mềm lòng, cả đời sẽ tiếc nuối.

Khi một lần nữa bọn họ trở lại Thúy Trúc am thì Tống Vi Lương đã ngủ mê ba ngày, dường như cứ hôn mê mãi, không muốn tỉnh lại đối mặt với thế giới phức tạp này. Không khí trong tiểu viện như ngưng trệ, áp lực làm cho mọi người thấy khó thở.

Tất cả mọi người theo bản năng cách Phượng Liệt Dương thật xa, lúc này hắn có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, mà người duy nhất có thể dập tắt phần nộ đang ở trong lòng hắn, lại im lặng ngủ say trên giường, đắm chìm trong thế giới của mình không chịu tỉnh lại. Vì thế, đêm hôm đó khi tiểu hoàng đế biết được tin tức của hoàng thúc mất tích đã lâu, lại như phất tất cả ngựa y trong cung đến.

Nếu không phải có hạ nhân nhắc lời của người nào đó nói nếu hấn dám đi, người nào đó sẽ đi đào mộ Thái Hậu, thì tiểu hoàng đế chắc chắn đã chạy ra khỏi thành rồi. Vì câu nói đó, tiểu hoàng đế đành phải ở trong tấm cung lớn của mình. (mình cũng thích tiểu hoàng đế này nè, tính dễ thương à, cũng quái tính như chú vậy)

Thúy Trúc am, trong một tòa tiểu viện, một đám ngự y sợ run người đứng bên cạnh Túc Vương hung bạo, cái gì có thể làm đều cũng đã làm, tất cả cùng đồng tâm hiệp lực, rốt cục mới làm người trên giường ói ra một ngụm máu tụ huyết [7], tỉnh lại. Nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, tim Tống Vi Lương đập mạnh và loạn nhịp trong phút chốc, ánh mắt đảo quanh những người đang đứng, sau đó dừng lại trên người đang khoanh tay đứng nhìn mọi người tất bật kia.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng dùng ánh mắt hỏi hấn.

Phượng Liệt Dương vung tay áo, một đám ngự y lau mồ hôi lạnh như được đại xá lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tống Vi Lương đánh giá chỗ ở mới của mình.

Nơi này như rất quen thuộc, nhưng lại khiến nàng kháng cự theo bản năng—— đúng, là mùi lá trúc. Phượng Liệt Dương nhìn chằm chằm vào nàng, nhận ra nàng không bình thường, tiến một bước dài, đè hai vai của nàng. “Vi Lương, không sợ, ta ở bên cạnh, luôn luôn là vậy, tất cả mọi chuyện kia đều đã trôi qua, không phải sợ. . . .”

Nàng nhào vào trong lồng ngực ấm áp của hấn, ôm hấn thật chặt, nói: “Trong đầu ta thường hiện lên rừng trúc, hồ nước, đình, nhưng, ta rất sợ ngửi mùi lá trúc, nơi đó có mùi máu, có tiếng kêu thảm thiết của Hồng Mai. . . .”

Hấn gắt gao ôm nàng, yên lặng đem sức lực truyền cho nàng, khiến nàng an tâm, khiến nàng bình tĩnh.

Dần dần, nàng ngủ, mà hấn ôm nàng giống như ôm bảo vật trân quý nhất trên đời, không hề nhúc nhích.

Khi những âm thanh lúc sáng sớm ở am ni cô đánh thức nàng dậy thì vẻ mặt của nàng rất tường hòa [8], khóe miệng còn nở một nụ cười yếu ớt.” Tiếng tụng kinh khiến người nghe thấy an tâm, dường như trước kia ngày nào ta cũng nghe.”

“Đúng vậy.” Bên ngoài thậm chí còn tung tin vịt Tam tiểu thư Tống gia xuất gia làm ni cô.

“Ta muốn ra ngoài một chút.”

Điều này khiến Phượng Liệt Dương hơi kinh ngạc. “Đi ra ngoài?”

Tống Vi Lương nhìn ánh mặt trời hắt trên cửa sổ, vẻ mặt hiện lên sự do dự. “Ta vẫn còn sợ hãi, nhưng ta lại rất muốn ngắm hồ nước trong trí nhớ kia, nó luôn xuất hiện ở trong đầu ta. . . .”

Chỉ cần nàng chịu nhớ lại thì hấn tuyệt đối ủng hộ nàng.

Tuy rằng nàng nói muốn đi một chút, nhưng nàng suy yếu như vậy, Phượng Liệt Dương ôm nàng, hai người đi về sau am, đến hồ nước kia.

Khi khung cảnh quen thuộc kia đập vào mắt thì một đoạn kí ức gần rất nhanh hiện lên trong đầu nàng.

Con ngựa trắng quen thuộc, Hồng Mai quen thuộc, kẻ áo đen xa lạ và người áo xanh xuất hiện.

Đánh nhau, tiếng kêu thảm thiết, con ngựa trắng chở một người chạy về phương xa. . . .

Cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, cả người nàng ngã vào trong ngực của hấn.

“Vi Lương ——” tiếng gầm làm kinh động những chú chim trong rừng, cũng làm trong lòng tiểu hoàng đế đang lâm triều cảm thấy kinh sợ, tí nữa đã ngã trên ghế rồng. (ta muốn nhìn thấy cảnh này nha, chắc vui lắm đó)

Sau khi ngự y bắt mạch, nơm nớp lo sợ nói với Phượng Liệt Dương, “Vương Phi mạch tượng ôn hòa, khí hư tích tụ trong ngực đã giải trừ, nên cũng không còn đáng ngại.” Tức khắc, hấn thiếu chút nữa bị Túc Vương thịnh nộ một cước đá bay ra ngoài.

“Cô gia, cô gia, có lẽ vị ngự y này nói thật.” Hồng Mai đúng lúc mở miệng, “Mới vừa nãy tiểu thư vì bị kích động mới có phun máu. Hơn nữa, sau khi giải độc bị nôn ra máu cũng là chuyện rất bình thường.”

Phượng Liệt Dương hừ lạnh một tiếng, liền ôm người trong lòng xoay người đi về hướng am ni cô.

Phía sau một đám người lau mồ hôi lạnh, bật cười chấp tay trước ngực, thành tâm khẩn cầu.

A di đà Phật, Phật tổ phù hộ, chỉ mong Túc vương phi bình an, nếu không, thật khó đảm bảo Túc Vương sẽ không chôn bọn họ cùng với vương phi.

Đáng tiếc, ông trời không nghe thấy thỉnh cầu của các ngự y, Tống Vi Lương được bọn họ đoán đã không còn đáng lo, lại lâm vào hôn mê, nếu hoàng đế không tới kịp lúc thì bọn họ đã bị Túc Vương một đao giết hết.

“Hoàng thúc.”

Phượng Liệt Dương đang cầm đao lạnh lùng nhìn sang, khiến tiểu hoàng đế tuần tú theo bản năng dừng lại, không dám tiến tới. (*hết hồn* mang đao rồi ư, ca tính làm thiệt hả? *xiu*)

Ai, mẫu hậu xúc động của hần kia không biết nhìn xa trông rộng, hại hần thảm rồi, hoàng thúc rửa sạch bè cánh Thái Sư không phải vì hần sao, chẳng lẽ muốn hần tự mình chấp chính rồi giết ông ngoại của mình sao? Hần cũng biết mẫu hậu động thủ với hoàng thân, không chỉ đơn giản là thay ông ngoại báo thù, mẫu hậu từ khi phụ hoàng chết vẫn thủ tiết mà hoàng thúc vì phụ tá hần, nhiều năm ở trong cung liền trở thành đối tượng gửi gắm tình cảm của mẫu hậu, thậm chí, bà còn từng ý đồ quyến rũ hoàng thúc nên hoàng thúc bắt buộc dĩ nhiên phải giả bộ mình là đoạn tụ.

Tóm lại một câu, mẫu hậu vì yêu sinh hận mới có thể hạ độc hần, muốn hoàng thúc phải chết.

Tuy rằng thân tình huyết thống dứt không được, nhưng mà hần cũng hiểu, trên đời này hoàng thúc mới là người đối xử tốt với hần, thủ đoạn mẫu hậu thâm độc như vậy lại không biết nặng nhẹ. Ban thường bà một ly rượu độc, là hần đứng trên vị trí bậc quân vương mà công bằng phán quyết.

Lấy lại giọng nói, sau khi đã suy nghĩ kỹ, tiểu hoàng đế lạnh lùng ra lệnh, “Các người, bọn phế vật này, còn không cút hết cho trẫm.” Một đám người rớt rít tạ ơn rồi biến mất trong tích tắc.

Nhìn cảnh này, tiểu hoàng đế bước đến trước mặt hoàng thúc, trên mặt lộ biểu tình lấy lòng nói: “Hoàng thúc, bớt giận, trẫm đã gần một năm không gặp người, sao còn như bạo long vậy chứ?” (*lầm bầm* khủng long luôn thì có bạo long gì)

“Hừ, coi cho kỹ phần mộ mẫu hậu người.” Phượng Liệt Dương mặt không thay đổi cảnh cáo.

“Ta đã phái người lên đào ra trước rồi cho hỏa táng.” Tiểu hoàng đế nói như không có việc gì, một bộ dạng vân đạm phong khinh (*lau mồ hôi lạnh* hai chú cháu nhà này thật là...)

Hần gật gật đầu, “Đủ chín chắn.”

“Cám ơn hoàng thúc khích lệ.”

“Láu cá cũng có thừa.” Hần bổ sung.

Tiểu hoàng đế như bị người đối diện đánh một quyền, không cam lòng kháng nghị, “Hoàng thúc, sau khi mỗi lần người khen có thể không tàn nhẫn đả kích ta được không?”

“Chờ người trở thành một vị hoàng đế đủ tư cách đã.”

“Làm hoàng đế làm gì có tiêu chuẩn, chỉ cần yêu dân đã là hoàng đế tốt.”

“Không có uy nghi làm sao có thể áp chế triều thần?”

“Uốn cong thành thẳng [9] cũng không nên.”

“Được rồi, được rồi.” Tiểu hoàng đế gấp được tri âm liền gật đầu.

Thân thể Phượng Liệt Dương cứng ngắc, chậm rãi xoay người, nhìn người trên giường suy yếu, đỡ nàng tựa lên thành giường, nàng mỉm cười với hần, nói không ra lời.

“Hoàng thẩm!” Tiểu hoàng đế nhanh chóng phản ứng, ngay lập tức nhảy qua, như một đứa con nít, còn dấu phong thái uy nghiêm của quân vương. (hê hê, ta khoái tiểu hoàng đế này a, nhí nha nhí nhảnh)

Tổng Vi Lương không nói gì nhìn về phía tên còn lại, khẩu khí không che dấu chút nghi ngờ, “Phượng Liệt Dương, ta khi nào gả cho ngươi, vì sao ta không nhớ?”

“Không phải sao?” Người nọ lạnh lùng trả lời.

Nàng chỉ có thể bất mãn trừng mắt.

“Hoàng thẩm, ta thay mẫu hậu nói xin lỗi người.”

“Hoàng thượng đã nói quá, dân nữ không dám nhận.” Nàng tuân thủ quy tắc lễ giáo, chưa dám vượt khuôn phép.

“Hoàng thẩm, không cần khách sáo với ta, chuyện này vốn là lỗi của mẫu hậu, hại hoàng thẩm chịu khổ.” Tổng Vi Lương chỉ có thể cười cười, không biết nên nói gì.

Tiểu hoàng đế trước mắt cùng lắm mới mười hai, mười ba tuổi, tính trẻ con vẫn chưa hết, nhưng mặt mày đã có vài phần uy nghi, đợi một thời gian nhất định là một vị vua tốt.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của nàng bật cười chuyển về phía người tạo nên vị vua tốt tương lai này. Một thiếu niên bẩm sinh cởi mở hoạt bát như vậy, bị người kia ảnh hưởng mười mấy năm qua còn có thể sở hữu bản tính như thế, không thể không nói là một kỳ tích.

“Ô thứ sử nói, hoàng thẩm là một người chi lan như ngọc (cao thượng, tài đức như ngọc), hôm nay vừa thấy, quả nhiên thứ sử không nói sai.”

“Ô thứ sử?” Tổng Vi Lương lộ vẻ kinh ngạc.

“Ô công tử - con Tể tướng.”

“Thì ra là Ô công tử a.” Nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Hoàng thẩm, chờ người khỏi bệnh, vào trong cung ở một thời gian đi.”

“Phượng Triết Tu, rút về hoàng cung của người đi.” Có người nổi giận. (người ta là hoàng thượng đó nha *lau mồ hôi*)

Chú thích:

[1] ăn ngủ như vợ chồng

[2]. dùng roi quất vào thi thể

[3] chuyển công tác

[4] tư thù: trông coi cùng nhau, như kiểu chăm sóc nhau, ở cạnh nhau

[5] bệnh lúc ngủ

[6] bệnh do cản trở về tâm lý gây ra, sau khi tỉnh dậy người ngủ có thể nhìn nhưng không thể điều khiển tay, chân của mình, không thể cử động trong một khoảng thời gian

[7] máu bầm

[8] tốt lành

[9] sửa chữa quá mức

10. Chương 10

Sau khi Tống Vi Lương khôi phục trí nhớ, tuy rằng khẩu vị vẫn không được tốt lắm, nhưng tinh thần đã phần chần chừ hơn rất nhiều. Phía sau hồ nước Thúy Trúc am, vốn đã có một tòa lương, nay lại mọc lên thêm một tòa trúc viện tinh xảo cách đó không xa.

Tống Vi Lương không đi lương đình thì cũng ở trong trúc viện trồng hoa, xới đất làm cỏ, hoặc đọc sách. Dù nàng có làm gì, Phụng Liệt Dương cũng đầy trách nhiệm ngồi bên cạnh nàng.

Mà Hồng Mai luôn tất bật trong bếp, mong làm ra nhiều món ăn hợp với khẩu vị của chủ nhân, giúp phu nhân ăn nhiều hơn, mong đứa bé vừa ra đời không đến mức thiếu dinh dưỡng.

Cuộc sống của bọn họ như ẩn sĩ, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là mỗi ngày tiểu hoàng đế không phải người đưa thức ăn tới.

Nghe Hồng Mai kể, bây giờ trong dân gian tin đồn đã trở thành trải qua bao đau khổ, Tam tiểu thư Tống gia mất hết can đảm, xuất gia tu hành, không biết vì sao lại đụng tới Túc Vương khiến hấn giam cầm nàng, lại bức tiểu hoàng đế mỗi ngày phải người đưa ngự thiện cho hấn dùng.

Sau khi nghe, vẻ mặt Phụng Liệt Dương không thay đổi, vẫn khom lưng giúp thê tử cắt tỉa cành hoa. Tống Vi Lương nhếch miệng cười, cũng không nói gì.

Hồng Mai thấy hai đương sự đều thờ ơ với chuyện này, khê cần mồi, tiếp tục yêu sách, “Tất cả mọi người đều nói vì Tô công tử cuối cùng cũng thoát khỏi Túc Vương, mà Túc Vương không cam lòng liền nhốt người trong lòng hấn, tra tấn hai người.”

Quả nhiên, lời kia vừa nói, hoa trong tay Phụng Liệt Dương đã bị cắt bỏ, “Rắc” một tiếng, một đoá hoa đầu cành bị cắt bỏ.

“Một đám vô lại nói hươu nói vượn.” Hấn hung hăng vứt đoá hoa xuống đất.

“Chỉ là tin đồn mà thôi, không đáng đâu.” Tống Vi Lương không cho là đúng, vừa đỡ thất lưng muốn cúi xuống nhặt hoa bị cắt bỏ. Phụng Liệt Dương vội vàng nhặt hoa lên, vừa nghe theo lời vợ tiếp tục cắt tỉa hoa.

Hồng Mai bỏ khung thêu xuống, qua nâng chủ nhân ngồi lên nhuyễn tháp, hơi cảm khái: “Tiểu thư, bụng người cũng to thật nhanh.”

“Cảm ơn em đã vất vả, mỗi ngày đều thay đổi thực đơn đồ ăn ta ăn.” Nàng cười.

“Nhưng sao dường như tất cả thịt đều đổ hết vào bụng?” Hồng Mai khó hiểu.

“Chờ sau khi sinh thì quăng ra ngoài.” Người cha nào đó hung tợn nói.

Chủ tớ Tống gia nhìn nhau không biết nói gì, lắc đầu. Người không hiểu nhất định sẽ nghĩ đứa nhỏ này không phải cốt nhục của hấn, nhưng trên thực tế, đó là sự thật. Phụng Liệt Dương còn nói: “Vương Phi của bốn vương bị nó tra tấn thành dạng gì rồi, đứa nhỏ này khi trưởng thành nhất định bất hiếu.”

“Vương gia ——” Tống Vi Lương đỡ khóc đỡ cười.

“Hoàng thúc, khi nào hấn trưởng thành thì cho vào trong cung giúp trăm đi.” Có người mừng rỡ.

Mặt của hấn trầm xuống, không hề thiện ý nhìn hai người đi từ ngoài viện vào, theo sau là một đoàn thị vệ mặc thường phục đứng ở ngoài viện. “Các người tới làm gì?” Một chút hấn cũng không chào đón.

“Nô tì khấu kiến hoàng thượng.”

“Hoàng thẩm, thẩm mau ngồi đi, không thể sơ xuất được.” Tiểu hoàng đế Phụng Triết Tu sợ hãi. Đắc tội hoàng thúc còn có cách, chứ với hoàng thẩm tuyệt đối không thể sơ suất, so với đắc tội hoàng thúc còn nguy hiểm hơn nhiều. “Thần khấu kiến Vương Phi.”

“Tô thứ sử không cần đa lễ.”

Nhìn người còn lại trong lời đồn, lưỡng tình tương duyệt với thê tử mình, lại bị ác nhân là hắc đánh võ uyên ương, ánh mắt Phượng Liệt Dương biến thành đao kiếm trực tiếp phóng tới trên người đối phương.

Trong mắt Phượng Triết Tu hiện lên chút tinh nghịch cười xấu xa, cố ý nói: “Thứ sử, kinh thành không phải đang đồn ý trung nhân của người đang xuất gia ở Thúc Trúc am sao? Trẫm cho người đi thăm ”

Đốt ngón tay người nào đó kêu rằng rắc.

Tô Ngọc Thư cười tao nhã, ánh mắt thoáng nhìn về bóng hình xinh đẹp kia, dừng tại gốc hoa sơn trà dưới chân nàng, ” Kỹ năng trồng hoa của Vương Phi càng ngày càng tinh xảo”.

“Quá nhàn hạ không có việc gì để làm thôi.” Tống Vi Lương cười thanh nhã.

Dù khi nào nhìn Phượng Liệt Dương đều cảm thấy khí chất hai người khi ở cùng nhau cực kỳ chói mắt. Vì thế, hắc liền trực tiếp tiến lên đứng giữa hai người, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Tô Ngọc Thư: “Tô thứ sử tuổi cũng không nhỏ, đã tới lúc nên thành gia lập thất.”

Sau đó, hắc nhắc nhở hoàng thượng đang hí hửng xem trò vui, “Hoàng thượng, người cũng nên quan tâm đến hôn sự của Tô thứ sử mới phải.”

Phượng Triết Tu nghĩa vô phần cố [1] gật đầu, “Được, trẫm sẽ lưu ý,”

Ngừng một lúc, hắc than thở, “Nhưng trẫm vẫn chưa có phi tử, thứ sử và hoàng thúc lại đều có đôi có cặp, trẫm cô đơn lẻ bóng, vẫn nên chờ vài năm nữa đã. ”

“Thứ sử lớn hơn người mấy tuổi.”

Hắc vô tội nhìn hoàng thúc, “Nhưng thứ sử đã bị người dây dưa đến giờ, cũng chỉ là nhiều hơn vài năm nữa.”

Tô Ngọc Thư bày tỏ thái độ rất kịp lúc “Thần không sao, hoàng thượng, Vương gia không cần phải lo lắng cho thần.”

“Hoàng thẩm, ta nghe người ta nói tài đánh cờ người rất tốt, có thật hay không?” Phượng Triết Tu chuyển mũi dùi về phía nàng.

“Hiểu biết sơ sơ mà thôi.” Tống Vi Lương cười nhạt.

“Thứ sử, trẫm đã nghe người nói tài đánh cờ hoàng thẩm chỉ kém người một chút, trẫm muốn tận mắt nhìn.”

Hắc hơi áy náy nhìn nàng, “Vương Phi ——”

“Không sao, thua Tô thứ sử, ta cũng không quá mất mặt.”

Nàng quay đầu phân phó, “Hong Mai, lấy bàn cờ.”

“Vâng”

Đúng lúc Phượng Triết Tu đang thích thú bưng bưng nhìn hai người đánh cờ, lưỡi dao mang theo rét lạnh từ đầu đến cuối chỉ chăm chú nhìn lưng hắc.

Nhưng vị tiểu hoàng đế này dường như hoàn toàn không cảm thấy gì, vẫn chăm chú xem.

Bị hoàng thúc ức hiếp nhiều năm, bây giờ cuối cùng cũng được mở mày mở mặt. . . . Cảm tạ hoàng thẩm!

Cuộc sống sơn cư [2] rất vui vẻ, nếu như không có hai người nào đó không biết nhìn sắc mặt người khác mà cứ mặt dài lui tới thì càng tốt hơn.

Phượng Liệt Dương phát hiện thì ra mình vẫn chưa thấy rõ bản tính của Tô Ngọc Thư, dám cấu kết với hoàng thượng chầu hắc suốt ngày khuấy rây cuộc sống hạnh phúc sau khi ẩn cư của hắc.

Đáng giận hơn là bây giờ thê tử đang mang thai, không thích hợp đi xa, nếu không hắc đã sớm mang nàng rời khỏi kinh thành, rời khỏi hai kẻ đầu sỏ dám phá hỏng cuộc sống yên bình của họ.

Cuối cùng vào một ngày mưa nhẹ đầu xuân, đứa con Phượng Liệt Dương trông mong cũng ra đời.

Bà đỡ ôm đứa nhỏ đưa hần, hần liền đi qua, vung áo choàng lên vào phòng ngủ nhìn vợ vừa bị giày vò mấy canh giờ.

Lúc sinh con, nàng đau đến mức chảy rất nhiều mồ hôi nắm tay hần xiết chặt, bây giờ cuối cùng thì cũng trời quang mây tạnh. Tống Vi Lương nằm trên giường, tóc ướt đầm mồ hôi, cả người suy yếu lại mang theo vui sướng, nhìn trượng phu tiến vào, nàng nói: “Đã thấy con chưa?”

“Ừ.” Hần mơ hồ lảng tránh.

Nàng buồn cười nhìn hần, “Chuyện này mỗi nữ nhân đều phải trải qua, thiếp bây giờ không tốt sao?”

“Ta luôn nghĩ sẽ là một đứa con gái giống nàng.” Hần hơi thất vọng.

“Con trai không tốt sao?”

Phượng Liệt Dương cau mày, nhìn cửa sổ. “Nhìn bà đỡ ôm con trai, ta liền nhớ năm đó hoàng huynh trước khi lâm chung đem Triết Tu giao cho ta.” Không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Tống Vi Lương cầm tay hần, mỉm cười: “Tiên hoàng nhất định rất vui khi thấy chàng dẫn dắt hoàng thượng tốt như vậy.”

Ánh mắt của hần sâu xa “Chờ người nàng khỏe lên, chúng ta sẽ rời kinh thành.”

“Tốt.” Nàng không có ý kiến.

“Nàng muốn đi đâu?”

“Ích Châu, mẹ thiếp được chôn cất ở đó, bà ở một mình chắc rất cô đơn.” Ánh mắt của nàng tràn đầy thương cảm. Hôm nay nàng đã làm mẹ, càng nhớ về người mẹ đã mất đang ngủ say nơi cổ hương.

“Được, sẽ đi Ích Châu.”

Một tháng sau đó rất kỳ dị, dù là hoàng đế hay là Tô Ngọc Thư đều không xuất hiện, điều này làm Phượng Liệt Dương vừa vui mừng lại vừa bất an.

Đến khi cả nhà bọn họ chuẩn bị đi Ích châu, hai người kia cũng không xuất hiện, cuối cùng hần mới yên tâm.

Khi bọn họ đi ngang qua hẻm núi năm nào lại tình cờ may mắn gặp lại đám cướp bóc. Tống Vi Lương kéo rèm nhìn ra ngoài, cảm khái: “Nghĩ lại chuyện cũ trước kia, dường như thời gian trôi qua thật nhanh, như chỉ trong nháy mắt. Ta thậm chí còn có ảo giác rằng mình vẫn đang trong đội xe năm đó vào kinh.”

Ôm tiểu thiếu gia, Hồng Mai cũng cảm khái không thôi: “Nô tỳ cũng có ảo giác này.” Chỉ là trong lòng có thêm một đứa bé.

“Em nói cô gia sẽ làm gì?”

Hồng Mai thở dài, “Tâm tư cô gia trừ người ra cũng không còn ai có thể thấu hiểu được.”

Tống Vi Lương lắc đầu, “Tính người này người bình thường làm sao đoán được.”

Hồng Mai không hé răng, nhìn chủ nhân duyên dáng bên cạnh, thầm nghĩ: kỳ thật người cũng không thể coi như người thường. (chính xác a)

Kết cục đám cường đạo có mắt như mù vô cùng thê thảm, bị Phượng Liệt Dương và thủ hạ giết không nương tay, chạy trốn chết. Cuối cùng, hần còn bắt trùm bọn cướp, cười dị thường hòa ái: “Nể tình ngươi coi như là bà mối của bốn vương, tha cho ngươi một mạng, sau này sống nốt nửa đời còn lại trong đại lao của quan phủ đi.”

Bỏ qua đoạn nhạc đệm này không đề cập tới, khi xe ngựa đoàn người Phượng Liệt Dương gần tới cửa thành Ích châu làm cho gân xanh người nào đó nổi lên cuộn cuộn.

Hai đội quan binh đứng hai bên cửa thành, người dẫn đầu mặc áo bào màu tím, ngọc thụ lâm phong, thần thái nhanh nhẹn.

“Tô Ngọc Thư!” Mắt Phượng Liệt Dương hơi nhắm, lúc mở ra lại tung ra mũi nhọn sắc bén.

Hắn không tỏ vẻ gì, chỉ lạy, “Hạ quan thứ sử Ích Châu bái kiến Túc Vương thiên tuế, hạ quan phụng mệnh hoàng thượng ở đây nghênh đón Túc Vương, mời Túc Vương và Vương Phi vào thành.”

“Làm phiền Tô đại nhân.” Đầu Tống Vi Lương lộ ra ngoài cửa sổ xe, thay chồng đang tức giận trả lời.

“Vương Phi khách khí, đây là phần việc của hạ quan.”

Các đốt ngón tay Phượng Liệt Dương trở nên trắng bệch. Khó trách từ sau khi nàng sinh con hắn không hề xuất hiện, thì ra đã sớm ở Ích Châu chờ họ chui đầu vào lưới. Bị ánh mắt lạnh băng của chồng nhìn, Tống Vi Lương hơi khó hiểu, chợt phúc chí tâm linh [3] nghĩ đến một việc, vội vàng lắc đầu, “Cho tới bây giờ thiếp chưa từng nói với ai sẽ về Ích Châu.”

Hắn tin, nhưng hắn cực kỳ chán ghét người nào đó có thể hiểu rõ vợ của mình như vậy, cũng vì vậy mà Phượng Liệt Dương lôi kéo cương ngựa, không nhìn mặt quan lớn dẫn đầu, liền thúc ngựa đi thẳng vào thành. Nhìn người trong xe kia, Tô Ngọc Thư mỉm cười: “Vương Phi trên đường đi đã vất vả nhiều, hạ quan đã thay hai vị sắp xếp nơi ở, Vương Phi không cần bận tâm.”

“Cám ơn.”

“Cũng xin Vương Phi thứ lỗi hạ quan cử chỉ lỗ mãng, nếu đã làm Vương Phi phiền não, Ngọc Thư xin được tạ lỗi.” Hắn vái chào.

Tống Vi Lương chỉ có thể cười khổ trong lòng. Việc đã đến nước này, nàng có thể nói gì? đành phải nhường nhịn cái người đang tức giận kia.

Sau hơn một tháng Phượng Liệt Dương ở Ích Châu, hoa sen trong phủ cũng nở rộ, Túc vương phi lại bắt đầu thống khổ nôn ọe, cả ngày tái nhợt, cuối cùng không ăn được, cả ngày chỉ nôn dầy vò ai đó.

Người trong cung thỉnh thoảng lại được phái tới đưa thuốc bổ dưỡng thai tốt nhất, thứ sử đại nhân sau khi xong công sự lúc rảnh rỗi cũng tới cửa thăm.

Mỗi khi nhìn thấy bóng dáng nho nhã của Tô Ngọc Thư kia, Tống Vi Lương cảm thấy mình như người cầm ăn hoàng liên [4], đau khổ không nói thành lời. Hắn đến thăm một lần, người nào đó bắt đầu tức giận một lần, sau đó giường trong phủ lúc đó cũng lại điên cuồng một lần.

Nhưng mà, Tô công tử không hổ là bằng hữu với Phượng Liệt Dương mười mấy năm, luôn xảo diệu [5] tại giới hạn lửa giận của người nào đó chạy đi, làm nàng cùng mọi người đứng ngoài quan sát bật cười.

“Vương Phi vẫn không ăn được gì sao?”

Nàng cười khổ lắc đầu, “Ăn đều nuốt trôi, chỉ là không bao lâu sau đều nôn ra hết, chỉ lãng phí thức ăn thôi.”

“Vậy cũng phải ăn.” Dưới hành lang người nào đó đang giúp thê tử cắt tỉa hoa dùng lực, lại một đóa hồng rơi xuống đất.

“Có ăn.” Tống Vi Lương trấn an hắn.

Nàng đề nghị tự mình đi cắt tỉa, để bọn họ trò chuyện, vừa đặt quân cờ, hắn vừa nghe nàng nói mang kéo ra liền mặt đen, chạy tới giành sửa cành, kết quả lại luôn ở một bên vừa chăm chọc vừa khiêu khích xen vào.

Bộ dạng Tô Ngọc Thư hết sức phục tùng, khéo miệng hơi cong. Nhường người con gái mình yêu thích nhưng cũng không tha luôn khiêu khích tình địch, cho dù là bằng hữu tốt nhất cũng vậy. (ý muốn nói Thư ca cho dù không có được Lương tử nhưng quyết vẫn gây hấn đối phương, cho dù đó là bạn tốt cũng thế, chẹp hóa ra anh nì mặt cũng dày ghê cơ)

Quân cờ trên tay thoải mái đặt xuống. “Vương Phi tài đánh cờ càng ngày càng tốt.”

Tống Vi Lương cười khế, “Có thầy giáo tốt như Tô đại nhân, ta nếu vẫn không tiến, nói ra thật mất mặt.”

“Nếu tâm Vương Phi đặt toàn bộ trên bàn cờ, Ngọc Thư chưa chắc đã có thể thắng.”

“Việc vun vọt nhiều lắm, đúng là rất bất đắc dĩ.”

“Hạ quan có một chuyện muốn thỉnh cầu, không biết Vương Phi có bằng lòng đáp ứng hay không?”

Tổng Vi Lương chưa kịp trả lời, Phượng Liệt Dương đã cướp lời, “Nói nghe một chút, nếu không quá phận, bốn vương cũng không phải dạng keo kiệt.”

Tô Ngọc Thư không nhìn ánh mắt cảnh cáo của người nào đó, bình tĩnh tự nhiên nói: “Nếu Vương Phi sinh nữ nhi, hạ quan muốn nhận con gái nuôi.”

“Lá gan Tô thứ sử thật lớn.” Phượng Liệt Dương cười lạnh.

Hắn mặt không đổi sắc cười khê, “Không dám.”

Như không phát hiện giữa hai người có sóng ngầm mãnh liệt, nàng đặt quân cờ rơi xuống bàn cờ, như không có việc gì nói: “Đại nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, khi có người con gái xứng đôi, lâu ngày tất có thiên kim phụng dưỡng hầu hạ, làm gì phải chịu thiệt thòi nuôi con gái nuôi?”

“Người khác cho dù tốt, chung phi sở cầu [6].” Tô ngọc thư phát ra một tiếng ca thán.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người trong ngoài hành lang đều giật mình.

Hai người liếc nhau, Phượng Liệt Dương di chuyển tầm mắt tối tăm, Tổng Vi Lương hiểu rõ cười, ánh mắt lại rơi xuống bàn cờ, ăn quân. “Nếu lần này đúng là con gái, làm con thừa tự của đại nhân cũng rất tốt.”

“Đa tạ vương gia, Vương Phi.”

Quân cờ rơi xuống, Tổng Vi Lương nói nhẹ, “Thực xin lỗi.”

Tô Ngọc Thư vẫn thản nhiên như thường, cũng nhẹ nhàng, “Là ta cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.”

Ngoài hành lang, “Rắc” một tiếng, lại một đoá hoa rơi xuống đất.

“Cạch” một tiếng, Tổng Vi Lương đặt mạnh quân cờ trong tay xuống mặt bàn cờ, quay đầu giận dữ: “Phượng Liệt Dương, chàng vào mà chơi, còn cắt như vậy thì hoa viên nhà ta phải đổi thành vườn cỏ.” (Lương tỷ dạy chồng này mọi người ơi)

Tô Ngọc Thư cúi đầu che miệng ho nhẹ.

“Vi Lương, nàng bây giờ không tiện làm chuyện này.”

“Nhưng thiếp nhìn cả vườn hoa trụi không còn một đoá, lòng thiếp cũng không thoải mái.” Nàng không nhẫn nhịn được nữa, nhắc tới trọng điểm.

Phượng Liệt Dương nhìn người kia cúi đầu cười trộm, lại nhìn trong mắt vợ mình bắt đầu phóng lửa, cân nhắc, “Ta sang kia sửa cảnh.”

Nhìn hẩn tránh xa, Tô Ngọc Thư thu lại tươi cười, nhìn người trước mắt: “Vương gia là người rất tốt.”

“Ta biết, đại nhân không cần nhiều lời.”

“Xem Vương gia có thể như bây giờ trải qua cuộc sống điền viên chi nhạc [7], ta rất hâm mộ.”

“Đại nhân cũng có thể.”

Tô Ngọc Thư lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Vi Lương tiểu thư, không có người làm bạn, mặc dù cuộc sống điền viên làm sao có thể có hứng thú, còn không bằng vào triều, vì nước tìm nhân tài.”

Tổng Vi Lương xiết chặt quân cờ trong tay, cổ họng cảm thấy hơi chát, dường như không thể nói tiếng nào.

“Vi Lương cũng chỉ là người thường, đại nhân đã quá mức chấp nhất.”

Nhìn về phía người trong vườn kia còn đang cắt tỉa cảnh hoa, trên mặt hẩn hiện lên sự hâm mộ cười, “Năm đó khi Vương gia bắt đầu phụ tá đương kim Thánh Thượng, rất khẩn cấp không thể không nhẫn tâm giết người, có một người con gái Vương gia thích muốn mưu hại hẩn, bị hẩn lỡ tay giết chết, từ đó Vương gia chưa từng thật sự cười.”

Nàng kinh ngạc nhìn hẩn.

Tô Ngọc Thư tiếp tục nói: “Mà ta, bởi vì quá thân cận với Vương gia, lúc trước từng có hôn ước với thanh mai trúc mã liền bị từ hôn. Bị người đời phỉ báng, có khi so với lưỡi dao càn đả thương người hơn. Bọn họ tình nguyện tin tưởng người khác nói, cũng không nguyện tin vào hai mắt mình.”

“Vi Lương không phải là không tin lời đồn ——” nàng cảm giác mình muốn nói gì đó.

“Ta biết.” Hần cắt đứt lời nàng, “Sau khi tiếp xúc với Vi Lương tiểu thư, sẽ không khó hiểu tại sao Vương gia lại chấp nhất với người như vậy, giữa hai người luôn có cảm giác như cao thủ đang so chiêu, ngay cả Vương gia khí thế kinh người, người vẫn tâm định như một, cuối cùng chiếm thế thượng phong.”

“Phải không?” Tống Vi Lương cười khở. Nàng không nhận ra mình đang chiếm thế thượng phong?

“Kỳ thật, nếu phải lựa chọn, ta và Vương gia đều xứng với Vi Lương tiểu thư.”

“Đại nhân đã quá khen.”

“Ta đã từng hỏi Vương gia về lần đầu gặp của hai người.”

“A. . . .” Nàng thật không ngờ.

“Hành động của Vi Lương tiểu thư làm cho Vương gia nhớ mãi không quên, cũng làm Ngọc Thư khâm phục, nữ tử trên đời này có thể làm được như thế nào có mấy người đâu?” Hần như lơ đãng hỏi. “Cùng với ngồi chờ chết, không bằng phá phủ chìm thuyền, dù sao kết quả tệ nhất là trở thành áp trại phu nhân mà thôi.” Nàng cười khi nhớ về chuyện cũ.

“Đúng vậy, đây cũng là điểm Vi Lương tiểu thư làm tại hạ bội phục. Đặt mình ở vị trí thấp nhất, cảnh giới tệ nhất, cho nên mới có nhiều kinh ngạc và chuyển biến hơn. Mà khi xưa, ta với Vương gia phụ tá hoàng tử trẻ tuổi, thua không vực nổi, cho nên chúng ta mới dùng phương thức bảo đảm nhất chặt đứt hết mối nguy có thể nhưng cũng làm không ít người vô tội phải đổ máu.” Nói tới đây, trong mắt Tô Ngọc Thư phủ kín một tầng âm u.

Tống Vi Lương lại nhẹ nhàng mà nở nụ cười, “Hoàng quyền luân phiên, từ xưa đã vậy, Tô công tử, người nghĩ nhiều quá. Có lẽ đúng vì quyết định nhanh của các ngài, mới tránh khỏi phát sinh tai họa chiến tranh quốc gia, cứu vớt càng nhiều dân chúng tránh khỏi cảnh khói lửa, cho nên, quyết định của các người cũng không sai.” Hần ngẩn ra, chậm rãi nhìn người trước mắt —— nàng cười khẽ an nhàn, ánh mắt lại như mặt nước trong suốt.

“Cho nên, ngài không cần vì chuộc lỗi mà cẩn trọng như thế, giống Liệt Dương vốn không băn khoăn, hần chỉ làm chuyện mình cho là đúng. Nếu trước kia ngài cho rằng đó là đúng, sẽ không bác bỏ quyết định của mình về sau. Đại nhân quen đọc kinh thư, tất nhiên hiểu được, nam nhi lập thế, chỉ cầu không thẹn với lương tâm.”

“Không thẹn với lương tâm. . . .” Trước mắt hần hiện lên một biển máu, đó là ác mộng đã quấy nhiễu hần nhiều năm.

“Nói rất đúng!” giọng nói Phượng Liệt Dương bất ngờ xen vào.

Tô Ngọc Thư ngẩng đầu nhìn lại.

Phượng Liệt Dương vỗ thật mạnh vào đầu vai hần, “Ngốc tử, bốn vương đã thuyết giáo người nhiều lần, cũng đã bào chữa cho mình nhiều lần, nhưng Vi Lương nói mới làm người tỉnh ra?”

Hần cũng cười, “Cám ơn Vương gia.”

“Tương giao nhiều năm, cần gì phải khách khí.”

“Mấy ngày sau hạ quan sẽ lại ghé thăm.”

“Tạm biệt, không tiễn.” Sắc mặt Phượng Liệt Dương liền thay đổi.

Tô Ngọc Thư nói: “Vương gia làm gì phải lạnh nhạt như thế, làm tổn thương ta, dù sao chúng ta cũng đã có một thời tình sâu nghĩa nặng”

Phượng Liệt Dương mày kiếm giương lên, trực tiếp vào thư phòng.

Tổng Vi Lương lắc đầu phía sau.

Sau khi dỡ bỏ trách nhiệm trên vai, chồng nàng thoát nhìn như đáng yêu hơn trước kia rất nhiều, mà Tô công tử sau khi dỡ bỏ gánh nặng trong lòng cũng sẽ càng tiến xa hơn.

Năm sau, Tổng Vi Lương sinh hạ một nữ nhi, thứ sử phủ Ích Châu mở yến hội, chúc mừng vị thiên kim mới sinh.

Trưởng nữ Túc Vương sinh ra được đặt tên Tô Phượng, cả đời không sửa.

Mà Phượng Triết Tu sau khi biết tin liền viết một lá thư, ngỏ lời muốn muội muội tiến cung.

Đáp lại hẳn, chính là Tô tể tướng cùng nhiều triều thần dâng tấu chương thỉnh chọn tú nữ.

Gia Hữu để canh cánh trong lòng, nhân tiện nói: "Hoàng thúc trầm rất gian trá làm trầm cảm thù đến tận xương tủy."

Lời này bị sử quan thành thật ghi lại trong sách.

Cho đến nhiều năm sau, thiên kim thứ sử Ích Châu đã đến tuổi cập kê vào kinh thành thăm tổ phụ, Gia Hữu để hứng thú triệu kiến, lại than thở viết: "Toàn bộ phong thái của hoàng thất năm đó đều truyền lại cho con gái, nếu không phải hoàng muội, nhất định phải nạp phi."

Từ đó, Tô Phượng không bao giờ nhập kinh lần nữa.

Trong sử sách có ghi lại "Trầm là hoàng thúc rất keo kiệt."

~

[1] làm việc nghĩa không được chùn bước

[2] cư trú ở trên núi

[3] phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra, khi vận may đến người ta cũng linh hoạt khôn ngoan hơn

[4] 1 vị thuốc đông y rất đắng

[5] khéo léo, tài tình

[6] không thích hợp

[7] niềm vui ở đồng quê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuc-vuong-thien-tue>